

KITÁB-I ÍQÁN

Cartea Certitudinii

KITÁB-I ÍQÁN
Cartea Certitudinii
de Bahá'u'lláh

Traducere din limba engleză:
“KITÁB-I ÍQÁN- *The Book of Certitude*”

Tradus în engleză de Shoghi Effendi și publicat în 1931 în S.U.A.

A două ediție în limba româna
Prima ediție în limba româna, 1991

ISBN: 978-973-0-06540-4

© 2009 Adunarea Spirituală Națională
a Bahá'ilor din România
B-dul General Magheru nr. 27, Apartament 24
București, Sector 1
010325 România
www.bahai.org.ro
asn.romania@gmail.com

CUVÂNT ÎNAINTE

Aceasta este încă o încercare de a face cunoscută Occidentului, chiar dacă într-o limbă puțin adecvată, o carte neîntrecută ca valoare prîntre scrierile autorului Revelației Bahá'í. Sper că-i va ajuta pe alții în strădaniile lor de a se apropia de acel țel - care trebuie totuși considerat de neatins - o redare demnă de cuvintele fără seamăn ale lui Bahá'u'lláh.

SHOGHI

PARTEA ÎNTÂI

ÎN NUMELE DOMNULUI NOSTRU, CEL PREA ÎNALT, CEL SUPREM.

Nici un om nu va atinge țărmurile adevăratei înțelegeri dacă nu este detașat de tot ce există în ceruri și pe pământ. Sanctificați-vă sufletele, o voi popoare ale pământului, ca să puteți cândva atinge acea treaptă pe care Dumnezeu v-a destinat-o și să intrați astfel în Tabernacolul ce s-a ridicat, potrivit voinței Providenței, pe firmamentul Bayánului.

Aceste cuvinte înseamnă în esență următoarele: cei ce merg pe drumul credinței, cei ce sunt însetați de vinul certitudinii trebuie să se curețe de tot ce este pământesc -- urechile de vorbăria deșartă, mintea de închipuiri vane, inimile de simțăminte lumești, ochii de ceea ce este pieritor. Ei trebuie să-și pună încrederea în Dumnezeu și rămânând aproape de El, să meargă pe căile Sale. Atunci vor ajunge demni de slava strălucitoare a soarelui divinei cunoașteri și înțelegeri și vor deveni asemenea unor vase pentru harul cel infinit și nevăzut; căci omul nu poate spera niciodată să ajungă la cunoașterea Celui Atotslăvit, nu poate niciodată sorbi din izvorul cunoașterii și înțelepciunii divine, nu poate intra nicicând în sălașul nemuririi, nici să se împărtășească din cupa bunăvoinței și apropierii divine dacă nu încetează să considere cuvintele și faptele oamenilor muritori ca pe un etalon pentru recunoașterea și înțelegerea lui Dumnezeu și a Profeților Săi.

Gândiți-vă la trecut. Câți oameni, fie ei de rang înalt sau oameni simpli, au dorit cu fervoare ca Manifestările lui Dumnezeu să se arate în persoanele sacre ale aleșilor Săi. Cât de des au așteptat venirea lor, de câte ori nu s-au rugat ca briza îndurării divine să adie, iar Frumusețea făgăduită să

se ivească de sub vălul care o ascunde și să fie revelată întregii lumi. Și ori de câte ori porțile harului s-au deschis și norii dărniciei divine s-au revărsat asupra omenirii, iar lumina Celui Nevăzut a strălucit la orizontul puterii cerești, cu toții l-au tăgăduit și s-au întors de la fața Lui -- fața lui Dumnezeu Însuși. Cercetați pentru a verifica acest adevăr care este înscris în fiecare Carte sfântă.

Și acum cumpăniți o clipă și întrebați-vă care a fost cauza acestui refuz din partea acelor care cercetaseră cu atâta seriozitate și dor. Atacurile lor au fost mai violente decât poate fi redat de vreo pană sau limbă omenească. Nici o singură Manifestare a Sfințeniei nu a apărut fără să sufere din cauza tăgăduirilor, repudierilor și împotrivirii vehemente a oamenilor din jur. Astfel a fost revelat: "Cât de nenorociți sunt oamenii! Nici un Mesager nu vine la ei fără să-L batjocorească."¹⁾ Și mai spune apoi: "Fiecare națiune a urzit intrigi întunecate împotriva Mesagerului său pentru a pune mâna pe el prin forță, iar oamenii L-au combătut cu vorbe deșarte pentru a înăbuși adevărul."²⁾

La fel sunt și acele cuvinte care s-au revărsat din izvorul puterii și au coborât din cerul gloriei; ele sunt nenumărate și dincolo de înțelegerea obișnuită a omului. Pentru oamenii înzestrați cu discernământ și perspicacitate adevărată, desigur că sura lui Hud este suficientă. Chibzuiți un timp, în inima voastră, la aceste cuvinte sfinte, și cu o detașare completă străduiți-vă să le prindeți înțelesul. Cercetați purtarea minunată a profeților și amintiți-vă de calomniile și repudierile rostite de copii tăgăduirii și falsității; poate că astfel veți face ca pasărea inimii omești să părăsească sălașul nepăsării și îndoielii și să-și îndrepte zborul spre cuibul credinței și certitudinii, să soarbă adânc din apele pure ale străvechii înțelepciuni și să guste din fructul pomului divinei cunoașteri. Aceasta este partea celor

¹⁾ Coran 36:30.

²⁾ Coran 40:5.

cu inimile curate din pâinea care a coborât din împărăția veșniciei și sfințeniei.

Dacă veți cunoaște injuriile aduse Profetilor lui Dumnezeu, dacă veți afla adevăratele cauze ale acuzațiilor aduse de opresorii lor, veți aprecia, desigur, cum se cuvine semnificația rangului lor. Mai mult, cu cât observați mai în de-aproape obiecțiile celor care s-au opus Manifestărilor atributelor divine, cu atât mai fermă va fi credința voastră în Cauza lui Dumnezeu. De aceea ne vom ocupa, pe scurt, în această Tabletă de diferitele relatări despre Profetii lui Dumnezeu. Vom dovedi astfel adevărul că de-a lungul vremurilor și a secolelor Manifestările puterii și slavei au fost supuse unor chinuri atât de cumplite încât nici o pană n-ar îndrăzni să le descrie. Poate că astfel unii oameni vor înceta de a mai fi tulburați de vociferările și protestele clericilor și nerozilor din zilele noastre și vor fi întăriți în credința și certitudinea lor.

Unul din profeți a fost Noe. Timp de nouă sute cincizeci de ani, el a implorat poporul său cu fervoare să vină la limanul păcii și securității. Nimeni, însă, n-a dat ascultare chemării sale. Zi de zi au provocat acestui om binecuvântat atâta suferință și durere încât nimeni nu credea că va supraviețui. De câte ori L-au dezaprobat, cu câtă reavoință își arătau suspiciunea față de El! Astfel a fost revelat: "Și ori de câte ori unii oameni din neamul Lui treceau pe lângă El, Îl luau în derâdere. Acestora El le spunea: 'Deși astăzi râdeți de noi, pe viitor noi vom râde de voi așa cum faceți voi acum. Și la urmă veți înțelege.'"¹) Mult timp, după aceea, El a promis în mai multe rânduri adeptilor săi victoria, fixând chiar ora când va veni. Dar când ora a venit, făgăduiala divină nu s-a împlinit. Ca urmare, câțiva din puținii lui adepți L-au părăsit; întru acestea stau mărturie relatările din cărțile cele mai renumite pe care desigur că le-ați citit sau le veți citi în viitor. În cele din urmă, așa cum știm din cărți și tradiții, numai patruzeci sau șaptezecișidoi au rămas cu El. Și atunci dinstrăfundurile

ființei Sale, a strigat cu glas tare: "Doamne! Nu lăsa pe pământ nici un om dintre necredincioși."¹⁾

Și acum gândiți-vă și chibzuiți o clipă la îndărătnicia acestui neam. Care a fost cauza adversității față de El și de ce l-au ocolit? Oare ce i-a îndemnat să refuze să lepede haina tăgăduirii și să se împodobească cu veșmântul acceptării. Mai mult, de ce nu s-a împlinit făgăduiala divină, fapt care i-a determinat pe căutători să renunțe la ceea ce înainte acceptaseră? Meditați profund pentru ca să vi se dezvăluie taina lucrurilor nevăzute, pentru ca să simțiți dulceața unui parfum spiritual nepieritor și să cunoașteți adevărul că din timpuri imemorabile și până-n veșnicie, Atotputernicul și-a încercat și va continua să-și încerce slujitorii, pentru a deosebi lumina de întuneric, adevărul de neadevăr, dreptatea de nedreptate, călăuzirea de rătăcire, fericirea de nenorocire și trandafirii de spini. Așa cum a fost revelat: "Oare își închipuie oamenii că dacă spun 'Credem' vor fi lăsați în voie și nu vor mai fi puși la încercare?"²⁾

Și după Noe, la orizontul creației a strălucit lumina chipului lui Hud. Timp de aproape șapte sute de ani, după cum se spune, El a implorat poporul să-și întoarcă fața spre Ridvánul prezenței divine și să se apropie de el. Și ce potop de calamități s-au abătut asupra Lui, până când, în cele din urmă, apelurile Sale au dat naștere unei răzvrătiri și mai mari, iar roadele strădaniilor Sale asidue au fost orbirea îndărătnică a poporului Său. "Și necredința celor necredincioși va spori doar propria lor pierzanie."³⁾

Și după El, din Ridvánul Celui Veșnic, Celui Invizibil, a apărut persoana sfântă a lui Sálîh, care la rândul Său a chemat poporul la apa vieții veșnice. Timp de peste o sută de ani, i-a povățuit să țină cu strășnicie poruncile lui

¹⁾ Coran 11:38.

²⁾ Coran 29:2.

³⁾ Coran 35:39.

Dumnezeu și să se ferească de ceea ce este oprit. Dar apelurile Sale n-au dat roade, iar stăruințele Sale s-au dovedit a fi zadarnice. De mai multe ori s-a retras și a trăit în sihăstrie. Și toate acestea deși această Frumusețe eternă nu făcea altceva decât să cheme poporul la cetatea lui Dumnezeu. Așa cum a fost revelat: "Iar tribului Thamud i-am trimis pe fratele lor Sálîh. 'O poporul meu', a spus El, 'roagă-te lui Dumnezeu căci nu ai alt Dumnezeu în afară de El....' Ei au răspuns: 'O Sálîh, speranța noastră se îndrepta până acum spre tine. Vrei să ne interzici acum să adorăm ceea ce au adorat părinții noștri? Într-adevăr, ne îndoim foarte tare de chemarea și îndemnul tău.'" ¹⁾ Totul însă a fost zadarnic, iar în cele din urmă a izbucnit un bocet puternic și totul s-a prăbușit.

Mai târziu frumusețea chipului Prietenului lui Dumnezeu a apărut de sub vălul care-l acoperea și un nou stindard al călăuzirii divine a fost înălțat.²⁾ El a chemat popoarele lumii la lumina dreptății. Cu cât mai pasionate erau îndemnurile Lui, cu atât creștea invidia și îndărătnicia oamenilor, cu excepția aceluia care s-au detașat cu totul de orice în afară de Dumnezeu și s-au urcat pe aripile certitudinii până la acea treaptă pe care Dumnezeu a înălțat-o până dincolo de orice înțelegere omenească. Este bine știut ce mulțime de dușmani l-au împresurat până când în cele din urmă vâlvătaia invidiei și a răzvrătirii s-a aprins împotriva Lui. Iar apoi când focul s-a potolit, El, lumina lui Dumnezeu printre oameni a fost, așa cum scrie în toate cărțile și cronicile, gonit din orașul Său.

Și când zilele Sale au luat sfârșit a venit rândul lui Moise. Înarmat cu toiagul stăpânirii cerești, împodobit cu mâna albă a cunoașterii divine, El a coborât din Păránul iubirii lui Dumnezeu și, mânuind șarpele puterii și maiestății veșnice, a strălucit din Sinaiul luminii asupra lumii. El a chemat toate popoarele și neamurile pământului

¹⁾ Coran 11:61,52

²⁾ Avraam

la împărăția eternității și le-a invitat să se împărtășească din fructul pomului credincioșiei. Știți desigur cât de aprigă a fost împotrivirea faraonului și a poporului său și că mâinile necredincioșilor au aruncat pietre ale unei închipuiri deșarte asupra acestui Pom binecuvântat. Până într-atât încât în cele din urmă faraonul și poporul său s-au ridicat și au făcut tot ce le-a stat în putință pentru a stinge cu apele falsității și tăgăduirii focul acestui pom sfânt, uitând adevărul că nici o apă pământescă nu poate înăbuși flacăra înțelepciunii divine și nici o rafală de vânt din lumea muritoare nu poate stinge lampa stăpânirii eterne. Dimpotrivă, asemenea apă poate, mai curând intensifica flacăra, iar asemenea rafale pot doar asigura menținerea luminii --o de-ați observa cu ochii discernământului și ați merge pe calea voinței sfinte, pe calea care este pe placul lui Dumnezeu! Cât de bine a remarcat un credincios din neamul faraonului, a cărui istorie este povestită de Cel Atotslăvit în Cartea Sa, revelată Preaiubitului Său: "Și un om din familia faraonului care era un credincios dar își tănuia credința a spus: "Vreți să omorâți un om pentru că spune Domnul meu este Dumnezeu -- un om care a venit la voi cu semne de la Domnul vostru? Dacă este un mincinos, asupra lui va cădea minciuna, dar dacă spune adevărul, o parte din amenințările sale vor cădea asupra voastră. Într-adevăr, Dumnezeu nu călăuzește pe cel ce încalcă legile, nici pe mincinos."¹⁾ Dar ticăloșia lor a fost atât de mare încât până la sfârșit au ucis pe acest dreptcredincios într-un mod rușinos. "Blestemul lui Dumnezeu să cadă asupra poporului de tirani."²⁾

Și acum chibzuieste asupra acestor întâmplări. Oare ce a provocat asemenea dispute și conflicte? Care e motivul pentru care venirea fiecărei noi Manifestări a lui Dumnezeu a fost însoțită de asemenea lupte și tulburări, asemenea opresiuni și răzvrătiri? Și aceasta deși toți Profetii lui Dumnezeu, ori de câte ori au fost revelați popoarelor

¹⁾ Coran 40:28.

²⁾ Coran 11:21.

acestei lumi, au prevestit întotdeauna venirea unui alt profet după ei, stabilind semnele care aveau să anunțe venirea viitoarei Dispensații. Întru acestea stau mărturie relatările din toate cărțile sfinte. Și atunci cum se poate că deși oamenii așteptau și căutau Manifestările Sfințeniei, și în ciuda semnelor menționate în cărțile sfinte, în fiecare epocă și ciclu au fost comise asemenea acte de violență, opresiune și cruzime împotriva tuturor profetilor și aleșilor lui Dumnezeu? Așa cum a revelat El: "De câte ori un Apostol vine la voi cu ceea ce sufletul vostru nu dorește, sunteți plini de îngâmfare, acuzându-i pe unii că ar fi impostori și ucigându-i pe alții."¹⁾

Gândiți-vă care a putut fi motivul pentru asemenea fapte? Ce ar fi putut provoca o asemenea purtare față de Cei ce revelau frumusețea Celui Atotslăvit?

Ceea ce în trecut a fost cauza negării și opoziției acelor oameni a dus astăzi la perversitatea din vremea aceasta. A afirma că mărturia Providenței este incompletă și că în consecință a fost cauza refuzului oamenilor, ar fi curată blasfemie. Cât de departe de harul Celui Atotgeneros, de providența Lui iubitoare și de mila Lui blândă este să aleagă un singur suflet din mijlocul oamenilor pentru călăuzirea creaturilor Sale, și, pe de o parte să-i refuze întreaga măsură a mărturiei Sale divine, iar pe de altă parte să instituie pedepse grele pentru poporul Său pentru că și-au întors fața de la Alesul Său! Nu, multiplele haruri ale Domnului tuturor fapturilor au învăluit -- întotdeauna -- prin Manifestările Esenței Sale divine -- pământul și pe toți cei ce locuiesc pe el. Nici o clipă nu le-a fost retras harul Său și nici ploaia bunătații Sale duioase nu a încetat să se reverse asupra omenirii. În consecință o asemenea purtare poate fi atribuită doar meschinăriei acelor suflete care pășesc prin valea aroganței și mândriei, care s-au rătăcit în pustiul îndepărtării, merg pe căile închipurilor lor deșarte și

¹⁾ Coran 2:87.

urmează poruncile leaderilor credinței lor. Principala lor preocupare este opoziția; singura lor dorință este să ignore adevărul. Pentru orice observator cu discernământ este evident și limpede că dacă, în zilele fiecărei Manifestări a Soarelui Adevărului, acești oameni și-ar fi purificat ochii și urechile și inimile de tot ce au văzut, auzit și simțit, ei n-ar fi fost lipsiți de a vedea frumusețea lui Dumnezeu și nici nu s-ar fi îndepărtat de sălașul slavei. Dar cântărind mărturia lui Dumnezeu potrivit etalonului propriei lor cunoașteri dobândite din învățăturile conducătorilor credinței lor și constatând că este diferită de înțelegerea lor limitată, ei s-au ridicat și au comis acele fapte necugetate.

În toate timpurile, conducătorii religioși și-au împiedicat adepții să ajungă la țărnițele salvării eterne căci dețineau frâiele autorității în mâinile lor puternice. Unii, din dorința de a domina, alții, din lipsă de cunoștințe și înțelegere, s-au făcut vinovați de spolierea oamenilor. În virtutea autorității lor și cu aprobarea lor, toți profetii lui Dumnezeu au băut din cupa jertfei și s-au avântat spre înălțimile gloriei. Ce cruzimi de nedescris au trebuit să îndure acești adevărați Monarhi ai lumii, aceste nestemate ale divinei virtuți, din partea celor ce ședea pe scaunele puterii și erudiției! Mulțumindu-se cu o dominație trecătoare, ei s-au lipsit de o suveranitate veșnică. Astfel ochii lor n-au văzut lumina chipului Celui Preaiubit și nici urechile lor n-au auzit melodiile dulci ale Păsării Dorinței. Din acest motiv, în toate cărțile sacre s-a vorbit despre clericii din toate epocile. Astfel, El spune: "O voi oameni ai Cărții! De ce nu credeți în semnele lui Dumnezeu ale căror martori ați fost voi înșiși?"¹⁾ Și El mai spune: "O voi oameni ai Cărții! De ce înveșmântați adevărul în falsitate? De ce ascundeți în mod intenționat adevărul?"²⁾ Apoi din nou: "Spuneți, o voi oameni ai Cărții! De ce-i abateți pe credincioși de pe calea lui Dumnezeu?"¹⁾ Este

¹⁾ Coran 3:70.

²⁾ Coran 3:71.

¹⁾ Coran 3:99.

evident că expresia "oameni ai Cărții" care-i abat pe semenii lor de pe calea cea dreaptă a lui Dumnezeu, se referă la clericii din

vremea respectivă, al căror nume și caracter a fost revelat în cărțile sacre și la care fac aluzie versetele și tradițiile menționate în ele, o de-ați vedea cu ochiul lui Dumnezeu!

Cu privirea fermă și neclintită, ivită din ochiul infailibil al lui Dumnezeu, scrutați un timp orizontul divinei cunoașteri și contemplați cuvintele perfecțiunii pe care Cel Etern le-a revelat pentru ca tainele înțelepciunii divine, ascunse până acum sub vălul slavei și păstrate ca o comoară în tabernacolul grației Sale, să vă fie dezvăluite. Tăgăduirile și protestele acestor conducători ai religiei s-au datorat, în principal, lipsei lor de cunoștințe și înțelegere. Cuvintele rostite de Cel ce a revelat frumusețea unicului Dumnezeu adevărat și care lămureau semnele vestind noua Manifestare ce avea să vină, ei nu le-au înțeles și nu le-au intuit vreodată. De aceea au înălțat stindardul revoltei și au provocat tulburări și răzvrătiri. Este clar și evident că adevăratul înțeles al celor vestite de Păsările Eternității este revelat numai acelor care manifestă Ființa Eternă și că melodiile Privighetorii Sfințeniei pot ajunge numai la urechea locuitorilor împărăției veșnice. Tiranul Copt nu va putea niciodată bea din cupa pe care a atins-o buzele celor Șapte drepți, iar faraonul necredincios nu poate spera niciodată să recunoască mâna lui Moise, omul adevărului. După cum a spus El: "Nimeni nu-i poate pricepe înțelesul decât Dumnezeu și cei care au cunoștințe temeinice."²⁾ Și totuși ei au căutat interpretarea Cărții la cei acoperiți de văluri și au refuzat să ceară iluminarea de la sursa cunoașterii.

Și când zilele lui Moise au luat sfârșit, iar lumina lui Iisus a cuprins lumea, strălucind la aurora Spiritului, tot poporul lui Israel s-a ridicat împotriva Lui. Ei strigau că El, a cărui venire fusese prevestită de Biblie, trebuie să

²⁾ Coran 3:7.

proclame și să împlinească legile lui Moise, în timp ce acest tânăr Nazarinean, care pretinde că El este divinul Mesia, a anulat legea divorțului și legea zilei sabatului, cea mai importantă din toate legile lui Moise. În plus, care sunt semnele Manifestării ce va să vină? Acest popor al lui Israel mai așteaptă și în ziua de astăzi Manifestarea prezisă de Biblie! Câte Manifestări ale Sfințeniei, câți Revelatori ai luminii eterne au apărut după Moise, și totuși Israel, orbit de vălul gros al unor închipuiri satanice și al unei false imaginații, încă mai așteaptă ca idolul propriei sale creații să apară cu semne pe care el însuși le-a conceput! De aceea Dumnezeu l-a pedepsit pentru păcatele sale, a înăbușit spiritul lui de credință și l-a supus la chinurile flăcărilor iadului. Și aceasta numai pentru că Israel refuză să accepte înțelesul acelor cuvinte din Biblie care se referă la semnele viitoarei Revelații. Deoarece n-a înțeles adevărata lor semnificație și, în aparență, asemenea evenimente nu s-au întâmplat, nu i-a fost dat să recunoască frumusețea lui Iisus și să vadă chipul lui Dumnezeu. Și ei încă mai așteaptă venirea Lui! Din vremuri imemorabile și până în ziua de azi, toate neamurile și popoarele pământului au aderat la asemenea idei iluzorii și deșarte, lipsindu-se astfel de apele limpezi izvorâte din sursa purității și sfințeniei.

Dezvăluind aceste mistere, Noi am citat, într-o Tabletă anterioară, adresată unui prieten în melodioasa limbă din Hijáz, câteva din versetele vechilor profeți. Iar acum, răspunzând cererii tale, vom cita din nou în aceste pagini, aceleași versete, de data aceasta în minunata limbă a Iraqului. Poate că în felul acesta, nefericiții însetați din deșertul îndepărtării să ajungă la oceanul divinei prezențe, iar cei ce tânjesc în pustiul separării să fie călăuziți spre patria eternei reuniuni. Astfel negura erorii va fi risipită și lumina atotstrălucitoare a călăuzirii se va ivi la orizontul inimilor omenești. Punându-ne încrederea în Dumnezeu, strigăm către El, cerându-i ajutor, pentru ca, poate, din pana aceasta să izvorască ceea ce va anima sufletele oamenilor să se ridice cu toții de pe culcușurile nepăsării lor și să asculte

foșnetul frunzelor din paradis, al frunzelor din copacul plantat, cu îngăduința lui Dumnezeu, de mâna puterii divine în Ridvánul Celui Atotslăvit.

Pentru cei înzestrați cu înțelegere, este clar și evident că atunci când focul iubirii lui Iisus a mistuit vălul limitării evreești, iar autoritatea lui a devenit vizibilă și s-a întărit într-o anumită măsură, El, care a revelat frumusețea nevăzută, s-a adresat o dată discipolilor săi și, referindu-se la săvârșirea Sa din viață și trezind în sufletele lor focul durerii, le-a spus: "Eu plec, dar mă voi întoarce la voi." Iar în alt loc a spus: "Eu plec, dar un altul va veni care vă va spune tot ce nu v-am spus Eu și va împlini tot ce am spus Eu." Aceste două afirmații au un singur înțeles, dacă veți cugeta la Unitatea lui Dumnezeu cu intuiție divină.

Orice observator cu discernământ va recunoaște că în Dispensația Coranului atât Cartea, cât și Cauza lui Iisus au fost confirmate. Cât privește problema numelor, Mahomed însuși a declarat: "Eu sunt Iisus." El a recunoscut adevărul semnelor, profețiilor și cuvintelor lui Iisus și a mărturisit că toate vin de la Dumnezeu. În acest sens, nici persoana lui Iisus, nici scrierile Sale n-au fost diferite de Mahomed și de Cartea Sa Sfântă, căci amândoi au apărat Cauza lui Dumnezeu, I-au adus laude și I-au revelat poruncile. De aceea Iisus însuși a declarat: "Eu plec, dar mă voi întoarce la voi." Gândiți-vă la soare. Dacă ar spune: "Eu sunt soarele de ieri", ar spune adevărul. Și dacă, ținând seama de trecerea timpului, ar declara că este alt soare, tot adevărul ar fi și acesta. La fel, dacă am spune că toate zilele sunt doar una și aceeași zi, este corect și adevărat. Și dacă, ținând seama de numele fiecăreia, și semnificația ei, am spune că diferă una de alta, tot adevărat este. Căci deși sunt la fel, în fiecare se vedește o semnificație separată, un atribut specific, un caracter particular. În concordanță cu cele de mai sus trebuie concepute deosebirea, variațiile și unitatea diferitelor Manifestări ale sfințeniei pentru a înțelege aluziile făcute la adresa misterelor deosebirii și unității de creatorul tuturor

numelor și atributelor; astfel va fi descoperit și răspunsul la întrebarea de ce Frumusețea eternă a avut în diferite rânduri alte nume și titluri.

Altă dată, tovarășii și discipolii lui Iisus I-au pus întrebări în legătură cu semnele care vor vesti întoarcerea manifestării Sale. Când, au întrebat ei, se vor întâmpla acestea? De mai multe ori au pus întrebări acelei Frumuseți fără seamăn și de fiecare dată le-a răspuns, indicând un anumit semn care va vesti venirea Dispensației făgăduite. Mărturie stau cele patru Evanghelii.

Acest Nedreptățit va cita numai unul dintre pasajele respective, dăruind astfel omenirii, de dragul lui Dumnezeu, acele bogății care încă mai sunt ascunse în comoara Pomului sacru și tainic; poate că astfel muritorii nu vor mai fi lipsiți de partea lor din fructul nemuritor, ci vor dobândi o picătură de rouă din apele vieții veșnice care de la Bagdad, "Sălașul Păcii", sunt conferite întregii umanități. Noi nu cerem nici plată, nici răsplată. "Vă hrănim sufletele de dragul lui Dumnezeu; nu vă cerem nici recompensă, nici mulțumiri."¹⁾ Aceasta este hrana care dă viață veșnică celor cu inima curată și cu spiritul luminat. Este pâinea despre care s-a spus: "Doamne, trimite-ne pâinea Ta din ceruri."²⁾ Această pâine nu va fi niciodată refuzată acelor care o merită și nici nu se va sfârși vreodată. Ea crește în veci de veci pe pomul harului; ea coboară, în toate vremurile, din cerul dreptății și milei. După cum a spus El: "Nu vezi cu ce a comparat Dumnezeu un cuvânt bun? Cu un pom bun: rădăcina sa bine fixată în pământ, ramurile ajungând până la ceruri și dând roade în toate vremurile."³⁾

O ce păcat că omul se lipsește de acest dar ales, de această bogăție nepieritoare, de această viață veșnică. S-ar cuveni să prețuiască această hrană cerească pentru ca, poate

¹⁾ Coran 76:9.

²⁾ Coran 5:117.

³⁾ Coran 14:24

prin bunăvoința minunată a Soarelui Adevărului, morții să'nvie, iar sufletele veștede să fie animate de Spiritul infinit. Grăbește-te frate, cât mai e timp, pentru ca buzele noastre să soarbă din băutura nemuritoare, căci suflul vieții care adie acum dinspre orașul Celui Preaiubit nu poate dura veșnic și apa curgătoare a graiului sfânt trebuie să se oprească, iar porțile Ridvánului nu pot rămâne deschise în veci. Veni-va ziua când Privighetoarea Paradisului își va înălța zborul spre cuibul ceresc, departe de sălașul ei pământesc. Atunci melodia ei nu va mai fi auzită, iar frumusețea trandafirului nu va mai străluci. Folosește deci prilejul înainte ca gloria primăverii divine să fi pierit, iar Pasărea Eternității să fi încetat să-și înalțe melodiile pentru ca urechea ta interioară să nu fie împiedicată de a asculta chemarea ei. Acesta este sfatul Meu pe care ți-l dau ție și celor iubiți de Dumnezeu. Cel ce vrea, să-i dea ascultare, iar cel ce nu vrea, să se întoarcă de la el. Într-adevăr, Dumnezeu nu depinde de el și de ceea ce poate el vedea și mărturisii.

Acestea sunt melodiile cântate de Iisus, fiul Mariei, în slove puternice și maiestoase în Ridvánul Evangheliei, revelând acele semne care trebuie să anunțe în mod necesar venirea Manifestării viitoare. În prima Evanghelie, după Matei, scrie: Și când L-au întrebat pe Iisus despre semnele venirii Sale, El le-a spus: "Îndată după acele zile de necaz ¹⁾, soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina ei, stelele vor cădea din cer și puterile cerului vor fi clătinate. Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului, toate semințiile pământului se vor boci și vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și cu o mare slavă. El va trimite pe îngerii Săi cu trâmbița răsunătoare."²⁾ Tradus în persană ³⁾ sensul acestor cuvinte este următorul: Atunci când opresiunea și nenorocirea sorocită se vor abate asupra omenirii, soarele nu-și va mai arăta strălucirea, luna nu va mai da lumină, stelele din cer vor cădea pe pământ, iar

¹⁾ Cuvantul grecesc (Thlipsis) are doua intelesuri: presiune si opresiune

²⁾ Matei 24:29-31.

³⁾ Pasajul citat de Bahá'u'lláh în arabă, este interpretat în persană.

temeliile pământului se vor cutremura. În acea vreme, semnul Fiului omului se va arăta în cer, adică atunci când aceste semne vor fi apărut, Frumusețea și Esența vieții promisă va ieși din împărăția nevăzutului în lumea vizibilă. Și El spune: În acea vreme, toate neamurile și semințiile care locuiesc pe pământ vor plânge și vor boci, și ei vor vedea Frumusețea divină venind din ceruri, Ea va pluti pe nori cu putere, grandoare și maiestate și-și va trimite îngerii să sune din trâmbiță. Afirmatii similare găsim și în celelalte trei Evanghelii, Luca, Marcu și Ioan. Deoarece am vorbit despre ele pe larg în Scrierile Noastre în limba arabă, nu le-am mai menționat în aceste pagini și Ne-am limitat numai la un exemplu.

Dat fiind că preoții creștini n-au înțeles sensul acestor cuvinte și deoarece n-au recunoscut semnificația și scopul lor, mărginindu-se la interpretarea ad literam a cuvintelor lui Iisus, ei s-au lipsit de harul care s-a revărsat din Revelația lui Mahomed și de generozitatea ei copleșitoare. Neștiutorii din comunitățile creștine, urmând exemplul liderilor credinței lor, au fost și ei împiedicați să vadă frumusețea Regelui slavei pentru că semnele care trebuiau să însoțească răsăritul soarelui Dispensației lui Mahomed nu s-au arătat în fapt. Astfel s-au scurs vremi îndelungate și au trecut secole, iar acest Spirit pur s-a retras în sălașul străvechii lui suveranități. Și din nou Spiritul veșnic a suflat în trâmbița mistică și i-a făcut pe cei morți să iasă de grabă din mormintele nepăsării și erorii și să se înalțe în împărăția călăuzirii și harului. Și totuși această comunitate care așteaptă strigă: Când se vor întâmpla aceste lucruri? Când se va manifesta Cel Făgăduit, țelul așteptărilor noastre, ca să ne ridicăm pentru biruința Cauzei Lui, să jertfim tot ce avem mai prețios de dragul Său, să ne oferim viața pe cărările Sale? La fel și alte comunități, datorită unei false imaginații, s-au îndepărtat de Kawtharul milostivirii infinite a Providenței, fiind preocupați numai de propriile lor gânduri deșarte.

În afară de pasajul de mai sus, există un alt verset în Evanghelie în care se spune: "Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele mele nu vor trece."¹⁾ De aceea afirmă adepții Lui Iisus că Legea Evangheliei nu va fi niciodată anulată și că atunci când Frumusețea făgăduită se manifestă și toate semnele sunt revelate, El trebuie să reîntărească și să restabilească legea proclamată în Evanghelie, astfel încât să nu rămână în lume altă credință decât credința Lui. Acesta este crezul lor fundamental. Iar convingerea lor este atât de fermă, încât dacă ar apare un om înzestrat cu toate semnele promise și ar proclama ceva opus literei legii din Evanghelie, ei l-ar respinge în mod sigur, nu s-ar supune legii lui, l-ar declara un necredincios și l-ar batjocori. Mărturie stau cele întâmplate atunci când s-a manifestat soarele Revelației lui Mahomed. Dacă în fiecare Dispensație ar fi căutat, cu umilință, să afle de la Manifestările lui Dumnezeu, adevăratul înțeles al acestor cuvinte revelate în cărțile sacre -- cuvinte a căror interpretare greșită i-a lipsit pe oameni de recunoașterea lui Sadratu'l Muntahá, Țelul ultim -- ei ar fi fost sigur călăuziți spre lumina Soarelui Adevărului și ar fi descoperit misterele cunoașterii și înțelepciunii divine.

Acest slujitor îți va împărtăși acum o picătură din oceanul fără margini a adevărului, ascuns asemenea unei comori în cuvintele sacre, pentru ca poate, inimile înzestrate cu discernământ să înțeleagă toate aluziile și implicațiile cuprinse în cuvintele Manifestărilor Sfințeniei, astfel încât maiestatea copleșitoare a Cuvântului lui Dumnezeu să nu le împiedice să ajungă la oceanul numelor și atributelor Sale și nici să le priveze de a recunoaște Lumina lui Dumnezeu, care este sediul revelației Esenței Sale slăvite.

Cât privește cuvintele -- "Îndată după acele zile de necaz" -- ele se referă la vremurile când oamenii vor fi oprimați și în suferință, când ultimele urme lăsate de

¹⁾ Luca 21:33.

Soarele Adevărului precum și fructul Pomului cunoașterii și înțelepciunii vor fi dispărut din mijlocul oamenilor, când frâiele omenirii vor fi căzut în mâinile nerozilor și ignoranților, când porțile divinei unități și înțelegeri -- scopul cel mai înalt și totodată esențial al creației -- vor fi fost închise, când știința precisă va fi făcut loc unor închipuiri fără noimă și când corupția va fi luat locul dreptății. La o asemenea situație asistăm astăzi, când conducerea fiecărei comunități a căzut în mâinile unor conducători nesăbuiți care le dirijează după propriile lor fantezii și dorințe. În gura lor, menționarea lui Dumnezeu a devenit un nume fără sens; în mijlocul lor, Cuvântul Lui sfânt e literă moartă. Atât de dominați sunt de dorințele lor, încât lumina conștiinței și rațiunii a fost stinsă în inima lor, și aceasta deși degetele puterii divine au deschis porțile cunoașterii lui Dumnezeu, iar lumina divinei cunoașteri și a grației cerești au iluminat și inspirat esența tuturor lucrurilor create, în așa fel încât în fiecare lucru a fost deschisă o ușă a cunoașterii și în fiecare atom a rămas și s-a manifestat o urmă din soare. Și în ciuda acestor multiple revelații ale cunoașterii divine care au cuprins lumea, ei tot își mai închipuie în van că porțile cunoașterii sunt închise și că ploile milostivirii au încetat să cadă. Agățându-se de fantezii deșarte, ei s-au îndepărtat de 'Urvatu'l-Vuthqá al divinei cunoașteri. Inimile lor nu par să încline spre cunoaștere și spre ușa care duce la aceasta și nici nu se gândesc la manifestările ei, dat fiind că în închipuirile lor deșarte, ei au găsit ușa ce duce la avuțiile pământești în timp ce în manifestarea Celui ce revelează cunoașterea, ei nu găsesc nimic altceva decât chemarea la jertfa de sine. De aceea au fugit de aceasta din urmă și, în mod firesc, rămân credincioși celei dintâi. Deși în inimile lor recunosc că legea lui Dumnezeu este una și aceeași, ei proclamă, oriunde s-ar găsi, porunci noi și emit mereu noi decrete. Nu se găsesc doi dintre aceștia care să cadă de acord asupra unei singure legi, căci ei nu-L caută pe Dumnezeu, ci propriile lor dorințe și merg doar pe calea erorii. Calitatea de conducător este pentru ei țelul ultim al strădaniilor lor, iar mândria și trufia o

consideră suprema realizare a dorințelor lor. Ei au plasat mașinațiile lor sordide mai presus de decretul divin, au încetat să se supună voinței lui Dumnezeu, sunt preocupați doar de calcule egoiste și merg pe căile celor ipocriți. Încordându-și forțele, ei încearcă să-și pună în siguranță micile lor interese meschine, temându-se ca nu cumva cea mai mică bănuială să le submineze autoritatea sau să întunece etalarea splendorii lor. Dacă ochiul ar fi uns și iluminat cu colirul cunoașterii lui Dumnezeu, el ar descoperi, fără doar și poate, că o haită de fiare vorace s-au adunat și s-au aruncat asupra stârvului sufletelor omenești.

Ce "necaz" poate fi mai mare decât cel relatat mai sus? Ce "necaz" poate fi mai dureros decât acela al unui suflet care caută adevărul și, dorind să ajungă la cunoașterea lui Dumnezeu, nu știe încotro să meargă și unde să-l caute? Căci părerile sunt extrem de diferite, iar căile pentru a ajunge la Dumnezeu s-au înmulțit. Acest "necaz" este trăsătura esențială a oricărei Revelații. Și atâta timp cât nu apare el, Soarele Adevărului nu se va arăta. Căci zorile divinei călăuziri trebuie cu necesitate să urmeze după întunericul nopții erorii. Din această cauză toate cronicile și tradițiile menționează aceste lucruri, și anume că nedreptatea va acoperi pământul, iar întunericul va învălui omenirea. Deoarece tradițiile la care se referă cele de mai sus sunt binecunoscute și scopul urmărit de acest slujitor este de a vorbi pe scurt, El va renunța de a cita textele respective.

Dacă acest "necaz"¹⁾ (care ad literam înseamnă oprinare) ar fi interpretat în sensul că pământul se contractă, sau dacă fantezia vană a unor oameni ar imagina că asemenea calamități se vor abate asupra omenirii, este limpede că astfel de evenimente nu se pot întâmpla niciodată. Ei vor protesta desigur, spunând că o asemenea condiție preliminară a revelației divine n-a avut loc. Acesta a fost și mai este argumentul lor. În realitate, prin "necaz" se

¹⁾ În engleză termenul biblic este "opresiune", în română termenul din Biblie este "necaz". Nota trad.

înțelege incapacitatea de a dobândi cunoaștere spirituală și de a înțelege cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă că atunci când Luceafărul Adevărului va fi apus și oglinzile care reflectă lumina Lui vor fi dispărut, omenirea va avea de îndurat "necazuri" și suferințe și nu va ști încotro să se îndrepte pentru călăuzire. Te instruim astfel în interpretarea tradițiilor și-ți revelăm tainele înțelepciunii divine ca să poți pricepe sensul lor și să fii dintre aceia care au sorbit din cupa cunoașterii și înțelegerii divine.

Și acum referitor la cuvintele Sale -- "Soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina ei, stelele vor cădea din cer." Termenii "soarele" și "luna" menționați în scrierile Profeților lui Dumnezeu, nu înseamnă numai soarele și luna din universul vizibil. Nu, mai de grabă se poate spune că înțelesul pe care l-au atribuit acestor termeni a fost multiplu. În fiecare caz în parte, ei au avut o semnificație deosebită. Astfel "soare" într-un anumit sens se referă la acei Sori ai Adevărului care răsar în zorile gloriei străvechi și umplu lumea cu efuziunile largi ale harului din înălțimi. Acești Sori ai Adevărului sunt Manifestările universale ale lui Dumnezeu în lumile atributelor și numelor Sale. Și așa cum soarele vizibil contribuie --potrivit hotărârii lui Dumnezeu, Cel Adevărat, Cel Adorat -- la dezvoltarea tuturor lucrurilor pământești, precum pomii, fructele și culorile lor, mineralele pământului și tot ce se poate vedea în lumea creației, tot așa acești Luminători divini, prin grija lor iubitoare și influența lor educativă, fac ca pomii unității divine, fructele unicității Sale, frunzele detașării, mugurii cunoașterii și certitudinii, mirtul înțelepciunii și graiului să existe, fac ca toate acestea să fie revelate. Astfel prin apariția acestor Lumini ale lui Dumnezeu, lumea se reînnoiește, apele vieții veșnice se revarsă, talazurile iubirii se ridică, norii harului se adună, și suflul bunătății adie peste toate lucrurile create. Căldura pe care aceste Lumini ale lui Dumnezeu o generează și focurile nemuritoare pe care le aprind fac ca lumina iubirii lui Dumnezeu să ardă intens în inima umanității. Prin plenitudinea harului

acestor Simboluri ale Detașării, Spiritul vieții veșnice este insuflat în trupurile celor morți. Nu încapе îndoială că soarele vizibil este doar un semn al splendorii acestui Luceafăr al Adevărului, acel Soare pentru care nu va exista, în veci de veci, nici egal, nici asemănare și nici vreun rival. Prin El trăiesc, se mișcă și există toate ființele. Prin harul Lui, ele au fost revelate și la El se-ntorc toate. De la El provin toate și toate se-ntorc în tezaurul revelației Sale. De la El au pornit toate lucrurile create și în tainița legii Sale s-au înapoiat.

Faptul că acești Luminători divini par uneori limitați prin denumiri și atribute specifice, după cum ai observat și observi și acum, se datorează numai capacității mărginite de înțelegere și imperfecțiunii anumitor minți. Dimpotrivă, în toate timpurile, ei au fost și vor continua să fie în veci mai presus de orice nume de slavă și purificați de orice atribut ce li se conferă. Chintesența nici unui nume nu poate spera să aibă acces la curtea sfințeniei lor și cel mai desăvârșit și pur dintre atribute nu se poate apropia de împărăția slavei lor. Mult, foarte mult deasupra înțelegerii oamenilor s-au înălțat Profetii lui Dumnezeu, iar oamenii nu-i pot înțelege decât prin Ei Înșiși. Departe de gloria Sa fie ca Aleșii Săi să fie preamăriți prin altcineva decât propria lor persoană. Slăviți sunt Ei mai presus de lauda oamenilor; Ei sunt mai presus de înțelegerea omenească!

Termenul "sori" a fost de multe ori folosit de "Sufletele imaculate" în scrierile lor pentru a-i desemna pe Profetii lui Dumnezeu, acele luminoase Embleme ale Detașării. În acele scrieri găsim următoarele cuvinte din "Rugăciunea lui Nudbih":¹⁾ "Unde au dispărut Sorii strălucitori? Unde s-au dus Lunile luminoase și Stelele sclipitoare?" Astfel a devenit limpede că termenii "soare", "lună" și "stele" se referă în primul rând la Profetii lui Dumnezeu, sfinții și însoțitorii lor, acei Luminători care au revărsat lumina cunoștințelor lor asupra lumii văzute și nevăzute.

¹⁾ Lamentație atribuită Imamului al doisprezecelea.

În alt sens, acești termeni se referă la clericii Dispensației trecute, care trăiesc în zilele Revelației următoare și țin frâiele religiei în mâinile lor. Dacă acești clerici sunt iluminați de lumina noii Revelații, ei vor fi acceptați de Dumnezeu, și vor străluci cu o lumină care va dura în veci. În cazul contrar, ei vor fi considerați întunecați, chiar dacă în aparență vor fi conducători de oameni, căci credința și necredința, călăuzirea și eroarea, fericirea și nenorocirea, lumina și întunericul depind toate de hotărârea Aceluia care este Luceafărul Adevărului. Oricare preot, fie el din orice vremuri, va primi în ziua Judecării de apoi confirmarea credinței sale de la Sursa adevăratei cunoașteri, va deveni într-adevăr un recipient al erudiției, al favorii divine, și al luminii adevăratei înțelegeri. În cazul contrar, el va fi înfierat ca fiind un nerod care s-a făcut vinovat de nebunie, tăgadă, blasfemie și oprinare.

Este clar și evident pentru orice observator atent că așa cum lumina stelelor pălește în fața splendorii strălucitoare a soarelui, tot astfel luminătorii cunoștințelor pământești, ai înțelepciunii și înțelegerii dispar în neant când sunt puși față-n față cu slava sclipitoare a Soarelui Adevărului, Luceafărul iluminării divine.

Faptul că termenul "soare" a fost aplicat șefilor religioși se explică prin poziția lor înaltă, prin faima și renumele lor. Aceștia sunt preoții din toate timpurile, recunoscuți pretutindeni care vorbesc cu autoritate și a căror faimă este bine stabilită.

Dacă vor fi după chipul și asemănarea Soarelui Adevărului, ei vor fi cu siguranță socotiți printre cei mai luminați; în cazul contrar vor fi considerați centre focale ale flăcărilor iadului. Așa cum spune El: "Într-adevăr, soarele și luna sunt condamnați la chinurile focului iadului."¹⁾ Cunoașteți, desigur, interpretarea termenilor "soare" și "lună", menționate în acest verset; nu e deci nevoie să ne

¹⁾ Coran 55:5.

referim la ei. Și oricine este asemenea acestui "soare" și acestei "luni", adică oricine urmează exemplul unor astfel de conducători, și-și întoarce fața spre falsitate și sfidează adevărul vine din bezna infernului și se întoarce acolo.

Și acum, căutătorule, se cuvine să rămânem profund credincioși Urvatu'l-Vuthqá pentru ca, poate, să lăsăm în urmă noaptea întunecoasă a erorii și să întâmpinăm cu brațele deschise aurora luminoasă a călăuzirii divine. N-ar trebui noi, oare să fugim din fața negării și să căutăm adăpostul umbros al certitudinii? N-ar trebui să ne eliberăm de oroarea întunecoasă satanică și să ne grăbim să ajungem la zorile luminoase ale Frumuseții cerești? Iată cum vă acordăm Noi fructul din Pomul cunoașterii divine ca să puteți sălășlui cu bucurie și veselie în Ridvánul divinei înțelepciuni.

Și încă într-un alt sens, termenii "soare", "lună" și "stele" se referă la legi și învățături care au fost hotărâte și proclamate în fiecare Dispensație, cum sunt legea referitoare la rugăciune și cea referitoare la post. Potrivit legii Coranului, după ce frumusețea profetului Mahomed a dispărut dincolo de vâl, acestea au fost considerate drept legile fundamentale și absolut obligatorii ale Dispensației Sale. Întru acestea mărturisesc textele tradițiilor și cronicilor, care fiind bine cunoscute, nu e necesar să ne referim la ele aici. Mai mult, în fiecare Dispensație, s-a pus accentul pe legea privitoare la rugăciune, ea fiind adoptată pe plan universal. Mărturie stau tradițiile consemnate atribuite razelor de lumină care au emanat de la Luceafărul Adevărului, esența Profetului Mahomed.

Tradițiile au stabilit faptul că în toate Dispensațiile legea privitoare la rugăciune a constituit un element fundamental al Revelației tuturor Profetilor lui Dumnezeu -- o lege a cărei formă și mod de exprimare au fost adaptate feluritelor necesități ale fiecărei epoci. Dat fiind că fiecare nouă Revelație a anulat modul de exprimare, moravurile și

învățăturile stabilite clar, ferm și precis de cea precedentă, acestea au fost exprimate în mod simbolic prin termenii "soare" și "lună". "Pentru a vă pune la încercare și a dovedi care din voi excelează prin fapte."¹⁾

În plus, în tradiții, termenii "soare" și "lună" au fost aplicați rugăciunii și postului, așa cum s-a spus: "Postul este iluminare, rugăciunea este lumină." Într-o bună zi, un preot bine cunoscut a venit să Ne viziteze. În timpul convorbirii, el s-a referit la tradiția mai sus citată. El a spus: "Deoarece postul sporește căldura trupului, el a fost asemănat cu lumina soarelui și deoarece rugăciunea în cursul nopții îl înviorează pe om, ea a fost comparată cu razele de lună." Atunci Ne-am dat seama că bietul om n-a fost dăruit cu nici un strop din oceanul adevăratei înțelegeri și că se îndepărtase mult de Rugul în flăcări al divinei înțelepciuni. De aceea Ne-am adresat lui în mod politicoasă, spunându-i: "Interpretarea dată de domnia voastră acestei tradiții este cea comună printre oameni. Dar n-ar putea fi ea oare interpretată și altfel?" El Ne-a întrebat: "Și cum anume?" Noi am răspuns: "Mahomed, Sigiliul Profetilor și cel mai desăvârșit dintre Aleșii lui Dumnezeu, a asemănat Dispensația Coranului cu cerul datorită măreției ei, influenței ei covârșitoare, maiestății ei și pentru că ea conține toate religiile. Și așa cum soarele și luna constituie luminătorii cei mai de seamă, cei mai strălucitori de pe cer, în mod similar și pe cerul religiei lui Dumnezeu au fost create două sfere luminoase – postul și rugăciunea. 'Islamul este cerul, postul este soarele său, rugăciunea este luna sa.'"

Acesta este sensul cuvintelor simbolice ale Manifestărilor lui Dumnezeu. Astfel a fost demonstrată aplicarea termenilor "soare" și "lună" la cele menționate mai sus și a fost justificată prin textul versetelor sacre și tradițiile rămase. Este deci clar și neîndoios cum cuvintele "soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina ei și stelele vor

¹⁾ Coran 67:2.

cădea din cer", se referă la îndărătnicia preoților și la anularea legilor bine stabilite prin Revelație divină, toate acestea fiind prevestite în limbaj simbolic de Manifestarea lui Dumnezeu. Nimeni, în afară de cei dreπți nu se vor împărtăși din această cupă, numai cei pioși vor avea parte de ea. "Cei dreπți vor bea dintr-o cupă din fântâna camforului."¹⁾ Este indiscutabil că în fiecare Dispensație succesivă, "soarele" și "luna" învățăturilor, legilor, poruncilor și interdicțiilor care fuseseră stabilite în Dispensația precedentă și sub umbrarul cărora trăiseră oamenii din acea vreme, s-au întunecat, adică s-au istovit și au încetat să-și exercite influența. Și acum gândește-te ce s-ar fi întâmplat dacă poporul Evangheliei ar fi recunoscut sensul termenilor simbolici "soare" și "lună" dacă, spre deosebire de cei perversi și îndărătnici, ar fi căutat iluminarea la Cel ce Revelează cunoștințele divine; ei ar fi înțeles atunci, desigur, scopul acestor termeni și n-ar fi fost chinuiți și oprimați de bezna propriilor dorințe egoiste. Da, dar pentru că n-au reușit să dobândească adevărata cunoaștere de la însăși sursa ei, ei au pierit în valea primejdioasă a îndărătniciei și necredinței. Și încă nu s-au trezit pentru ca să vadă că toate semnele prezise au devenit vizibile, că Soarele făgăduit s-a înălțat la orizontul divinei Revelații și că "soarele" și "luna" învățăturilor, legilor și erudiției Dispensației trecute s-au întunecat, au apus.

Și acum, cu privirea fermă și aripi puternice, intră pe calea certitudinii și adevărului. "Spune: Acesta este Dumnezeu și apoi lasă-i în voia cârcotelilor lor."²⁾ Astfel te vei număra printre aceia despre care El spune: "Cei ce spun 'Domnul Nostru este Dumnezeu', și continuă să meargă hotărâți pe căile Sale, asupra lor vor coborâ îngerii."¹⁾ Atunci vei vedea toate aceste taine cu proprii tăi ochi.

¹⁾ Coran 76:5.

²⁾ Coran 6:91.

¹⁾ Coran 41:30.

O frate al meu! Înaintează cu pasul spiritului, astfel încât într-o clipită să parcurgi asemenea fulgerului pustiul îndepărtării și al lipsurilor și să ajungi la Ridvánul reunirii veșnice unde într-o singură suflare să fii în comuniune cu Spiritele cerești. Căci cu picioare omenești nu poți spera niciodată să traversezi astfel de distanțe nemăsurate și nici să-ți atingi ținta. Pacea să fie cu acela pe care lumina adevărului îl călăuzește spre întregul adevăr și care în numele lui Dumnezeu, stă pe calea Cauzei Sale, pe țărmurile adevăratei înțelegeri.

Acesta este sensul versetului sacru: "Nicidecum! Jur pe Domnul Răsăriturilor și Apusurilor,"²⁾ căci "Sorii" la care Ne-am referit au fiecare locul lor specific în care răsar și apun. Și deoarece comentatorii Coranului nu au reușit să priceapă sensul simbolic al acestor "Sori", ei s-au străduit din greu să interpreteze versetul de mai sus. Unii dintre ei au afirmat că termenii "răsărituri" și "apusuri" au fost folosiți la plural deoarece soarele răsare în fiecare zi în alt punct. Alții au scris că acest verset se referă la cele patru anotimpuri ale anului dat fiind că punctele în care răsare și apune soarele variază o dată cu schimbarea anotimpurilor. Iată care este capacitatea lor de înțelegere! Cu toate acestea, ei persistă în acuzațiile lor împotriva unor Învățați de o neprețuită valoare, împotriva unor Simboluri pure și ireproșabile ale înțelepciunii, afirmând că se înșeală și că susțin aberații.

De asemeni, străduiește-te să înțelegi, pe baza acestor explicații clare, substanțiale, concludente și incontestabile, înțelesul cuvintelor: "cerul s-a despicat" -- unul din semnele care trebuie neapărat să vestească venirea Ceasului de Apoi, a Zilei Învierii. Așa cum a spus El: "Când cerul se va despica."¹⁾ Prin "cer" se-nțelege cerul divinei Revelații care este înălțat cu fiecare Manifestare și despicat cu fiecare nouă Manifestare. Prin "despicare" se-nțelege că Dispensația trecută a fost anulată și înlocuită. Jur pe

²⁾ Coran 70:40.

¹⁾ Coran 82:1.

Dumnezeu că această despicare a cerului este un fapt mult mai important pentru cel ce are discernământ decât despicarea cerului material! Chibzuiește un timp. O Revelație divină, care ani de-a rândul a fost bine întemeiată; sub ale cărei aripi toți cei care au îmbrățișat-o au fost crescuți și educați; sub lumina legilor căreia generații au fost disciplinate; al cărui cuvânt sublim oamenii l-au auzit din tată-n fiu, astfel încât ochiul omenească n-a văzut altceva decât influența pătrunzătoare a grației sale, iar urechea muritorilor n-a auzit altceva decât ecoul maiestuos al poruncii sale – ce faptă ar putea fi mai puternică decât aceea ca o astfel de Revelație să fie "despicată" prin puterea lui Dumnezeu și să fie anulată odată cu apariția unui singur suflet? Gândește-te bine. Nu este o astfel de faptă mai măreață decât ceea ce și-au închipuit acești oameni nerozi și josnici că înseamnă "despicarea cerului"?

Apoi, mai gândește-te și la greutățile și amărăciunile vieților acestor Revelatori ai Frumuseții divine. Cugetă cât de singuri și izolați au făcut față lumii și popoarelor sale atunci când au proclamat Legea lui Dumnezeu! Oricât de aspre au fost persecuțiile pe care le-au îndurat Sufletele lor sfinte, blânde și neasemuite, ei au dat dovadă, în plenitudinea puterii lor, de răbdare și, în ciuda superiorității lor, au suferit și au rămas neclintiți.

La fel, încearcă să pricepi înțelesul cuvintelor "transformarea pământului." Află că atunci când, din "cerul" divinei Revelații, ploaia binefăcătoare a milostivirii s-a revărsat asupra inimilor omenești, glia acelor inimi s-a transformat într-adevăr în glia divinei cunoașteri și înțelepciuni. Și ce mirt de unitate a apărut din glia inimilor lor! Ce flori de adevărată înțelepciune și cunoaștere au răsărit din străfundurile luminate ale ființei lor! Dacă pământul inimilor lor ar fi rămas neschimbat, cum ar fi putut astfel de suflete care n-au învățat nici o literă, n-au avut nici un profesor, nu au mers la nici o școală, cum ar fi putut ele rosti asemenea cuvinte, avea asemenea cunoștințe pe care

nimeni nu le poate pricepe? Eu cred că au fost făuriți din lutul cunoașterii infinite și plămădiți cu apa înțelepciunii divine. De aceea s-a spus: "Cunoașterea este o lumină pe care Dumnezeu a pus-o în inima oricui a vrut El." Acest fel de cunoaștere a fost dintotdeauna demnă de laudă și nu cunoașterea limitată care a ieșit din minți întunecate și încețoșate. Ba mai mult, această cunoaștere limitată, ei și-o împrumută unul de la altul și se mândresc în van cu ea!

O de-ar putea fi curățate inimile oamenilor de aceste limitări făurite de om și de gândurile obscure care le-au fost impuse! Poate că astfel vor fi iluminate de lumina Soarelui cunoașterii adevărate și vor înțelege tainele divinei înțelepciuni. Gândește-te acum, dacă glia uscată și nerodnică a acestor suflete ar rămâne neschimbată, cum ar putea ele deveni vreodată Recipientele revelației tainelor lui Dumnezeu și cum ar putea ele fi Revelatoare ale Esenței divine? De aceea El a spus: "În ziua în care pământul se va preschimba într-un alt pământ."¹⁾

Adierea bunătații Regelui creației a transformat chiar pământul vizibil -- o de-ați chibzui în inimile voastre la misterele divinei Revelații.

Și acum înțelege semnificația acestui verset: "În Ziua Învierii întreg pământul va fi doar cât încapă într-un pumn, și în mâna Sa dreaptă cerurile vor fi împăturite. Mărire Lui! Fie El înălțat mult peste tovarășii pe care ei Îi asociază!"¹⁾ Și acum fii drept în judecata ta. Dacă acest verset ar avea înțelesul pe care i-l atribuie oamenii, ne putem întreba: oare este el de vreun folos omului? Pe lângă aceasta, este limpede și neîndoios că nici o mână pe care ochiul omenesc o poate vedea n-ar putea realiza asemenea fapte, după cum nu pot fi atribuite nici Esenței sublime a unicului Dumnezeu adevărat. Nu, o astfel de presupunere ar fi curată blasfemie, o cumplită pervertire a adevărului. Și dacă

¹⁾ Coran 14:48.

¹⁾ Coran 39:67.

s-ar presupune că acest verset se referă la Manifestările lui Dumnezeu, care vor fi chemate în Ziua Judecării de Apoi să îndeplinească asemenea fapte, și aceasta pare departe de adevăr și în mod sigur nu este de nici un folos. Dimpotrivă, prin termenul "pământ" se înțelege pământul înțelegerii și cunoașterii și prin "cer", cerul divinei Revelații. Cugetă cum prin puterea Sa, El a preschimbat cu o mână pământul cunoașterii și înțelegerii care înainte era despăturit, într-un pământ cât încape într-un pumn, iar cu cealaltă a desfășurat un nou pământ sublim în inimile oamenilor, făcând prin aceasta să răsară florile cele mai gingașe și proaspete și copacii cei mai înalți și mai mândri din ființa lăuntrică luminată a omului.

De asemeni, gândește-te cum cerurile prea înalte din Dispensațiile trecute au fost împăturite în mâna dreaptă a puterii și cum cerurile divinei Revelații au fost înălțate din hotărârea lui Dumnezeu și împodobite cu soarele, luna și stelele minunatelor Sale porunci. Acestea sunt tainele Cuvintelor lui Dumnezeu care au fost dezvăluite și revelate pentru ca să înțelegi lumina din zori a divinei călăuziri, pentru ca să stingi prin puterea încrederii și renunțării lampa fanteziilor deșarte, a închipuirilor vane, a șovăielilor și îndoielilor și să aprinzi, în străfundul inimii tale, noua lumină a cunoașterii și certitudinii divine.

Află cu adevărat că scopul acestor termeni simbolici și aluzii vagi care emană de la Cei veniți să Reveleze Cauza sfântă a lui Dumnezeu a fost acela de a pune la încercare popoarele lumii; pentru ca prin aceasta glia inimilor pure și iluminate să fie deosebită de solul pieritor și nerodnic. Din vremi imemorabile, acestea au fost căile lui Dumnezeu față de creaturile Sale, întru cele de mai sus mărturisesc cărțile sfinte.

Gândește-te, de-asemena la versetul privitor la "Qiblih"¹⁾. Când Mahomed, Soarele Profetilor, s-a refugiat de

¹⁾ Direcția spre care trebuie întoarsă fața în timpul rugăciunii.

la Bathá²⁾ la Yathrib³⁾, El a continuat, atunci când se ruga, să-și întoarcă fața spre Ierusalim, orașul Sfânt, până ce evreii au început să rostească cuvinte necuviincioase la adresa Lui, cuvinte care dacă ar fi citate aici nu s-ar potrivi în aceste pagini și l-ar întrista pe cititor. Mahomed a fost foarte supărat de aceste cuvinte. În timp ce cufundat în meditație și evlavie, privea spre cer, El a auzit Glasul blând al lui Gavril, spunând: "Te vedem de sus cum ridici ochii spre cer; dar Noi dorim să te întorci spre un Qiblih care-Ți va place."⁴⁾

În altă zi când Profetul și însoțitorii săi făceau rugăciunea de prânz și terminaseră două din Ri'kat⁵⁾ prescrise, Glasul lui Gavril s-a auzit din nou: "Întoarce-Ți fața spre Moscheea sacră."⁶⁾⁷⁾

În mijlocul acestei rugăciuni, Mahomed și-a întors dintr-odată fața de la Ierusalim și a îndreptat-o spre Ka'bih. Atunci cei ce-L însoțeau pe Profet au fost cuprinși de o spaimă cumplită. Încrederea lor a fost profund zguduită. Atât de mare a fost groaza lor încât mulți dintre ei și-au întrerupt rugăciunea și și-au renegat credința. Cu adevărat, Dumnezeu a provocat această tulburare numai pentru a-și încerca slujitorii.

Altfel, El, Regele ideal ar fi putut cu ușurință să lase Qiblihul neschimbat și ar fi putut hotărâ ca Ierusalimul să rămână în continuare Punctul de Adorație al Dispensației Sale și astfel, El n-ar fi retras acestui oraș sfânt distincția care i-a fost conferita.

Nici unul din mulții profeți care au fost trimiși ca Mesageri ai Cuvântului lui Dumnezeu după revelația lui

2) Mecca.

3) Medina.

4) Coran 2:144.

5) Prosternare

6) La Mecca.

7) Coran 2:149.

Moise, ca de pildă David, Isus, și alte Manifestări sublimе care au apărut în perioada dintre Revelația lui Moise și cea a lui Mahomed, n-au schimbat legea Qiblihului. Toți acești mesageri ai Domnului creației au poruncit popoarelor lor să se îndrepte în aceeași direcție. În ochii lui Dumnezeu, Regele ideal, toate locurile de pe pământ sunt la fel, în afară de locul pe care, în zilele Manifestării Sale, îl alege pentru un scop anume. Așa cum a revelat: "Răsăritul și Apusul sunt ale lui Dumnezeu: de aceea ori încotro te vei îndrepta, va fi fața lui Dumnezeu."¹⁾ Și atunci, de ce, în ciuda acestor fapte, trebuia Qiblihul să fie schimbat și să provoace o asemenea spaimă printre oameni, încât însoțitorii Profetului să șovăie și să fie cuprinși de o tulburare atât de mare? Da, asemenea lucruri care stârnesc consternarea în inimile oamenilor au loc numai pentru ca fiecare suflet în parte să fie pus la încercare de Dumnezeu, pentru ca cei drepți și credincioși să fie deosebiți de cei nedrepți. De aceea după dezbinarea care s-a iscat în mijlocul poporului, El a revelat: "Noi am ales Qiblihul pe care L-ai dorit numai pentru a-l cunoaște pe cel ce îl urmează pe Apostol și a-l deosebi de cel ce fuge de El."²⁾ "Niște măgari speriați care fug de un leu."³⁾

Dacă ai chibzui în inima ta, chiar numai un scurt timp, la aceste afirmații, porțile înțelegerii s-ar deschide în mod sigur în fața ta și toată știința și misterele ei ar fi dezvăluite ochilor tăi. Asemenea lucruri se întâmplă numai pentru ca sufletele oamenilor să se dezvolte și să fie eliberate din colivia-închisoare a eului și dorinței. Astfel, acest Rege ideal a fost din veci de veci independent, în Esența Sa, de înțelegerea tuturor fapturilor și va continua să fie întotdeauna, în Ființa Sa proprie, mult deasupra adorației oricărui suflet. O singură adiere din belșugul Său este suficientă pentru a împodobi întreaga omenire cu haina bogăției și o picătură din oceanul harului Său binecuvântat ajunge pentru a

¹⁾ Coran 2:115.

²⁾ Coran 2:143.

³⁾ Coran 74:50.

conferi tuturor ființelor slava vieții veșnice. Dar deoarece Scopul divin a decretat ca ceea ce este veritabil să fie deosebit de ceea ce este fals, iar soarele de umbră, El a trimis omenirii, din împărăția slavei Sale, în toate timpurile, mulțimea încercărilor Sale.

Dacă oamenii ar medita la viețile profeților din trecut, ei ar cunoaște și înțelege cu ușurință purtarea lor. Atunci ochii lor n-ar mai fi acoperiți de vălul unor fapte și cuvinte care sunt opuse propriilor lor dorințe lumești; ei ar mistui orice văl s-ar interpune cu focul din Rugul în flăcări al divinei cunoașteri, și ar șede în tihnă și securitate pe tronul păcii și certitudinii. Să-L luăm, de pildă, pe Moise, fiul lui 'Imrán, unul din marii profeți și Autorul unei Cărți divin-revelate. Trecând o dată, în tinerețea Sa, înainte de a fi fost cunoscută chemarea Lui , prin piață, El a văzut doi oameni luptându-se. Unul din ei i-a cerut lui Moise ajutor împotriva adversarului său. Moise a intervenit și l-a ucis pe acesta din urmă. Pentru aceasta stă mărturie relatarea din Cartea sfântă. Dacă am cita amănuntele, ele ar lungi și ar întrerupe cursul expunerii. Vestea despre acest incident s-a răspândit în oraș și Moise era plin de teamă, după cum mărturisește textul Cărții. Și când a ajuns la urechile sale avertismentul: "O Moise, într-adevăr șefii țin sfat să Te omoare"¹⁾, El a plecat din oraș și s-a oprit în țara Madian unde a intrat în serviciul lui Ietro. Întorcându-se, Moise a intrat în valea sfântă situată în pustiul Sinai și acolo a avut viziunea Regelui slavei în "Copacul care nu aparține nici răsăritului, nici apusului."¹⁾ Acolo a auzit El Glasul răscolitor al Spiritului, vorbind din Focul aprins, poruncindu-i să reverse asupra sufletelor faraonice lumina divinei călăuziri, pentru ca liberându-i de umbrele văii eului și dorinței, să-i facă să atingă pajiștile desfătărilor cerești și eliberându-i, cu ajutorul Salsabilului renunțării, de rătăcirile în deșert să-i facă să intre în cetatea pașnică a divinei prezențe. Când Moise a venit la faraon și i-a adus mesajul divin, așa cum îi

¹⁾ Coran 26:19.

¹⁾ Coran 24:35.

poruncise Dumnezeu, faraonul l-a insultat, spunându-i: "Nu ești tu acela care a comis un omor și a ajuns un necredincios?" Iar Domnul maiestății mai relatează că faraonul i-a spus lui Moise: "Ce faptă cumplită ai făcut Tu! Ești un nerecunoscător. El a răspuns: 'Eu am comis într-adevăr această faptă și am fost unul din cei care au greșit și am fugit din fața ta atunci când m-am temut de tine, dar Domnul Meu Mi-a dat înțelepciune și M-a făcut unul din Apostolii Săi.'"²⁾

Și acum chibzuieste în inima ta la tulburarea pe care a stârnit-o Dumnezeu. Gândește-te la nenumăratele și ciudatele încercări la care își supune slujitorii. Cugetă cum dintr-odată El a ales, dintre servitorii Săi și i-a încredințat misiunea sublimă a călăuzirii divine, pe Acela care se făcuse vinovat de omucidere, care El Însuși își recunoscuse cruzimea și care în ochii lumii, trăise în casa faraonului și mâncase la masa lui mai bine de treizeci de ani. Oare Dumnezeu, Regele atotputernic, n-ar fi fost în stare să oprească mâna lui Moise de a comite un omor, astfel încât să nu-i fie atribuită o crimă care să provoace nedumerirea și aversiunea oamenilor?

Gândește-te de-asemena la starea și condițiile în care s-a aflat Maria. Atât de mare a fost uimirea acestei făpturi nobile, atât de tragică situația ei încât a regretat amarnic că s-a născut. Mărturie stă textul versetului sacru care menționează că după ce a dat naștere lui Iisus, ea și-a deplâns soarta spunând: "O de-aș fi murit înainte de aceasta și aș fi fost uitată, uitată de tot!"¹⁾ Jur pe Dumnezeu! Asemenea jale îți rupe inima și îți zdruncină ființa. O astfel de consternare și disperare nu putea fi provocată decât de acuzațiile dușmanului și de cârcotelile necredincioșilor și perversilor. Gândește-te ce răspuns ar fi putut da Maria oamenilor din jurul ei? Cum ar fi putut ea afirma că un prunc al cărui tată era necunoscut fusese conceput cu Sfântul

²⁾ Coran 28:20.

¹⁾ Coran 19:22.

Duh. Și astfel Maria, acea Făptură nemuritoare și-a luat Copilul și s-a întors acasă. De îndată ce oamenii și-au aruncat ochii asupra ei, și-au înălțat glasurile spunând: "O soră a lui Aaron! Tatăl tău nu a fost un om rău și nici mama ta n-a fost o desfrânată."²⁾

Și acum meditează la această frământare, la această încercare dureroasă. În ciuda tuturor acestor lucruri Dumnezeu a conferit acestei esențe a Spiritului, despre care oamenii credeau că n-are tată, slava de a fi Profet, L-a făcut un martor al Său pentru toți cei ce sălășluiesc în cer și pe pământ.

Ia seama cât de opuse sunt căile Manifestărilor lui Dumnezeu, sorocite de Regele creației, căilor și dorințelor oamenilor! Când vei ajunge să înțelegi esența acestor taine divine, vei pricepe și intenția lui Dumnezeu Cel Preaiubit, divin și miraculos. Vei considera cuvintele și faptele acestui Suveran atotputernic ca fiind unul și același lucru; astfel încât tot ce vei vedea în faptele Sale, vei găsi și în cuvintele Sale și tot ce vei citi în cuvintele Sale, vei recunoaște în faptele Sale. Și dacă privite din afară, asemenea fapte și cuvinte sunt asemenea focului răzbunării pentru cei răi, în sinea lor ele sunt asemenea apelor milostivirii pentru cei dreți. Dacă ochiul inimii ar fi deschis, el ar percepe în mod neîndoios cum cuvintele revelate din cerul voinței lui Dumnezeu sunt în perfectă armonie cu faptele care au emanat de la Împărăția puterii divine.

Și acum, o frate, ia seama! Dacă asemenea lucruri ar fi revelate în această Dispensație și astfel de întâmplări ar avea loc în vremurile acestea, ce-ar face oamenii? Jur pe Acela care este adevăratul Educator al omenirii și Revelatorul Cuvântului lui Dumnezeu, că oamenii L-ar declara imediat și fără îndoială un necredincios și L-ar condamna la moarte. Cât de departe sunt ei de a da ascultare glasului care declară: Iată că un Iisus a apărut din suflarea

²⁾ Coran 19:28.

Sfântului Duh și un Moise a fost chemat să îndeplinească o misiune divin sorocită! Dacă ar răsună o mie de glasuri, nici o ureche nu Ne-ar da ascultare dacă am spune că unui Copil fără tată i s-a încredințat misiunea de a fi Profet sau că un ucigaș a adus din Rugul aprins mesajul "Cu adevărat, cu adevărat Eu sunt Dumnezeu!"

Dacă ochiul justiției va fi deschis, el va recunoaște de îndată, în lumina celor menționate mai sus, că Cel ce este Cauza și Țelul ultim al tuturor acestor lucruri a fost revelat în această zi. Deși evenimente similare n-au survenit în această Dispensație, totuși oamenii se agață de astfel de închipuiri deșarte născocite de cei păcătoși. Cât de grave au fost acuzațiile ce s-au adus împotriva Lui! Cât de grele persecuțiile pe care le-a îndurat -- acuzații și persecuții cum n-au mai fost văzute și auzite de nimeni vreodată!

Doamne Dumnezeule! Când torentul cuvintelor a ajuns în acest stadiu, Ne-am ridicat privirea și am simțit cum mireasma dulce a lui Dumnezeu sufla dinspre aurora Revelației și o briză matinală adia din Saba Celui Veșnic. Veștile Sale au bucurat din nou inima și au înveselit peste măsură sufletul. Toate lucrurile au fost făcute noi și nenumărate și neprețuite daruri au fost aduse de Prietenul necunoscut. Veșmântul laudelor omenești nu poate spera niciodată să fie pe măsura staturii Sale nobile, iar haina cuvintelor nu se poate niciodată asemui chipului Său luminos. Fără cuvânt, El dezvăluie misterele ascunse și fără grai revelează secretele maximelor divine. El învață privighetorile care cântă pe ramura îndepărtării și vitregiei să plângă și să jelească, le instruieste să descopere căile iubirii și le arată taina de a-și dărui inima. Florilor din Ridvânul reuniunii cerești, le revelează mângâierile amantului pătimaș și le dezvăluie farmecul celor neprihăniți. Anemonelor din grădina iubirii le dăruiește misterele adevărului, inimilor celor ce iubesc le încredințează simbolurile subtilităților celor mai lăuntrice. Atât de generoase sunt revărsările harului Său în acest ceas, încât Sfântul Duh însuși este

invidios! El a acordat picăturii ceea ce este caracteristic valurilor mării și a înzestrat molia cu splendoarea soarelui. Atât de mărețe sunt revărsările bunătății Sale, încât insecta cea mai dezgustătoare caută parfumul moscului și liliacul lumina soarelui. El a trezit morții cu suflarea vieții și i-a făcut să iasă neîntârziat din mormintele trupurilor lor muritoare. L-a așezat pe cel neștiutor pe locurile celor învățați și l-a înălțat pe opresor punându-l pe tronul dreptății.

Universul este preaplin de aceste bogății nenumărate care așteaptă ceasul când efectele darurilor Sale nevăzute vor fi revelate în această lume, când cei oboșiți și însetați vor ajunge la Kawtharul Preaiubitului lor, iar călătorul rătăcit și pierdut în deșertul îndepărtării și nimicniciei va intra în tabernacolul vieții și va fi reunit cu dorința inimii sale. În solul cărei inimi vor germina aceste semințe sfinte? Din grădina cărui suflet vor răsări mugurii realităților invizibile? Cu adevărat vă spun: Atât de puternică este vâlvătaia Rugului iubirii care arde în Sinaiul inimii încât torentul apelor graiului sfânt nu vor putea niciodată stinge flacăra sa. Nici oceanele nu vor putea potoli vreodată setea arzătoare a acestui Leviatan, iar Fenixul focului nemuritor nu poate sălășlui nicăieri decât în scânteierea chipului Celui Preaiubit. De aceea o frate! aprinde cu uleiul înțelepciunii lampa spiritului în cămăruța cea mai profundă a inimii tale și pune-o la adăpostul înțelegerii astfel încât suflul necredinciosului să nu-i stingă flacăra și nici să-i întunece strălucirea. Astfel am iluminat cerurile cuvântului cu splendoarea Soarelui înțelepciunii și înțelegerii divine pentru ca inima ta să găsească pace, pentru ca să fii unul dintre aceia care, pe aripile certitudinii, s-au înălțat în cerul iubirii Domnului lor, Cel Atotmilostiv.

Și acum referitor la cuvintele Sale: "Atunci se va arăta în cer semnul Fiului Omului." Aceste cuvinte înseamnă că atunci când soarele învățăturilor cerești va fi eclipsat, stelele legilor hotărâte în mod divin vor cădea, luna adevăratei cunoașteri -- educatoarea omenirii -- va fi

întunecată; când stindardele călăuzirii și fericirii vor fi răsturnate și zorile adevărului și dreptății se vor cufunda în noapte, atunci semnul Fiului Omului se va arăta în cer. Prin "cer" se înțelege cerul vizibil, deoarece atunci când se apropie ceasul în care Luceafărul din cerul dreptății va fi făcut cunoscut, iar arca divinei călăuzirii va pluti pe marea gloriei, o stea va apare pe cer care va vesti poporului său venirea luminii celei mari. La fel și în cerul invizibil va apare o stea care asemenea unui crainic va vesti popoarelor lumii zorile acelei Dimineți adevărate și sublime. Aceste două semne pe cerul vizibil și invizibil au anunțat Revelația fiecărui profet a lui Dumnezeu – aceasta este credința generală.

Printre profeți a fost Avraam, Prietenul lui Dumnezeu. Înainte ca acesta să se reveleze, Nimrod a avut un vis. Drept urmare i-a adunat pe toți prezicătorii care l-au informat că a răsărit o nouă stea pe cer. De asemeni a apărut un sol care a vestit în toată țara venirea lui Avraam.

După El a venit Moise, Cel care vorbea cu Dumnezeu. Prezicătorii din vremea Lui l-au avertizat pe faraon în termenii următori: "O stea a răsărit pe cer și ea prevestește că un copil va fi zămislit care va ține în mâna Sa soarta ta și a poporului tău". La fel, a apărut un înțelept care, în întunericul cel mai adânc al nopții, a adus vestea cea bună poporului lui Israel, alinând sufletele oamenilor și dând siguranță inimilor lor. Mărturie stau relatările din cărțile sfinte. Dacă am menționa detaliile, această epistolă ar ajunge la dimensiunile unei cărți. Pe lângă aceasta, nu este dorința Noastră să relatăm istorii din vremi trecute. Dumnezeu Ne e martor că și ceea ce menționăm acum se datorează numai afecțiunii Noastre calde față de tine pentru ca poate săracii pământului să ajungă la țărmurile marii bogății, ignorantul să fie călăuzit spre oceanul cunoașterii divine, iar cei însetați de cunoaștere să se împărtășească din Salsabilul înțelepciunii divine. Altfel acest slujitor ar considera că aprecieri în legătură cu asemenea relatări ar fi o gravă greșeală, un mare păcat.

Tot așa, atunci când ceasul Revelației lui Iisus s-a apropiat, unii Magi, dându-și seama că steaua lui Iisus a apărut pe cer, au căutat-o și au urmat-o până ce au ajuns în orașul în care era reședința lui Irod. Suveranitatea sa se extindea în acea vreme asupra întregii țări.

Acești Magi au spus: "Unde este Împăratul de curând născut al Iudeilor? Fiindcă I-am văzut steaua în Răsărit și am venit să ne închinăm Lui!"¹⁾ După ce L-au căutat au aflat că pruncul s-a născut la Betlehem, în Iudea. Acesta a fost semnul care s-a manifestat în cerul vizibil. Cât privește semnul în cerul invizibil -- cerul cunoașterii și înțelegerii divine -- Ioan²⁾, fiul lui Zaharia a fost acela care a făcut cunoscută oamenilor Manifestarea lui Iisus. După cum a revelat El: "Dumnezeu ți l-a vestit pe Yahyá care să aducă mărturie despre Cuvântul lui Dumnezeu, care este mareț și neprihănit."³⁾ Termenul "Cuvântul" se referă la Iisus a cărui venire fusese prorocită de Ioan. De asemenea scrie în Sfânta Scriptură: "Ioan Botezătorul propovăduia în pustiul Iudeii. El zicea: Pocățiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape."⁴⁾ Ioan este Yahyá.

De asemeni, încă înainte ca frumusețea lui Mahomed să fie dezvăluită, s-au arătat semnele pe cerul vizibil. Cât privește semnele pe cerul invizibil, au apărut în mod succesiv patru bărbați care au adus oamenilor vestea cea bună despre răsăritul acestui Astru divin. Lui Rúz-bih, numit mai târziu Salmán, i s-a făcut onoarea să fie în serviciul lor. Ori de câte ori unul dintre acești patru simțea că i se apropie sfârșitul, îl trimitea pe Rúz-bih la celălalt, pâna ce al patrulea, simțindu-și moartea aproape, i s-a adresat lui Rúz-bih astfel: "O Rúz-bih! Când vei fi luat trupul meu și îl vei fi îngropat, du-te la Hijáz, căci acolo va răsări Luceafărul lui Mahomed. Ferice de tine căci tu vei vedea fața Lui!"

¹⁾ Matei 2:2.

²⁾ În arabă Yahyá este numele lui Ioan.

³⁾ Coran 3:39.

⁴⁾ Matei 3:1-2.

Iar acum privitor la această Cauză minunată și sublimă. Află că mulți astronomi au anunțat apariția stelei sale pe cerul vizibil. Și în cazul acesta au venit în lume Ahmad și Kázim¹⁾, aceste lumini gemene strălucitoare -- Dumnezeu să sfințească locurile lor de veci!

Din expunerea Noastră, reiese limpede că înaintea revelației fiecărei Oglinzi care reflectă Esența divină, semnele prevestitoare ale venirii lor trebuie să fie revelate atât în cerul vizibil, cât și în cel invizibil, acolo unde se află soarele cunoașterii, luna înțelepciunii și stelele înțelegerii și cuvântului. Semnul cerului invizibil trebuie să fie în mod necesar revelat în persoana unui om perfect care apare înaintea fiecărei Manifestări cu scopul de a educa și a pregăti sufletele oamenilor pentru venirea Luminătorului divin, Lumina unității lui Dumnezeu printre oameni.

Și acum referitor la cuvintele Sale: "Și atunci toate semințiile pământului se vor boci și vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere și cu o mare slavă." Aceste cuvinte înseamnă că în acele zile oamenii vor jeli pierderea Soarelui frumuseții divine, a Lunii cunoașterii și a Stelelor înțelepciunii divine. După aceea vor vedea chipul Celui Făgăduit, Frumusețea Venerată, coborând pe norii cerului. Prin aceasta se înțelege că Frumusețea divină va fi revelată din cerul voinței lui Dumnezeu și va apare sub forma templului uman. Termenul "cer" înseamnă măreție și exaltare deoarece este lăcașul revelației Manifestărilor Sfințeniei, acele Aurore ale slavei străvechi. Aceste Făpturi străvechi, deși s-au născut din pânțele mamei lor, au coborât, în realitate, din cerul voinței lui Dumnezeu. Ele trăiesc pe acest pământ, dar locuința lor adevărată este limanul slavei în împărăția înălțimilor. Mergând printre muritori, ele se înalță în cerul divinei prezențe. Fără picioare, pășesc pe calea spiritului și fără aripi zboară spre culmile sublime ale unității divine. Cu fiecare suflare

¹⁾ Șeicul Ahmád-i-Ahsá'í și Syiid Kázimi-i-Rashtí.

trecătoare, ele cuprind imensitatea spațiului, și în fiecare clipă străbat împărăția vizibilului și a invizibilului. Deasupra tronurilor lor stă scris: "Nimic nu-L poate împiedica să se ocupe de orice altceva;" iar pe locurile pe care șed scrie: "Într-adevăr, căile Sale sunt în fiecare zi altele."¹⁾ Ele sunt trimise prin puterea transcendentă a Celui dintru Început și sunt înălțate prin voința sublimă a lui Dumnezeu, atotputernicul Rege. Iată ce înseamnă cuvintele: "venind pe norii cerului."

În graiul Luminătorilor divini, termenul "cer" a fost aplicat multor lucruri; de pildă, "cerul Poruncii", "cerul Voinței", "cerul Intenției divine", "cerul Cunoașterii divine", "cerul Certitudinii", "cerul Cuvântului", "cerul Revelației", "cerul de Taină" și altele de acest fel. În fiecare din cazuri, El a dat termenului "cer" un înțeles anume, a cărui semnificație este revelată numai acelor care au fost inițiați în misterele divine și au băut din cupa vieții nemuritoare. De exemplu, El spune: "Cerul vă oferă mijloacele de subzistență și el conține ceea ce v-a fost promis;"²⁾ când de fapt, pământul este acela care vă oferă mijloacele de subzistență. Tot așa s-a spus: "numele coboară din cer;" când de fapt ele ies din gura oamenilor. Dacă ai curăța praful răutății de pe oglinda inimii tale, ai înțelege semnificația termenilor simbolici revelați de Cuvântul lui Dumnezeu, cuvânt atotcuprinzător și făcut cunoscut în fiecare Dispensație, și atunci ai să descoperi misterele cunoașterii divine. Cu toate acestea, numai când vei distruge cu flacăra detașării totale vălurile învățaturii deșarte, curente printre oameni, vei putea privi dimineața strălucitoare a cunoașterii adevărate.

Află că Cunoașterea este de două feluri: Divină și satanică. Una izvorâște din șipotul divinei inspirații; cealaltă este doar reflecția unor gânduri vane și obscure. Sursa celei dintâi este însuși Dumnezeu; forța motrice a celei de a doua este murmurul dorințelor egoiste. Una se

¹⁾ Coran 55:29.

²⁾ Coran 51:22.

călăuzește după principiul: "Teme-te de Dumnezeu și Dumnezeu te va învăța;"¹⁾ cealaltă este confirmarea adevărului: "Cunoașterea este vălul cel mai dureros între om și Creatorul său." Cea dintâi dă naștere roadelor răbdării, ale dorului fierbinte, ale adevăratei înțelegeri și iubiri; în timp ce cea de a doua nu generează decât aroganță, îngâmfare și vanitate. În spusele acelor Maeștri ai cuvântului sfânt care au explicat înțelesul adevăratei cunoașteri nu se poate simți câtuși de puțin mirosul învățăturilor obscure care au întunecat lumea. Copacul unor astfel de învățături nu poate produce decât samavolnicie și răzvrătire și nu dă alte roade decât ură și invidie. Fructul său este o otrăvă mortală; umbra sa un foc mistuitor. Ce bine s-a spus: "Rămâi credincios veșmântului Dorinței inimii tale și renunță la orice sfială; lasă-i pe cei cu înțelepciune lumească să plece oricât de mare ar fi numele lor.."

De aceea inima trebuie să fie curățată de vorbăria goală a oamenilor și purificată de orice afecțiune lumească astfel încât să poată descoperi sensul ascuns al divinei inspirații și să devină visteria misterelor cunoașterii divine. Astfel s-a spus: "Cel ce pășește pe Cărarea albă ca zăpada și merge pe urmele Coloanei Purpurii nu va ajunge niciodată la liman dacă nu-și va goli mâinile de acele lucruri lumești pe care oamenii le îndrăgesc." Aceasta este condiția indispensabilă pentru cel ce pășește pe această cale. Cugetă la cele de mai sus pentru ca să percepi adevărul acestor cuvinte cu ochi limpezi.

Am deviat de la subiectul Nostru, deși tot ce am menționat aici servește subiectului Nostru. Doamne Dumnezeule! Oricât de mult am dori să vorbim pe scurt, nu putem ține în frâu condeiul Nostru. Cu toate cele menționate până acum, nenumărate sunt perlele care au rămas neatinse în scoica inimii Noastre! Cât de multe húrî cu semnificație interioară se mai află încă ascunse în locașurile înțelepciunii

¹⁾ Coran 2:282.

divine! Nimeni nu s-a apropiat de ele până acum; -- de aceste húrí "pe care nici un om sau spirit nu le-a atins vreodată."¹⁾ Cu toate cele ce au fost spuse, se pare că nici o literă din Planul Nostru n-a fost încă rostită, nici un singur semn referitor la Țelul Nostru n-a fost divulgat. Când se va găsi oare un căutător credincios care să îmbrace veșmântul pelerinului, să ajungă la Ka'bihul dorinței inimii, și, fără limbă și ureche, să descopere tainele cuvântului divin?

Prin aceste expuneri clare, concludente și explicite, sensul termenului "cer" în versetul menționat mai sus a fost lămurit. Și acum referitor la cuvintele Sale că Fiul Omului "va veni pe norii cerului." Termenul "nori" înseamnă acele lucruri care sunt contrarii căilor și dorințelor oamenilor. Așa cum a revelat El în versetul citat mai sus: "De câte ori un Apostol vine la voi cu ceea ce sufletul vostru nu dorește, sunteți plini de îngâmfare, acuzându-i pe unii că ar fi impostori și ucigându-i pe alții".²⁾ Într-un anumit sens acești "nori" înseamnă anularea legilor, abrogarea Dispensațiilor trecute, revocarea ritualurilor și obiceiurilor curente printre oameni, înălțarea celor neînvățați dar credincioși deasupra adversarilor învățați ai Credinței. În alt sens înseamnă apariția Frumuseții nemuritoare întruchipată într-un muritor, cu toate limitările sale, precum mâncatul și băutul, sărăcia și bogăția, gloria și înjosirea, somnul și starea de veghe și alte lucruri asemănătoare care aruncă îndoiala în mințile oamenilor și-i fac să renege ce-au crezut. Toate aceste văluri sunt denumite în mod simbolic "nori."

Aceștia sunt "norii" care fac ca cerurile cunoașterii și înțelegerii al tuturor aceluia care sălășluiesc pe pământ să fie despicate. Așa cum a revelat: "În acea zi cerul va fi spintecat de nori"¹⁾ Tot așa cum norii împiedică ochii oamenilor să privească soarele, la fel împiedică aceste lucruri sufletele oamenilor să recunoască lumina Luminătorului

¹⁾ Coran 55:56.

²⁾ Coran 2:87.

¹⁾ Coran 25:25.

divin. Mărturie stau cuvintele care au ieșit din gura celor necredincioși, așa cum reiese din Cartea sfântă: "Și ei au spus: 'Ce fel de apostol este acesta? Mănâncă și se plimbă pe stradă. Până ce nu va fi trimis un înger din înălțimi ca să confirme avertismentele Sale, noi nu vom crede.'"²⁾ Alți profeti au suferit și ei în mod similar din cauza sărăciei, a nenorocirilor, a foamei și a schimbărilor și întâmplărilor din lume. Și deoarece aceste Persoane sfinte erau supuse unor astfel de nevoi și lipsuri, oamenii rățăceau în pustiul nesiguranței și îndoielilor, fiind cuprinși de consternare și uimire. Cum este posibil, se-ntrebau ei, ca o persoană trimisă de Dumnezeu, din înălțimi să-și afirme supremația asupra tuturor neamurilor și semințiilor pământului și să pretindă că El e țelul întregii creații -- după cum a spus El: "Dacă n-ai fi fost Tu, n-aș fi creat tot ce este în cer și pe pământ," și să fie totuși supus unor realități atât de triviale? Ești desigur informat despre nenorocirile, sărăcia, relele și înjosirile care s-au abătut asupra fiecărui profet al lui Dumnezeu și a însoțitorilor săi. Trebuie să fi auzit cum capetele discipolilor lor erau trimise în dar în diferite orașe și cât de cumplite erau piedicile care li se puneau în cale pentru ca să nu poată face ceea ce li se poruncise. Fiecare dintre ei a căzut în mâinile dușmanilor Cauzei Sale și a trebuit să-ndure tot ce hotărau aceștia.

Este evident că schimbările produse în fiecare Dispensație constituie norii întunecoși care intervin între ochii înțelegerii omenești și Luminătorul divin care strălucește dinspre zorile Esenței divine. Gândește-te cum generații de-a rândul, oamenii și-au imitat orbește părinții și au fost educați potrivit obiceiurilor stabilite prin poruncile Credinței lor. Așadar, dacă acești oameni ar descoperi dintr-odată că un Om care a trăit în mijlocul lor, care în ceea ce privește toate limitările omenești a fost egalul lor, s-a ridicat pentru a aboli toate principiile stabilite și impuse de Credința lor -- principii în baza cărora au fost educați de-a

²⁾ Coran 25:7.

lungul secolelor și în virtutea cărora au considerat pe fiecare adversar și contestatar un necredincios, un păcătos și un om josnic -- fără îndoială că, fiind acoperiți de văluri, ar fi împiedicați să recunoască adevărul Său. Asemenea lucruri sunt "norii" care acoperă ochii aceluia a căror ființă lăuntrică n-a gustat din Salsabilul detașării și n-a băut din Kawtharul cunoașterii lui Dumnezeu. Asemenea oameni, când ajung în împrejurări de acest fel, sunt atât de orbiți din cauza vălului care le acoperă ființa, încât fără ezitare proclamă că Manifestarea lui Dumnezeu este un necredincios și-L condamnă la moarte. Desigur că ai auzit despre asemenea cazuri care au avut loc de-a lungul vremurilor și le constăți și în zilele acestea.

Se cuvine deci să ne străduim din răputeri ca, cu ajutorul invizibil al lui Dumnezeu, aceste văluri, acești nori ai încercărilor trimise de Cer să nu ne împiedice de a vedea frumusețea Chipului Său strălucitor și să-L recunoaștem numai prin propriul Său Eu. Și dacă am dori o mărturie întru adevărul Său, să ne mulțumim cu una singură, ca prin aceasta să ajungem la Cel ce este Izvorul harului infinit și în a Cărui prezență întreaga bogăție a lumii dispăre în nimicnicie; totodată să încetăm să-L criticăm în fiecare zi și să nu ne mai agățăm de propriile noastre închipuiri fără noimă.

Sfinte Dumnezeule! În ciuda avertismentelor date în vremi trecute într-o minunată limbă simbolică și prin subtile aluzii și al căror scop era să trezească popoarele lumii și să le împiedice să fie lipsite de partea lor din oceanul tălăzuind al harului lui Dumnezeu, totuși asemenea lucruri despre care există și mărturii, s-au întâmplat! Referiri la aceste fapte găsim și în Coran, după cum mărturisește și acest verset: "Ce pot aștepta asemenea oameni decât ca Dumnezeu să vină la ei, înconjurat de nori?"¹⁾ Un număr de clerici care se țin ferm de litera Cuvântului lui Dumnezeu au ajuns să considere acest verset ca fiind unul din semnele

¹⁾ Coran 2:210.

acelei învieri născute din fantezia lor deșartă. Aceasta, în ciuda faptului că referiri similare au fost făcute în cele mai multe din Cărțile cerești și se găsesc în toate pasajele legate de semnele viitoarei Manifestări.

De-asemeni El spune: "În ziua în care din cer va ieși un fum puternic care va învălui lumea, în ziua aceea va fi o suferință cruntă."²⁾ Cel Atotslăvit a hotărât aceste lucruri care sunt potrivnice dorințelor oamenilor răi ca să fie o piatră de încercare și un criteriu pe baza căroră să-și pună la încercare slujitorii, astfel încât cel drept să fie deosebit de cel rău și cel credincios, de cel necredincios. Termenul simbolic "fum" înseamnă grave disensiuni, abrogarea și desființarea normelor recunoscute și nimicirea totală a susținătorilor lor mărginiți. Ce fum ar putea fi mai dens și mai copleșitor decât acela care a cuprins acum toate popoarele lumii, care a ajuns un chin pentru ele și de care încearcă fără speranță să se elibereze și nu vor reuși oricât s-ar strădui? Atât de aprig este focul eului care arde în lăuntrul lor, încât în fiecare clipă par să fie supuși unor noi chinuri. Cu cât li se spune mai mult că această Cauză minunată a lui Dumnezeu, această Revelație a Celui Preaînalt a fost dezvăluită întregii omeniri și că devine pe zi ce trece mai mare și mai puternică, cu atât mai intensă este vâlvătaia focului în inimile lor. Cu cât constată forța de neînfrânt, renunțarea sublimă, statornicia de neclintit a însoțitorilor sfinți ai lui Dumnezeu, care, cu ajutorul lui Dumnezeu, devin în fiecare zi mai nobili, mai glorioși, cu atât mai mare este disperarea care le macină sufletele. În zilele acestea, lăudat fie Domnul, puterea Cuvântului Său a dobândit o asemenea ascendență asupra oamenilor încât nu îndrăznesc să sufle o vorbă. Dacă ar întâlni unul din acei însoțitori ai lui Dumnezeu care dacă ar putea ar sacrifica de bună voie și cu bucurie zece mii de vieți pentru Iubitul său, teama lor ar fi atât de mare încât de îndată și-ar declara Credința în El, în timp ce pe ascuns ar defăima și ar blestema numele Său! Așa cum a revelat El: "Și când te întâlnesc, ei

²⁾ Coran 44:10.

spun, 'noi credem'; dar când sunt singuri, își mușcă degetele de furie. Spune: 'Muriți în mânia voastră!' Dumnezeu știe cu adevărat fiecare colț al inimii voastre."¹⁾ Nu va trece mult, și ochii tăi vor vedea steagurile puterii divine desfășurate în toate regiunile lumii, iar semnele autorității și suveranității Sale victorioase se vor manifesta în toate țările. Dat fiind că cei mai mulți dintre clerici nu au pătruns înțelesul acestor versete și n-au sesizat semnificația Zilei Învierii, ei a interpretat aceste versete în mod nesăbuit potrivit concepțiilor lor greșite și absurde. Unicul Dumnezeu adevărat mi-e martor! Ei trebuie să aibă doar puțină percepție ca să poată deduce din limbajul simbolic al acestor două versete tot ce Noi am dorit să expunem, și să ajungă astfel, prin harul Celui Atotmilostiv, la zorile strălucitoare ale certitudinii. Acestea sunt tonalitățile melodiei celeste pe care nemuritoarea Pasăre a Cerului, ciripind pe Sadrihul lui Bahá, le revarsă asupra ta, astfel încât cu îngăduința lui Dumnezeu, să pășești pe cărarea cunoașterii și înțelepciunii divine.

Și acum referitor la cuvintele Sale: "Și va trimite îngerii Săi ..." Prin "îngerii" se-nțeleg aceia care, întăriți de puterea spiritului, au nimicuit cu focul iubirii de Dumnezeu toate trăsăturile și limitările omenești și s-au înveșmântat cu atributele Ființei Supreme și cu cele ale Hieruvimilor. Sádiq¹⁾, omul sfânt, preamărindu-i pe Hieruvimi, spune: "În spatele Tronului stă un grup de șiiți de-ai noștri." Multe și diferite sunt interpretările cuvintelor "în spatele Tronului". Într-un anumit sens ele înseamnă că nu există nici un șiiit adevărat. După cum spune în alt pasaj: "Un adevărat credincios este asemuit pietrei filozofale." Adresându-se în continuare auditorilor săi, el spune: "Ați văzut vreodată piatra filozofală?" Reflectează cum acest limbaj simbolic, mai elocvent decât orice cuvântare oricât de clară, dovedește că nu există nici un credincios adevărat. Aceasta este mărturia lui Sádiq. Și acum gândește-te cât de puțin cinstiți

¹⁾ Coran 3:119.

¹⁾ Al șaselea Imam al șiiților.

și totodată mulți sunt aceia care, deși ei înșiși n-au fost în stare să inspire mireasma credinței, i-au condamnat și i-au numit necredincioși pe cei prin al căror cuvânt credința însăși este recunoscută și stabilită.

Și deoarece aceste ființe sfinte s-au eliberat de toate limitările omenești și au fost dăruite cu atributele spirituale și împodobite cu trăsăturile nobile ale celor binecuvântați, ele au fost numite "îngeri". Acesta este înțelesul acestor versete și fiecare cuvânt pe care-l cuprind a fost explicat aici cu ajutorul textelor celor mai clare, cu argumentele cele mai convingătoare și pe baza unor mărturii bine stabilite.

Dat fiind că adepții lui Iisus n-au înțeles niciodată sensul ascuns al acestor cuvinte și pentru că semnele pe care atât ei cât și mai marii Credinței lor le așteptau n-au apărut, ei și conducătorii lor au refuzat să recunoască, și refuză și astăzi, adevărul acelor Manifestări ale Sfințeniei care s-au manifestat din zilele lui Iisus și până acum. Ei s-au lipsit astfel de revărsările harului sfânt al lui Dumnezeu și de minunile cuvântului Său divin. Atât de josnică este starea lor în această Zi a Învierii! Ei n-au reușit să priceapă că dacă semnele Manifestării lui Dumnezeu ar apărea în fiecare epocă în împărăția vizibilului, în conformitate cu tradițiile bine stabilite, nimeni n-ar putea să le renege sau să-și întoarcă fața de la ele; cel binecuvântat n-ar putea fi deosebit de cel ticălos, și nici păcătosul de cel temător de Dumnezeu. Judecă cu dreptate: dacă prorociile despre care se vorbește în Evanghelie s-ar împlini ad literam; dacă Iisus, fiul Mariei, ar coborâ venind pe norii cerului și însoțit de îngeri, cine ar îndrăzni să nu creadă, cine ar îndrăzni să respingă adevărul și să privească în jur cu dispreț? Nu! O asemenea consternare ar cuprinde de îndată pe toți locuitorii pământului, încât nici un suflet n-ar mai putea rosti un singur cuvânt și cu atât mai puțin să respingă sau să accepte adevărul. Tocmai din cauză că n-au înțeles aceste adevăruri, mulți preoți creștini l-au combătut pe Mahomed și și-au exprimat protestul astfel: "Dacă Tu ești într-adevăr profetul

făgăduit, de ce nu ești Tu însoțit de acei îngeri prevestiți de Cărțile noastre sfinte care trebuie neapărat să descindă o dată cu Frumusețea promisă pentru a O ajuta în Revelația Sa și pentru a avertiza poporul?" După cum a însemnat Atotslăvitul spusele lor: "De ce n-a fost trimis un înger de sus pentru ca El să aibă pe unul care să avertizeze oamenii?"¹⁾

Astfel de obiecții și deosebiri de vederi au existat în fiecare epocă și secol. Oamenii au adus întotdeauna asemenea argumente înșelătoare și au protestat în zadar: "De ce n-a apărut cutare sau cutare semn?" Ei au fost victimele acestor erori numai pentru că au urmat căile indicate de preoții din vremea respectivă și i-au imitat orbește, acceptând sau negând aceste Esențe ale Detașării, aceste Ființe sfinte și divine. Fiind cufundați în dorințele lor egoiste și atașați numai de lucruri trecătoare și sordide, acești conducători au considerat că Luminătorii divini sunt opuși etaloanelor cunoașterii și înțelegerii lor, că sunt adversarii modului lor de a acționa și gândi. Deoarece au interpretat ad literam Cuvintele lui Dumnezeu și maximele și tradițiile Literelor Unității, explicându-le potrivit înțelegerii lor mărginite, ei s-au lipsit atât pe ei, cât și pe ai lor de revărsările bogate ale harului și milostivirii lui Dumnezeu. Și totuși ei aduc mărturie pentru această binecunoscută tradiție: "Cu adevărat, Cuvântul Nostru este greu de înțeles, înspăimântător de greu de înțeles." În alt loc se spune: "Cauza Noastră pune oamenii la grea încercare și îi uluiește în cel mai înalt grad; nimeni nu o poate îndura decât un ales al cerului sau un profet inspirat sau acela a cărui Credință a fost pusă la încercare de Dumnezeu." Acești conducători religioși admit că niciuna din cele trei condiții menționate mai sus nu li se aplică lor. Primele două condiții sunt în mod evident inaccesibile pentru ei; cât privește pe a treia, este limpede că n-au făcut niciodată față încercărilor care le-au fost trimise de Dumnezeu, iar atunci

¹⁾ Coran 25:7.

când a apărut divina Piatră de încercare, ei s-au dovedit a nu fi decât niște lepădături.

Sfinte Dumnezeule! Deși au acceptat adevărul acestei tradiții, acești clerici, care încă mai au îndoieli și discută punctele teologice neclare ale credinței lor, pretind totuși că sunt interpreții subtilităților legii lui Dumnezeu și tălmăcitorii misterelor esențiale ale Cuvântului Său sfânt. Ei susțin în mod ferm că tradițiile care indică venirea Qáimului așteptat încă nu s-au împlinit, când de fapt ei sunt aceia care n-au reușit să soarbă din parfumul semnificației acestor tradiții. Ei încă nu-și dau seama că toate semnele prevestite s-au împlinit, iar calea Cauzei sfinte a lui Dumnezeu a fost revelată și că adunarea celor credincioși pășeste acum cu repeziciunea fulgerului, pe această cale, în timp ce preoții nerozi așteaptă să fie martorii semnelor prevestite. Spune: O voi nerozilor! Așteptați cum au așteptat cei dinaintea voastră!

Dacă ar fi întrebați asupra semnelor care trebuie să anunțe revelația și răsăritul soarelui Dispensației mahomedane, la care Ne-am referit mai sus, și care nici unul nu s-a împlinit ad literam, și dacă li s-ar spune: "De ce ați respins profesiunile de credință ale creștinilor și ale popoarelor de alte religii, considerându-i necredincioși," neștiind ce să răspundă, ei ar spune: "Aceste cărți au fost falsificate și nu sunt și n-au fost niciodată de la Dumnezeu." Cugetă: Cuvintele versetelor înseși dovedesc în mod elocvent adevărul că sunt de la Dumnezeu. Un verset similar a fost revelat în Coran, o de-ați fi dintre cei ce înțeleg. Cu adevărat vă spun, în toată această perioadă, ei n-au reușit câtuși de puțin să priceapă ce se înțelege prin falsificarea textului.

Da, în scrierile și cuvintele Oglinzilor care reflectă soarele Dispensației mahomedane se menționează "Modificările făcute de ființele sublimе" și "alterările celor trufași." Asemenea pasaje se referă însă numai la cazuri

particulare. Printre acestea este istoria lui Ibn- i-Súriyá. Când oamenii din oaza Khaibar au pus întrebări focarului Revelației mahomedane privitoare la pedeapsa pentru adulterul comis de un bărbat căsătorit și o femeie căsătorită, Mahomed a răspuns spunând: "Legea lui Dumnezeu este moartea prin lapidare." Atunci ei au protestat spunând: "O asemenea lege n-a fost revelată în Pentateuh." Mahomed a răspuns spunând: "Pe care dintre rabinii voștri îi considerați o autoritate recunoscută, având cunoștință de adevăr?" Ei au căzut de acord asupra lui Ibn-i-Súriyá. Atunci Mahomed l-a chemat și i-a spus: "Te implor în numele lui Dumnezeu care a despiciat marea pentru voi, care a făcut ca mana să cadă asupra voastră și a trimis un nor care să vă umbrească, v-a eliberat de faraon și de poporul său și v-a înălțat deasupra tuturor ființelor omenești, să ne spui ce a hotărât Moise cu privire la adulterul între o femeie căsătorită și un bărbat căsătorit." El a răspuns: "O Mahomed! Pedeapsa este moartea prin lapidare." Mahomed a întrebat: "Și atunci de ce această lege a fost anulată și nu mai este în vigoare la evrei?" El a răspuns, spunând: "Atunci când Nabucodonosor a dat Ierusalimul pradă flăcărilor și i-a ucis pe evrei, foarte puțini au supraviețuit. Preoții din acea vreme, ținând seama de numărul redus de evrei și de mulțimea amaleciților, s-au sfătuit între ei și au ajuns la concluzia că dacă ar aplica legea Pentateuhului, orice supraviețuitor care n-a căzut de mâna lui Nabucodonosor, ar trebui să fie ucis potrivit verdictului Cărții. Din aceste considerente, ei au anulat pedeapsa cu moartea." Între acestea, Gavril a inspirat inima iluminată a lui Mahomed cu aceste cuvinte: "Ei pervertesc textul Cuvântului lui Dumnezeu."¹⁾

Acesta este unul din exemplele la care s-a făcut referință. Într-adevăr, prin "pervertirea" textului nu se înțelege ceea ce aceste suflete neroade și josnice și-au închipuit, chiar dacă unii susțin că preoții evrei și creștini au

¹⁾ Coran 4:45

șters din Carte acele versete care slăvesc și preamăresc chipul lui Mahomed și au introdus apoi contrariul în locul lor. Și cât de false și fără noimă sunt aceste cuvinte ale lor! Poate oare un om care crede într-o carte și socotește că e inspirată de Dumnezeu s-o mutileze? În plus, Pentateuhul a fost răspândit pe toată suprafața pământului, nu s-a mărginit la Mecca și Medina astfel încât cei de acolo să poată falsifica și perverti pe ascuns textul său. Nu, prin falsificarea textului se înțelege ceea ce fac acum toți clericii musulmani, adică interpretarea Cărții sfinte a lui Dumnezeu potrivit închipuirilor lor fără sens și dorințelor lor deșarte. Și deoarece în vremea lui Mahomed, evreii au interpretat acele versete ale Pentateuhului care se refereau la Mahomed după închipuirea lor și au refuzat să se mulțumească cu cuvântul Său sfânt, acuzația de "pervertire" a textului a fost adusă împotriva lor. La fel, este limpede că în zilele noastre poporul Coranului a pervertit textul Cărții sfinte a lui Dumnezeu referitoare la Manifestarea așteptată și au interpretat-o potrivit înclinațiilor și dorințelor lor.

Cu altă ocazie, El spune: "Unii dintre ei au ascultat Cuvântul lui Dumnezeu, iar apoi, după ce l-au înțeles l-au Deformat, știind bine ce fac."¹⁾ Acest verset arată și el că înțelesul Cuvântului lui Dumnezeu a fost pervertit, dar nu că ele, cuvintele ca atare au fost șterse. Pentru acest adevăr stau mărturie toți cei cu mintea întreagă.

Altă dată, El spune: "Vai de aceia care cu propria lor mână transcriu Cartea, falsificând-o, și spun apoi: 'Aceasta este de la Dumnezeu' ca s-o vândă pe un preț de nimic."²⁾ Acest verset a fost revelat cu referire la clericii și conducătorii Credinței evreilor. Acești clerici, pentru a fi pe placul bogătașilor, au dobândit venituri lumești și dând frâu liber invidiei și neîncrederii lor, au scris un număr de tratate care negau revendicările lui Mahomed; ei își întemeiau teza pe

¹⁾ Coran 2:75.

²⁾ Coran 2:79.

argumente pe care nu e cazul să le menționăm, pretinzând că aceste argumente sunt luate din Pentateuh.

Suntem martorii aceluiași procedeu și astăzi. Gândește-te la nenumăratele acuzații aduse de clericii nerozi din vremea noastră împotriva acestei Cauze minunate! Cât de absurdă este imaginația lor, potrivit căreia aceste calomnii sunt în conformitate cu versetele din Cartea sfântă a lui Dumnezeu și în armonie cu spusele oamenilor cu discernământ!

Scopul Nostru în relatarea acestor fapte este să-ți atragem atenția că dacă ei susțin că acele versete în care sunt menționate semnele la care se referă Evanghelia sunt falsificate, dacă le resping și în locul lor preferă alte versete și tradiții, să știi că cuvintele lor sunt numai minciuni și pure calomnii. Într-adevăr, "falsificări" ale textului, în sensul la care Ne-am referit Noi, au avut loc în anumite ocazii. Unele dintre ele le-am menționat pentru ca să fie limpede pentru orice observator cu discernământ că numai câtorva Oameni sfinți dar neînvățați le-a fost dată măiestria erudiției astfel încât adversarii răuvoitori să nu mai poată susține că un anumit verset indică "falsificarea" textului și să insinueze că numai din lipsă de cunoștințe Noi am menționat astfel de lucruri. În afară de aceasta, cele mai multe dintre versetele care indică o "falsificare" a textului au fost revelate cu referire la poporul evreu – o, dacă ai explora insulele Revelației Coranice.

Am mai auzit că niște nerozi au afirmat că textul inițial al Evangheliei cerești nu există printre creștini, ci că s-a urcat la cer. Cât de grav s-au înșelat ei! Nu s-au gândit de loc că o asemenea afirmație constituie o mare nedreptate și o acuzație de tiranie adusă unei Providențe binevoitoare și plină de iubire! Cum ar fi putut Dumnezeu, atunci când Luceafărul frumuseții lui Iisus a dispărut din ochii oamenilor și s-a urcat în cerul al patrulea, să facă să dispară și Cartea Sa sfântă, cea mai mare mărturie în mijlocul creaturilor Sale.

Ce ar fi rămas acelor oameni și pe ce s-ar fi putut ei bizui între apusul luceafărului lui Iisus și răsăritul soarelui Dispensației mahomedane? Care lege ar fi putut fi îndreptarul și sprijinul lor? Cum ar fi putut ajunge asemenea oameni victimile mâniei răzbunătoare a lui Dumnezeu, Razbunătorul omnipotent? Cum ar fi putut ei fi condamnați la pedeapsa biciuirii de către Regele ceresc? Și mai presus de toate, cum ar fi putut fi oprită revărsarea harului Celui Atotgeneros? Cum ar fi putut oceanul milostivirii Sale iubitoare să fie redus la nemișcare? Ne adăpostim lângă Dumnezeu pentru a scăpa de ceea ce creaturile Sale au născocit despre El! El e dincolo de înțelegerea lor!

Dragă prietene! Acum când lumina dimineții veșnice a lui Dumnezeu apare; când strălucirea cuvintelor Sale sfinte: "Dumnezeu este lumina cerurilor și a pământului"¹⁾ își revarsă luminozitatea asupra întregii omeniri; când inviolabilitatea Tabernacolului Său este proclamată de cuvintele Sale sacre: "Dumnezeu a vrut să-și desăvârșească lumina Sa;"²⁾ și mâna omnipotenței, aducând mărturia Sa: "În puterea Sa ține împărăția tuturor lucrurilor", a fost întinsă tuturor neamurilor și popoarelor pământului, se cuvine să ne încingem coapsele și să fim pregatiți, pentru ca, prin grația și bunăvoința lui Dumnezeu, să putem intra în Orașul sfânt: "Cu adevărat suntem ai lui Dumnezeu" și să locuim în lăcașul sublim: "Și la El ne întoarcem." Este de datoria ta ca, odată cu permisiunea lui Dumnezeu, să-ți cureți ochiul inimii de lucrurile lumești ca să înțelegi infinitul cunoașterii divine și să poți vedea Adevărul atât de limpede încât să n-ai nevoie de nici o dovadă pentru a demonstra realitatea Sa și nici o probă pentru a confirma mărturia Lui.

O , tu căutător devotat! Dacă te-ai înălța în sferele sfinte ale spiritului, L-ai recunoaște pe Dumnezeu clar, mai presus de toate lucrurile, în așa fel încât ochii tăi n-ar mai vedea pe nimeni altul decât pe El. "Dumnezeu era singur, nu

¹⁾ Coran 24:35.

²⁾ Coran 9:33.

era nimeni altul în afară de El". Atât de sublim este rangul Său, încât nici un argument nu-l poate dovedi, nici o mărturie nu poate fi la înălțimea adevărului Său. Dacă ai cerceta domeniile sacre ale adevărului, ai descoperi că toate lucrurile sunt cunoscute numai datorită luminii recunoașterii Sale, că El a fost din totdeauna cunoscut și va continua să fie cunoscut în veci de veci numai prin El însuși. Și dacă sălășluiești în lăcașul dovezilor, mulțumește-te cu ceea ce El Însuși a revelat: "Nu este destul pentru ei că ți-am trimis Ție Cartea?"²⁾ Aceasta este mărturia pe care El Însuși a hotărât-o; o dovadă mai mare ca ea nu există și nu va exista niciodată: "Această dovadă este Cuvântul Său; propriul Lui Eu, mărturia adevărului Său."

Și acum, implorăm poporul Bayánului, pe toți învățații și înțelepții, pe clericii și martorii din rândurile lor să nu uite dorințele și îndemnurile revelate în Cartea lor. Fie ca în toate timpurile, ei să-și fixeze privirea asupra esenței Cauzei Sale pentru ca atunci când El, care este Chintesenta adevărului, Realitatea cea mai lăuntrică a tuturor lucrurilor, Izvorul oricărei lumini, se va revela să nu se agațe de anumite pasaje din Carte și să nu se poarte față de El așa cum s-au purtat față de Dispensația Coranului. Căci El, Regele autorității divine, are cu adevărat puterea să stingă cu o singură literă a cuvintelor Sale minunate suflul de viață în întregul Bayán împreună cu poporul său, și tot cu o singură literă să le dea o viață nouă și veșnică și să-i facă să se ridice de grabă din mormintele dorințelor lor vane și egoiste. Luați aminte și fiți cu băgare de seamă; nu uitați că toate lucrurile ajung la desăvârșire prin credința în El, prin faptul că se ajunge la ziua Sa, prin realizarea prezenței Sale divine. "Pietate nu înseamnă să-ți întorci fața spre est sau spre vest, numai acela este pios care crede în Dumnezeu și în Ziua Cea de pe Urmă"¹⁾. Dă ascultare, o popor al Bayánului, adevărului spre care te-am îndrumat pentru ca, poate, să

²⁾ Coran 29:51.

¹⁾ Coran 2:176.

cauți adăpost sub umbrarul care, în Ziua lui Dumnezeu, va acoperi întreaga lume.

SFÂRȘITUL PĂRȚII ÎNTÂI

PARTEA A DOUA

Cu adevărat, Cel ce este Luceafărul Adevărului și Revelatorul Ființei Supreme are, pentru toate timpurile, suveranitatea indiscutabilă asupra a tot ce există în cer și pe pământ, chiar dacă n-ar exista un singur om pe pământ care să-L asculte. El este într-adevăr independent de orice stăpânire pământească oricât de sărman ar fi. Astfel îți revelăm ție misterele Cauzei lui Dumnezeu și-ți dăruim nestematele înțelepciunii divine pentru ca, poate cândva, să te înalți pe aripile renunțării pe acele culmi care pentru ochii oamenilor sunt ascunse sub un văl.

Semnificația și scopul esențial care stă la baza acestor cuvinte este de a revela și demonstra celor cu inima curată și cu spiritul sanctificat că cei care sunt Luminătorii

adevărului și Oglinzile care reflectă lumina divinei Unități, în oricare epocă sau ciclu au fost trimiși în această lume din lăcașurile lor invizibile ale gloriei străvechi pentru a educa sufletele oamenilor și a dăruii tuturor lucrurilor create harul lor, sunt întotdeauna înzestrați cu o putere atotbiruitoare și investiți cu o suveranitate de neînvinc. Căci aceste nestemate tainice, aceste comori ascunse și invizibile manifestă și confirmă prin ele însele realitatea acestor cuvinte sfinte: "Cu adevărat Dumnezeu face tot ce este pe voia Sa și poruncește tot ce este pe placul Lui."

Pentru orice inimă luminată și înzestrată cu discernământ este evident că Dumnezeu, Esența incognoscibilă, Ființa divină este cu mult mai presus decât orice atribut uman, cum sunt existența corporală, înălțarea și coborârea, progresul și regresul. Departe de gloria Sa fie ca limba omenească să poată preamări cum se cuvine slava Sa sau ca inima umană să înțeleagă misterul Său de nepătruns. El este și a fost din totdeauna învăluit în eternitatea străveche a Esenței Sale și va rămâne în Realitatea Sa, ascuns pe veci privirii oamenilor, "Nici o privire nu-L poate cuprinde, dar el cuprinde orice privire; El este Cel Subtil, Cel Atotpătrunzător."¹⁾ Nici o legătură, nici o relație directă nu poate exista vreodată între El și creaturile Sale. El este mai presus și dincolo de orice separare și unire, de orice apropiere și îndepărtare. Nici un semn nu poate indica prezența sau absența Lui, dat fiind că printr-un cuvânt al poruncii Sale tot ce există în cer și pe pământ a luat ființă și prin dorința Lui, care este Voința Primordială însăși, toți au ieșit din neantul absolut și au pășit în împărăția ființării, în lumea vizibilului.

Dumnezeule Mare! Cum s-ar putea concepe că există vreo relație sau vreo legătură între Cuvântul Său și cei care au fost creați prin El. Versetul: "Dumnezeu vrea să vă păziți de El"²⁾ este o dovadă neîndoielnică a realității

¹⁾ Coran 6:103.

²⁾ Coran 3:28.

argumentului Nostru, iar cuvintele: "Dumnezeu era singur; nu era nimeni în afară de El" sunt o mărturie sigură a adevărului său. Toți Profetii lui Dumnezeu și Aleșii lor, toți clericii, învățații și înțelepții din fiecare generație au recunoscut în unanimitate neputința lor de a putea sesiza acea Chintesență a oricărui adevăr și și-au mărturisit incapacitatea de a-L înțelege pe El, care este Realitatea cea mai lăuntrică a tuturor lucrurilor.

Poarta înțelegerii Celui dintru Început fiind astfel închisă tuturor ființelor, Izvorul harului infinit, potrivit cuvintelor Sale: "Harul Său a depășit toate lucrurile; harul Meu le-a cuprins pe toate", a făcut ca acele Nestemate luminoase ale Sfințeniei să apară din împărăția spiritului sub forma nobilă a templului uman și să fie revelate tuturor oamenilor pentru ca să împărtășească lumii misterele Ființei inalterabile și să mărturisească despre subtilitățile Esenței Sale nepieritoare. Aceste Oglinzi sacre, aceste Aurore ale gloriei străvechi sunt toate Exponenții pe pământ ai Celui ce este Astrul central al universului, Esența și Scopul său ultim. De la El izvorăsc cunoașterea și puterea lor; de la El își dobândesc suveranitatea. Frumusețea chipului lor este doar o reflectare a imaginii Sale, iar revelația lor un semn al slavei Sale nemuritoare. Ei sunt Vistierii divinei cunoașteri, Tainițele înțelepciunii cerești. Prin ei se transmite un har infinit, prin ei este revelată lumina care nu pălește niciodată. După cum a spus El: "Nu este nici o deosebire între Tine și ei; afară doar de faptul că ei sunt slujitorii Tăi și sunt creați de Tine." Aceasta este semnificația tradiției: "Eu sunt El Însuși, iar El este eu însumi."

Tradițiile și maximele care se referă direct la tema Noastră sunt diverse și multiple; de dragul conciziei am renunțat să le cităm. Dar tot ce există în ceruri și tot ce există pe pământ este o dovadă evidentă a revelației lăuntrice a atributelor și numelor lui Dumnezeu, dat fiind că în fiecare atom sunt cuprinse semnele care constituie o dovadă elocventă a revelației acestei Lumini supreme. Eu cred că

fără potența acestei revelații nici o ființă n-ar putea exista. Cât de scânteietoare sunt aceste lumini ale cunoașterii care strălucesc într-un atom și cât de uriaș este oceanul înțelepciunii care tălăzuiește într-o singură picătură! Și în cel mai înalt grad, acest lucru este valabil referitor la om, care dintre toate făpturile create a fost investit cu mantia unor astfel de daruri și a fost ales pentru slava unor astfel de calități excepționale. Căci în el sunt revelate în mod potențial toate atributele și numele lui Dumnezeu într-o măsură care n-a fost întrecută sau depășită de nici o altă ființă creată. Toate aceste nume și atribute îi sunt aplicabile lui. După cum a spus El: "Omul este taina Mea și Eu sunt taina lui." Nenumărate sunt versetele care au fost revelate în mod repetat în toate cărțile divine și în sfintele Scripturi referitor la această temă subtilă și măreață. După cum a spus El: "Le vom arăta desigur semnele Noastre în lume și în ei înșiși."¹⁾ El mai spune apoi: "Și chiar în sinea voastră: nu veți vedea voi oare semnele lui Dumnezeu?"¹⁾ Și a mai revelat: "Nu fiți asemenea celor ce uită de Dumnezeu și pe care din această cauză i-a făcut să uite de ei înșiși."²⁾ În legătură cu aceasta, El, care este Regele veșnic -- fie sufletele tuturor acelor care sălășluiesc în Tabernacolul mistic jertfite pentru El -- a spus: "Numai acela care s-a cunoscut pe sine însuși, l-a cunoscut pe Dumnezeu."

Jur în fața lui Dumnezeu, o tu stimată și onorată prieten! Dacă vei chibzui în inima ta la aceste cuvinte vei găsi în mod sigur porțile înțelepciunii divine și ale cunoașterii larg deschise în fața ta.

Din cele ce s-au spus reiese limpede că toate lucrurile, în realitatea lor cea mai lăuntrică, sunt o dovadă a revelației numelor și atributelor lui Dumnezeu în sinea lor. Fiecare potrivit capacității sale indică și exprimă cunoașterea lui Dumnezeu. Atât de puternică și universală

¹⁾ Coran 41:53.

¹⁾ Coran 51:21.

²⁾ Coran 59:19.

este această revelație, încât a cuprins toate lucrurile vizibile și invizibile. Astfel El a revelat: "Are oare altcineva în afară de Tine o putere de revelare pe care Tu nu o posezi și care să te fi putut manifesta pe Tine? Orb este ochiul care nu Te vede." De asemenea Regele veșnic a spus: "N-am văzut nici un lucru fără să-L fi văzut pe Dumnezeu în lăuntruul său, pe Dumnezeu în fața sa sau pe Dumnezeu în urma sa." Și în tradiția Kumayl este scris: "Priviți cum o lumină a apărut strălucind din Dimineața eternității! Și iată că valurile sale au pătruns până în străfundurile realității tuturor oamenilor." Omul, cea mai nobilă și înzestrată creatură le întrece pe toate celelalte în ce privește intensitatea acestei revelații și este o expresie mai deplină a gloriei sale. Și dintre toți oamenii, cei mai desăvârșiți, cei mai iluștri și cei mai excepționali sunt Manifestările Soarelui Adevărului. Ba mai mult, tot ce există, în afara acestor Manifestări, trăiește prin acțiunea Voinței lor și se mișcă și ființează prin revărsarea harului lor. "Dacă n-ai fi Tu, n-aș fi creat cerurile." În prezența lor sfântă toate dispar în neantul absolut și sunt uitate. Limba omenească nu poate niciodată preamări cum se cuvine slava lor, iar graiul omenesc nu poate niciodată dezvălui misterul lor. Aceste Tabernacole ale sfințeniei, aceste Oglinzi primordiale care reflectă lumina gloriei nepieritoare, sunt doar expresii ale Aceluia care este Invizibilul Invizibililor. Prin revelarea acestor nestemate ale virtuții divine, toate numele și atributele lui Dumnezeu, cum sunt cunoașterea, puterea, suveranitatea, dominația, milostenia, înțelepciunea, gloria, bunătatea și harul devin evidente.

Aceste atribute ale lui Dumnezeu nu sunt și nu au fost niciodată acordate în mod special unui anumit profet, ceilalți fiind lipsiți de ele. Nu, ci toți Profeții lui Dumnezeu, Mesagerii Săi plini de Har, sfinții și aleșii sunt fără excepție, purtătorii numelor Sale și întruchiparea atributelor Sale. Ei se deosebesc numai în ce privește intensitatea revelației lor și puterea comparativă a luminii lor. După cum a revelat El: "Pe

unii dintre apostoli i-am făcut să-i întrecă pe ceilalți"¹⁾ Rezultă de aici în mod clar și evident că lumina numelor Sale infinite și a atributelor Sale sublime s-a reflectat în tabernacolele acestor profeți și aleși ai lui Dumnezeu, chiar dacă lumina unora dintre aceste atribute este sau nu este revelată în exterior ochilor oamenilor de aceste Temple luminoase. Faptul că un anumit atribut al lui Dumnezeu n-a fost manifestat în exterior de aceste Esențe ale Detașării nu presupune în mod necesar că cei ce sunt Aurora atributelor lui Dumnezeu și tezaurele numelor Sale sfinte nu l-au posedat în realitate. De aceea aceste Suflete luminate, aceste Chipuri minunate au fost, fără excepție, înzestrate cu toate atributele lui Dumnezeu, cum sunt suveranitatea, dominația și altele de acest fel, chiar dacă aparent sunt lipsite de orice maiestate pământească. Pentru orice ochi cu discernământ acest lucru este limpede și evident; nu e nevoie de nici o dovadă sau demonstrație.

Da, întrucât popoarele lumii au omis să caute la Izvoarele luminoase și cristaline ale cunoașterii divine înțelesul lăuntric al cuvintelor sfinte ale lui Dumnezeu, ele lăncezesc abătute și însetate în valea închipuirilor deșarte ale perversității. Ele s-au îndepărtat mult de apele proaspete care sting setea și s-au adunat în jurul sării care arde amarnic. Privitor la aceștia, Porumbelul Eternității a vorbit: "Și dacă văd cărarea virtuții, ei n-o vor alege ca să meargă pe ea; dar dacă văd cărarea păcatului, ei o vor alege și vor merge pe ea. Aceasta pentru că au considerat semnele Noastre ca fiind minciuni și n-au ținut seama de ele."¹⁾

Întru acestea mărturisește ceea ce am văzut în această minunată și sublimă Dispensație. Miriade de versete sfinte au coborât din cerul puterii și harului, dar nimeni nu și-a întors fața spre ele și nici n-a încetat să rămână credincios acelor cuvinte ale oamenilor, din care nici o literă n-a fost înțeleasă de cei care le-au pronunțat. Din această cauză,

¹⁾ Coran 2:253.

¹⁾ Coran 7:145.

oamenii s-au îndoit de adevăruri incontestabile ca acestea și s-au lipsit ei înșiși de Ridvánul divinei cunoașteri și de pajiștile eterne ale înțelepciunii celeste.

Iar acum pentru a rezuma argumentația Noastră referitoare la întrebarea: Cum se poate că suveranitatea Qáimului, afirmată în textele tradițiilor scrise și date mai departe de stelele strălucitoare ale Dispensației mahomedane, nu s-a manifestat câtuși de puțin? Ba mai mult, s-a întâmplat tocmai contrariul. Oare n-au fost discipolii și adepții lor persecutați de oameni? Nu sunt ei în continuare victimele ostilității crunte a dușmanilor lor? Nu duc ei și astăzi viața unor muritori înjosiți și neputincioși? Într-adevăr, suveranitatea atribuită Qáimului, despre care se vorbește în scripturi, este o realitate de al cărui adevăr nimeni nu se poate îndoii. Dar această suveranitate nu este aceea închipuită în mod greșit de mințile oamenilor. De altfel, toți profeții din trecut, atunci când au vestit poporului din vremea lor venirea noii Revelații s-au referit întotdeauna și în mod precis la acea suveranitate cu care Manifestarea promisă va fi în mod necesar investită. Acest lucru este adevărat de mărturiile scripturilor din trecut. Această suveranitate n-a fost atribuită numai și în mod exclusiv Qáimului. Nu, dimpotrivă, atributul suveranității și toate celelalte nume și atribute ale lui Dumnezeu, au fost și vor fi pe veci acordate tuturor Manifestărilor lui Dumnezeu dinaintea Lui și după El, dat fiind că aceste Manifestări, așa cum s-a explicat mai sus, sunt întruchiparea atributelor lui Dumnezeu cel Invizibil, Revelatorul tainelor divine.

Pe lângă aceasta, prin suveranitate se înțelege puterea atotcuprinzătoare, atotpătrunzătoare care este exercitată în mod inerent de Qáim, indiferent dacă apare sau nu în fața lumii înveșmântat în maiestatea stăpânirii pământești. Aceasta depinde numai de voința și dorința Qáimului însuși. Vei înțelege curând că termenii suveranitate, bogăție, viață, moarte, judecată și înviere despre care vorbesc scripturile din trecut nu înseamnă ceea ce a crezut și

și-a închipuit în zadar această generație. Nu, prin suveranitate se-nțelege acea suveranitate care în fiecare dispensație rezidă în lăuntruț persoanei Manifestării -- Luceafărul Adevărului -- și este exercitată de Ea. Această suveranitate este ascendența spirituală pe care o exercită în mod absolut asupra a tot ce există în cer și pe pământ și care la timpul cuvenit se revelează lumii în proporție directă cu capacitatea ei și cu receptivitatea ei spirituală, așa cum suveranitatea lui Mahomed, Mesagerul lui Dumnezeu, este astăzi aparentă și evidentă în fața oamenilor. Tu știi bine ce s-a abătut asupra Credinței Sale în primele zile ale dispensației Sale. Ce suferințe cumplite a îndurat acea Esență spirituală, acea Ființă prea sfântă și pură din partea necredincioșilor și a celor rătăciți, a clericilor din vremea aceea și a tovarășilor lor! Cât de mulți spini și măracini au așternut ei în calea Sa! Este limpede că în închipuirea ei păcătoasă și satanică, acea generație nenorocită considera că orice injurie adusă acelei Ființe nemuritoare este un mijloc de a ajunge la o fericire nesfârșită, și astfel clericii recunoscuți din vremea respectivă, ca de pildă 'Abdu'lláh-i-Ubayy, Abú-'Ámir, eremitul, Ka'b-Ibn-i-Ashraf și Nadr-Ibn-i-Hárith, toți L-au numit pe acest Mesager un impostor și L-au decretat un lunatic și un calomniator. Ei au adus asemenea acuzații grave împotriva Lui încât dacă le-aș relata Dumnezeu ar opri cerneala să mai curgă, pana Noastră să se miște și pagina să le îndure. Aceste acuzații răuvoitoare au făcut ca poporul să se ridice și să-L chinuiască. Și cât de crunte au fost acele chinuri ținând seama că principalii lor instigatori au fost clericii din vremea aceea care în fața adeptilor lor îi aduceau învinuiri de tot felul, Îl alungau din mijlocul lor și Îl declarau un eretic! Și nu a avut și acest Slujitor aceeași soartă, martori fiind cu toții?

Din acest motiv, Mahomed a exclamat: "Nici un profet n-a îndurat asemenea nedreptăți cum am îndurat Eu." Și în Coran sunt reproduse toate calomniile și acuzațiile ce i-au fost aduse și toate chinurile pe care le-a suferit. Cercetează cele de mai sus pentru ca să afli ceea ce s-a abătut

asupra Revelației Sale. Atât de gravă era situația Lui, încât toți au rupt pentru un timp orice relație cu El și tovarășii Lui. Oricine se-nsoțea cu El cădea victimă cruzimii necruțătoare a dușmanilor Săi.

Vom cita, în legătură cu aceasta doar un verset din acea Carte. Dacă îl vei privi cu un ochi pătrunzător vei jeli și vei deplânge în toate zilele vieții tale suferințele lui Mahomed, acel Mesager nedreptățit și oprimat al lui Dumnezeu. Acest verset a fost revelat atunci când Mahomed zăcea frânt și îndurerat sub povara ostilității poporului și a persecuțiilor neîncetate. În mijlocul agoniei sale, s-a auzit glasul lui Gavril care striga de la Sadratu'l-Muntahá: "Și dacă opoziția lor e dureroasă pentru Tine -- caută, dacă poți, o gaură în pământ sau o scară spre cer.¹⁾ Implicația acestor cuvinte este că pentru cazul Său nu există leac, că ei nu vor renunța la stăpânirea lor asupra Lui decât dacă se va ascunde în străfundul pământului sau își va lua zborul spre cer.

Gândește-te cât de mult s-a schimbat situația astăzi! Cât de mulți suverani își pleacă genunchii în fața numelui Său! Cât de numeroase sunt națiunile și regatele care s-au adăpostit sub umbrarul Său, care sunt leale Credinței Sale și se mândresc cu aceasta! De sus, din amvoane se-nalță astăzi cuvinte de laudă care, cu maximă smerenie, slăvesc numele Său binecuvântat; și din înaltul minaretelor răsună strigătul care cheamă poporul Său să-L adore. Chiar acei regi ai pământului care au refuzat să îmbrățișeze Credința Lui și să lepede mantia necredinței mărturisesc și recunosc măreția și maiestatea covârșitoare a acestui Luceafăr al bunătății iubitoare. Aceasta este suveranitatea Sa pământească, ale cărei dovezi le poți vedea pretutindeni. Această suveranitate trebuie să fie revelată și stabilită, fie în timpul vieții fiecărei Manifestări a lui Dumnezeu, fie după înălțarea Sa în adevăratul Său sălaș, în împărăția din înălțimi. Ceea ce vezi astăzi este doar o confirmare a acestui adevăr. Acea

¹⁾ Coran 6:35.

ascendență spirituală, însă, dintru început intenționată, rezidă în lăuntru și evoluează în jurul Lor din veșnicie în veșnicie. Ea nu poate fi separată nici o singură clipă de Ei. Stăpânirea acesteia a cuprins tot ce există în cer și pe pământ.

Cele ce urmează sunt o dovadă a suveranității exercitate de Mahomed, Luceafărul Adevărului. N-ai auzit cum printr-un singur verset, El a despărțit lumina de întuneric, pe cel drept de cel păcătos, pe cel credincios de cel necredincios? Toate semnele și aluziile referitoare la Ziua Judecării despre care ai auzit, ca de pildă învierea morților, Ziua Socotelilor, Judecata de Apoi au fost făcute cunoscute prin revelarea acestui verset. Aceste cuvinte revelate au fost o binecuvântare pentru cei drepti care auzindu-le au exclamat: "O Doamne, Dumnezeuul nostru, am auzit și am ascultat." Ele au constituit un blestem pentru cei nelegiuți care auzindu-le au afirmat : "Am auzit și ne-am răsculat". Aceste cuvinte, tăioase ca sabia lui Dumnezeu, au despărțit pe credincioși de necredincioși și pe părinte de fiul său. Ai fost desigur martor când cei ce și-au mărturisit credința în El, iar cei ce L-au respins s-au luptat între ei, râvnind cu înfocare la proprietatea celuilalt. Ce mulți tați și-au întors fața de la fii lor; cât de mulți iubiți și-au părăsit iubita. Atât de nemilos de tăioasă a fost această sabie minunată a lui Dumnezeu încât a zdrobit orice fel de relație! Pe de altă parte, cugetă la puterea de sudare a Cuvântului Său. Ține seama cum aceia în mijlocul cărora Satana eului a semănat germenul răutății și vrajbei au devenit atât de uniți și contopiți prin aderarea la această Revelație minunată și transcendentă încât s-ar fi părut că au ieșit din aceeași matcă. Atât de puternică e forța de legătură a cuvântului lui Dumnezeu, forța care unește inimile celor care au renunțat la tot ce există în afară de El, care au crezut în semnele Sale și au sorbit din Mâna Gloriei Kawthtarul harului sfânt al lui Dumnezeu. Pe lângă aceasta: cât de numeroase sunt popoarele cu credințe diferite, în permanent conflict, cu temperamente opuse care, datorită miresmei înviorătoare a primăverii Divine care a adiat dinspre Ridvánul lui

Dumnezeu, au fost înveșmântate cu mantia nouă a divinei Unități și au băut din cupa unicității Sale!

Aceasta este semnificația cuvintelor binecunoscute: "Lupul și mielul vor paște împreună."¹⁾ Chibzuiește la neștiința și nerozia acelor care, asemenea popoarelor din trecut, mai așteaptă încă să fie martorii vremii când aceste animale vor paște împreună pe aceeași pășune! Atât de coborâtă este treapta pe care se află ei. Eu cred că buzele lor n-au atins niciodată cupa înțelegerii și nici picioarele lor n-au pășit pe cărarea dreptății. De altfel, la ce-ar folosi lumii dacă un asemenea eveniment ar avea loc? Cât de potrivite sunt spusesele Sale referitoare la ei: "Au inimi cu care nu înțeleg și ochi cu care nu văd!"²⁾

Gândește-te cum prin acest singur verset care a coborât din cerul voinței lui Dumnezeu, lumea și tot ce există în ea a fost chemată să dea socoteală în fața Lui. Oricine a recunoscut adevărul Lui și și-a întors fața spre El, faptele sale bune au cântărit mai greu decât cele rele, iar păcatele sale i-au fost toate iertate. Prin aceasta, adevărul următoarelor cuvinte referitoare la El a fost făcut cunoscut: "El este iute la socoteală." Astfel Dumnezeu schimbă nedreptatea în dreptate, o de-ai cerceta tărâmul divinei cunoașteri și ai înțelege misterele înțelepciunii Sale. La fel, cel ce s-a împărtășit din cupa iubirii a obținut partea sa din oceanul harului etern și din ploaia milostivirii veșnice și a intrat în viața credinței -- viața cerească și fără de sfârșit. Dar cel ce și-a întors fața de la acea cupă a fost condamnat la moarte veșnică. Termenii "viață" și "moarte" folosiți în scripturi înseamnă viața credinței și moartea necredinței. Mulțimea oamenilor, deoarece n-au reușit să pătrundă înțelesul acestor cuvinte, au respins și disprețuit persoana Manifestării, s-au lipsit de lumina călăuzirii Sale divine și au refuzat să urmeze exemplul acelei Frumuseți nemuritoare.

¹⁾ Isaia 65:25

²⁾ Coran 7:178.

Când lumina Revelației Coranului s-a aprins în tainița inimii sfinte a lui Mahomed, El a vorbit poporului despre hotărârea privitoare la Ziua cea de pe urmă, despre hotărârea privitoare la înviere, judecată, viață și moarte. Drept care a fost înălțat steagul revoltei și s-au deschis porțile batjocurii. Iată ce a relatat El, Spiritul lui Dumnezeu, că au spus necredincioșii: "Și dacă vei spune 'După moarte veți învia negreșit', necredincioșii vor exclama fără doar și poate, 'Aceasta nu e nimic altceva decât vrăjitorie curată.'"¹⁾ El a mai spus: "Iar de vei fi uimit, uimitoare vor fi desigur cuvintele lor, 'Cum adică! După ce vom fi preschimbați în țărână, vom deveni o nouă făptură?'"²⁾ Și într-un alt pasaj, El exclamă mânios: "Suntem oare sătui de prima creație? Și totuși ei se-ndoiesc de o a doua creație!"¹⁾

Deoarece comentatorii Coranului și cei ce se țin de buchea Coranului n-au înțeles sensul profund al cuvintelor lui Dumnezeu și n-au pătruns menirea lor esențială, ei au căutat să demonstreze că, potrivit regulilor gramaticale, ori de câte ori termenul "idhá" (având semnificația "dacă" sau "când") precede timpul trecut al verbului, el se referă în mod invariabil la viitor. Mai târziu însă au fost foarte încurcați, încercând să explice acele versete ale Cărții în care acest termen nu apare în fapt. Așa cum a revelat El: "Și s-a auzit un sunet de trâmbiță -- și iată că este Ziua cea temută! Și fiecare suflet este chemat să dea socoteală, și împreună cu el este un martor și unul care-l îmboldește să meargă."²⁾ Încercând să explice acest verset și altele similare, ei au argumentat în unele cazuri că termenul "idhá" este subînțeles. Alteori ei s-au contrazis prostește, susținând că deoarece Ziua Judecării este inevitabilă, menționarea ei nu s-a referit la un eveniment viitor, ci la unul trecut. Cât de van este un astfel de sofism! Cât de dureroasă este orbirea lor! Ei refuză să recunoască sunetul de trâmbiță care a grăit atât de clar prin Revelația

¹⁾ Coran 11:7.

²⁾ Coran 13:5.

¹⁾ Coran 50:15.

²⁾ Coran 50:20.

lui Mahomed. Ei se lipsesc de spiritul regenerator al lui Dumnezeu care a adiat în această Revelație și așteaptă ca niște nerozi să audă sunetul de trâmbiță al Serafimului lui Dumnezeu care este doar unul din slujitorii Săi! Oare Serafimul însuși, îngerul Zilei Judecății și cei asemenea lui n-au fost sorociți prin cuvântul lui Mahomed însuși? Spune: Cum adică! Vreți să dați ceea ce este spre binele vostru în schimbul a ceea ce este spre răul vostru? Josnic și înșelător este schimbul pe care l-ați făcut! Cu adevărat sunteți un popor păcătos, iar pierderea voastră este dureroasă.

Prin "trâmbiță" se-nțelege chemarea de trâmbiță a Revelației lui Mahomed care a răsunat în inima universului și prin "înviere" se-nțelege hotărârea Sa de a proclama Cauza lui Dumnezeu. El a chemat pe cei rătăciți și pe cei îndărătnici să iasă cât mai de grabă din mormintele trupurilor lor, i-a împodobit cu mantia credinței și i-a însuflețit cu adierea unei vieți noi și minunate. De aceea, în ceasul când Mahomed, acea Fumusețe divină, s-a hotărât să dezvăluie una din tainele ascunse în termenii simbolici "înviere", "judecată", "rai" și "iad", Gavril, Glasul Inspirației, a fost auzit spunând: "Nu va trece mult și ei vor da din cap, spunându-Ți: 'când se va întâmpla acest lucru?' Spune-le: 'Poate foarte curând.'"¹⁾ Implicațiile acestui verset, ele singure, ar fi suficiente pentru popoarele lumii dacă ar cugeta la ele în inima lor.

Sfinte Dumnezeule! Cât de mult s-au îndepărtat acești oameni de căile Domnului! Deși Ziua Învierii a fost vestită de Revelația lui Mahomed, deși lumina și semnele Sale au cuprins pământul și tot ce se află pe el, totuși oamenii L-au luat în batjocură și s-au închinat idolilor pe care clericii din acea vreme, în închipuirea lor vană și neroadă, i-au conceput și s-au lipsit de lumina harului divin și de revărsările milostivirii divine. Într-adevăr gândacul abject nu poate simți niciodată mireasma sfințeniei și liliacul

¹⁾ Coran 17:51.

întunericului nu-și poate niciodată întoarce fața spre splendoarea soarelui.

Asemenea lucruri s-au întâmplat în zilele fiecărei Manifestări a lui Dumnezeu. Așa cum a spus Iisus: "Trebuie să vă nașteți din nou."²⁾ El mai spune apoi: "Dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în împărăția lui Dumnezeu. Ce este născut din carne este carne și ce este născut din Duh este duh."³⁾ Înțelesul acestor cuvinte este că oricine este născut -- în fiecare dispensație -- din Duh și este însuflețit de adierea Manifestării Sfințeniei, este dintre aceia care au ajuns la "viață" și la "înviere" și au intrat în "raiul" iubirii lui Dumnezeu. Și oricine nu este dintre aceștia, este condamnat la "moarte" și "privațiune", la "focul" necredinței și la "mânia" lui Dumnezeu. În toate scripturile, cărțile și cronicile condamnarea la moarte, foc, orbire, lipsă de înțelegere și ascultare a fost pronunțată împotriva acelor ale căror buze n-au gustat din cupa eterică a cunoașterii adevărate și ale căror inimi au fost lipsite de harul Sfântului Duh în zilele lor. Așa cum s-a menționat mai sus: "Au inimi cu care nu înțeleg."¹⁾

În alt pasaj din Evanghelie stă scris: Și s-a întâmplat ca într-o zi tatăl unuia din discipolii lui Iisus a murit. Acel discipol vestindu-L pe Iisus că tatăl său a murit, I-a cerut îngăduința să plece și să-l îngroape . Iar Iisus, acea Esență a Detașării, a răspuns: "Lasă morții să-și îngroape morții lor."²⁾

Tot astfel, doi oameni din Kúfih s-au dus la 'Ali, Căpetenia credincioșilor. Unul avea o casă și voia s-o vândă; celălalt era cumpărătorul. Ei s-au înțeles ca această afacere să fie încheiată și contractul să fie scris cu încunoștințarea lui 'Ali. El, talmăcitorul legii lui Dumnezeu, adresându-se scribului a spus: "Scrie:' Un mort a cumpărat

2) Ioan 3:7.

3) Ioan 3:5-6.

1) Coran 7:178.

2) Luca 9:60.

de la alt mort o casă. Această casă are patru margini. Una ajunge până la mormânt, cealaltă până la bolta criptei, a treia este Sirátul, iar a patra ajunge fie până la rai, fie până la iad." Şi acum cugetă, dacă aceste două suflete ar fi fost trezite la viaţă de glasul de trâmbiţă al lui 'Ali, dacă prin puterea iubirii lui, s-ar fi ridicat din mormântul erorii, neîndoios că sentinţa capitală n-ar fi fost pronunţată împotriva lor.

În toate epocile şi secolele, ţelul Profeţilor lui Dumnezeu şi a aleşilor lor n-a fost altul decât să afirme semnificaţia spirituală a termenilor "viaţă", "înviere" şi "judecată". Dacă cineva ar cumpăni în inima lui, numai pentru o clipă, spusele lui 'Ali, el ar descoperi, fără îndoială, toate misterele ascunse în termenii "groapă", "mormânt", "Sirát", "rai" şi "iad". Dar vai! cât de ciudat şi trist este ceea ce vedem! Priveşte cum toţi oamenii sunt întemniţaţi în mormântul eului şi zac îngropaţi în abisurile cele mai profunde ale dorinţelor lumeşti! Dacă ai dobândi numai o picătură de rouă din apele cristaline ale cunoaşterii divine, ai înţelege neîntârziat că viaţa adevărată nu este viaţa cărnii, ci viaţa spiritului. Căci viaţa carnală este comună atât oamenilor cât şi animalelor, în timp ce viaţa spirituală este proprie numai celor cu inima curată, care au sorbit din oceanul credinţei şi s-au împărtăşit din roadele certitudinii. Această viaţă nu cunoaşte moartea, ea este încununată cu nemurirea. Aşa cum s-a spus: "Cel ce este un adevărat credincios, trăieşte şi în această lume şi în lumea de apoi." Dacă prin "viaţă" se-nţelege această viaţă pământească, este neîndoios că moartea trebuie să-i pună capăt.

Relatările tuturor scripturilor confirmă şi ele acest adevăr sublim, acest cuvânt preamărit. Pe lângă aceasta, versetul din Coran revelat în legătură cu Hamzih, "Prinţul Martirilor,"¹⁾ şi Abú-Jahl este o dovadă luminoasă şi o mărturie sigură a adevărului spuselor Noastre: "Oare cel mort pe care Noi l-am însufleţit şi căruia i-am sorocit o

¹⁾ Titlul unchiului lui Mahomed.

lumină cu care să poată merge printre oameni să fie asemenea celui ce se află în întuneric și nu poate ieși de acolo?"²⁾ Acest verset a coborât din cerul Voinței Primordiale într-o vreme când Hamzih fusese deja investit cu mantia sacră a credinței, iar împotrivirea și necredința lui Abú-Jahl crescuseră fără măsură. Din Izvorul nesecat al omnipotenței și Sursa sfințeniei veșnice a venit hotărârea prin care a fost conferită viața veșnică lui Hamzih, iar Abú-Jahl a fost condamnat la osândă veșnică . Acesta a fost semnalul care a făcut ca vâlvătaia înflăcărată a necredinței să se aprindă în inimile necredincioșilor, astfel încât să respingă în mod fățiș adevărul Său. Ei protestau în mod zgomotos: "Când a murit Hamzih? Când a înviat? Când i s-a conferit o asemenea viață?" Deoarece nu au înțeles semnificația acelor cuvinte nobile și nici n-au cerut lămuriri tălmăcitorilor Credinței pentru ca aceștia să le confere o picătură din Kawtharul cunoașterii divine, s-a stârnit o asemenea văpaie vătămătoare în mijlocul oamenilor.

Ești martor cum în ziua de astăzi, în ciuda splendorii Soarelui cunoașterii divine, toți oamenii, fie ei de rang înalt sau nu, au mers pe căile acelor manifestări josnice ale Prințului Întunericului. Ei apelează fără încetare la ajutorul lor pentru a lămurii obscuritățile Credinței lor și ca urmare a lipsei lor de cunoștințe, ei dau răspunsuri care să nu dăuneze câtuși de puțin faimei și renumelui lor. Este evident că aceste suflete netrebnice și dezgustătoare care se aseamănă unui gândac nu au avut parte de mireasma de mosc a eternității și n-au intrat niciodată în Ridvánul desfătării cerești. Și atunci, cum ar putea ei împărtăși altora parfumul nepieritor al sfințeniei? Acesta este felul lor de a fi și așa vor rămâne în veci. Numai acei vor ajunge la cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu care și-au întors fața spre El și au respins manifestările Satanei. Astfel Dumnezeu a reafirmat legea zilei Revelației Sale și a înscris-o cu condeiul puterii pe Tableta mistică tănuită sub vălul gloriei celeste.

²⁾ Coran 6:122.

Dacă ai acorda atenție acestor cuvinte, dacă ai chibzui în inima ta la înțelesul lor exterior și interior, ai sesiza semnificația tuturor problemelor abstruse care au devenit, în această zi, stavile de nebiruit. Atunci nu vor mai exista pentru tine întrebări care să te pună în încurcătură. Dorim din suflet , cu ajutorul lui Dumnezeu, să nu te întorci sărăcit și însetat de la țărmurile oceanului milostivirii divine, și nici să vii înapoi fără să te fi împărtășit din Sanctuarul nepieritor al dorinței inimii tale. Fie ca acum să se vadă ce au realizat strădaniile și căutarea ta.

În rezumat: Scopul Nostru în expunerea acestor adevăruri a fost să demonstrăm suveranitatea Aceluia care este Regele regilor. Fii cinstit: Este această suveranitate, care prin rostirea unui singur Cuvânt a exercitat o asemenea influență pătrunzătoare, o ascendență și o maiestate atât de covârșitoare, este această suveranitate superioară? Sau este stăpânirea lumească a unor regi ai pământului superioară, aceea stăpânire care, în ciuda grijii pentru supușii lor și a ajutoarelor acordate săracilor, este numai exterioară și trecătoare, fără să inspire inimilor oamenilor nici afecțiune, nici respect? Oare n-a supus, însuflețit și revitalizat acea suveranitate, prin puterea unui singur cuvânt, întreaga lume? Cum! Se poate compara colbul nevrednic cu Acela care este Domnul Domnilor? Care limbă îndrăznește să vorbească despre uriașa diferență care există între ei ? Nu, nici o comparație nu poate ajunge la sanctuarul sfânt al suveranității Sale. Dacă omul s-ar gândi bine, el ar înțelege, desigur, că tocmai slujitorul pragului Său domnește peste toate lucrurile create! Pentru acest lucru există martori și el va fi făcut cunoscut în viitor.

Acesta este doar unul din înțelesurile suveranității spirituale pe care am expus-o în conformitate cu capacitatea de înțelegere a oamenilor și cu receptivitatea lor. Pentru că El, Cel ce pune în Mișcare tot ce ființează, acel Chip slăvit este izvorul unor asemenea potențe, încât nici acest Nedreptățit nu le poate revela, și nici acest popor nevrednic nu le poate

înțelege. Cu mult mai presus este El decât laudele aduse suveranității Sale; mai slăvit decât ceea ce i se atribuie Lui!

Și acum chibzuiește în inima ta: Dacă suveranitatea înseamnă suveranitate pământească și stăpânire lumească, dacă ar presupune subjugarea tuturor popoarelor și neamurilor pământului și aderarea lor la tot ce e exterior -- cei iubiți de El fiind preamăriți și lăsați să trăiască în pace, iar dușmanii Lui înjosiți și torturați -- o asemenea formă de suveranitate n-ar fi cu adevărat de la Dumnezeu Însuși, care este Izvorul oricărei stăpâniri și despre a cărui maiestate mărturisesc toate lucrurile. Căci nu ești tu însuși martor cum marea majoritate a omenirii se află sub dominația dușmanilor Săi? N-au părăsit ei toți cărarea bunăvoinei Sale? N-au făcut ei ceea ce El le-a interzis, și n-au lăsat nefăcute, ba chiar au respins și s-au opus acelor lucruri pe care El le-a poruncit? N-au fost prietenii Săi întotdeauna victimele tiraniei inamicilor Săi? Toate acestea sunt mai limpezi decât chiar splendoarea soarelui la amiază.

Află de aceea, o căutător ce pui întrebări, că suveranitatea pământească nu are, și nici nu va avea vreodată, o valoare în ochii lui Dumnezeu și a Aleșilor Săi. În plus, dacă ascendența și dominația ar fi interpretate ca supremație pământească și putere temporală, ar fi imposibil pentru tine să explici aceste versete: "Cu adevărat oștirile Noastre vor învinge."¹⁾ "Ei ar stinge bucuroși lumina lui Dumnezeu cu gura lor; dar Dumnezeu a vrut să-și desăvârșească lumina chiar dacă aceasta îi îngrozește pe necredincioși."²⁾ "El este Cel ce domină asupra tuturor lucrurilor." Acest adevăr este confirmat de cea mai mare parte a Coranului.

Dacă disputele fără noimă ale acestor suflete neroade și demne de dispreț ar fi adevărate, ele n-ar avea altă alternativă decât să respingă toate aceste cuvinte sfinte și

¹⁾ Coran 37:173.

²⁾ Coran 9:33.

aluzii cerești. Căci n-a existat pe pământ un luptător mai desăvârșit și mai aproape de Dumnezeu ca Husayn, fiul lui 'Alí, atât de fără pereche și neasemuit a fost el. "Nimeni pe lume nu putea fi pe măsura lui, nimeni nu se putea compara cu el." Și totuși, ai auzit desigur ce s-a abătut asupra lui. "Blestemul lui Dumnezeu să cadă asupra poporului tiraniei!"³⁾

Dacă versetul "Cu adevărat oștirile Noastre vor învinge" ar fi interpretat ad literam, este limpede că n-ar putea fi aplicat în nici un caz Aleșilor lui Dumnezeu și nici oștirilor Sale, dat fiind că Husayn, al cărui eroism strălucește ca soarele, a fost zdrobit și subjugat și a băut în cele din urmă din cupa martiriului în Karbilá, din țara Taff. De asemeni versetul sacru "Ei ar stinge bucuroși lumina lui Dumnezeu cu gura lor; dar Dumnezeu a vrut să-și desăvârșească lumina, chiar dacă aceasta îi îngrozește pe necredincioși." Dacă ar fi interpretate ad literam, n-ar corespunde niciodată adevărului. Pentru că în toate vremurile lumina lui Dumnezeu a fost, în aparență, înăbușită de popoarele lumii, iar Lămpile lui Dumnezeu, stinse de ele. Și atunci cum ar putea fi explicată ascendența și suveranitatea acestor Lămpi? Ce-ar însemna puterea voinței lui Dumnezeu "de a-și perfecționa lumina"? Așa cum s-a arătat, atât de mare a fost dușmănia necredincioșilor, încât niciunul din acești divini Luminători n-a găsit vreodată un adăpost și nici n-a gustat din cupa seninătății. Atât de crunt au fost oprimați încât cel din urmă dintre oameni putea să năpăstuiască, după bunul său plac, aceste Esențe a tot ce ființează. Suferințele lor au fost observate și cântărite de oameni. Cum ar putea asemenea oameni înțelege și interpreta aceste cuvinte ale lui Dumnezeu, aceste versete de slavă veșnică?

Dar intenția acestor versete nu este aceea pe care au imaginat-o ei. Nu, termenii "ascendență", "putere" și "autoritate" presupun cu totul altă treaptă și au alt înțeles.

³⁾ Coran 11:18.

De pildă, gândește-te la puterea pătrunzătoare a acelor picături de sânge ale lui Husayn care au stropit pământul. Ce ascendență și influență a exercitat colbul însuși, prin sfințenia și puterea acestui sânge, asupra trupurilor și sufletelor oamenilor! Și aceasta într-o asemenea măsură încât cel ce voia să fie mântuit de suferințele sale, era lecuit numai prin atingerea colbului aceluia pământ sfințit, iar cel ce, vrând să-și pună la adăpost proprietatea, păstra, cu credință și înțelegere absolută, o mână din acest pământ sfânt în casa lui, își salva tot ce poseda. Acestea sunt manifestările exterioare ale puterii Sale. Iar dacă am enumera virtuțile ascunse, ei ar spune, fără doar și poate: "El crede, într-adevăr, că pulberea este Domnul Domnilor, și a părăsit întru totul Credința lui Dumnezeu."

Pe lângă aceasta, amintește-ți de împrejurările rușinoase care au însoțit martiriul lui Husayn. Gândește-te la singurătatea lui, și cum, după toate aparențele, nu s-a găsit nimeni să-l ajute, nimeni care să ia trupul lui și să-l îngroape. Și totuși, cât de numeroși sunt cei care, venind din cele mai îndepărtate colțuri ale pământului, îmbracă astăzi mantia pelerinilor, căutând locul martiriului său pentru ca să-și pună capul pe pragul sanctuarului său! Atât de mare este ascendența și puterea lui Dumnezeu! Atât de mare este slava stăpânirii și maiestății Sale!

Să nu crezi că pentru că aceste lucruri s-au întâmplat după martiriul lui Husayn, toată slava nu i-a fost de nici un folos. Căci acest suflet sfânt este nemuritor, el trăiește viața lui Dumnezeu și sălășluiește în limanurile gloriei divine, pe Sadrihul reuniunii cerești. Aceste Esențe ale ființării sunt Exemplare strălucitoare de sacrificiu. Ele au oferit și vor continua să-și ofere viața, averea sufletele, spiritul și tot ce posedă pe cărările Celui Preaiubit. Pentru ele, nici o treaptă, oricât de înaltă ar fi ea, nu poate să le fie mai dragă. Căci cei ce iubesc nu au nici o altă dorință decât să fie pe placul Celui Iubit și nu au alt țel decât unirea cu El.

Dacă am vrea să-ți împărtășim o licărire din tainele martiriului lui Husayn și să-ți revelăm roadele sale, aceste pagini n-ar fi suficiente și nici n-ar putea dezvălui întregul lor înțeles. Speranța Noastră este , cu ajutorul lui Dumnezeu, ca adierile milostivirii să sufle, iar divina Primăvară să îmbrace pomul existenței cu mantia unei noi vieți; astfel încât să descoperim misterele Înțelepciunii divine și, prin providența Sa, să fim independenți de cunoașterea tuturor lucrurilor. Am descoperit până acum numai o mână de suflete, lipsite de orice faimă, care au ajuns la această treaptă. Fie ca viitorul să dezvăluie ce va hotărâ Judecata lui Dumnezeu și ce va revela Tabernacolul decretului Său. În felul acesta îți povestim minunile Cauzei lui Dumnezeu și turnăm în urechile tale sunetele melodiilor cerești pentru ca să ajungi, poate, la treapta adevăratei cunoașteri și să te împărtășești din roadele ei. De aceea fii sigur că acești Luminători, înzestrați cu maiestate cerească, chiar dacă sălașul lor este colbul, adevăratul lor lăcaș este scaunul gloriei în împărăția din înălțimi. Chiar lipsiți de toate bunurile pământești, ei se avântă în sferele unor bogății incomensurabile. Și în timp ce sunt greu încercați de dușman, ei sunt așezați la dreapta puterii și a stăpânirii cerești. În mijlocul întunericului înjosirii lor, asupra lor strălucește lumina slavei nepieritoare și peste neputința lor se revarsă însemnele unei suveranități de nebiruit.

Astfel Iisus, Fiul Mariei, în timp ce ședea și vorbea, într-o zi , inspirat fiind de Sfântul Duh, a spus: "O voi oameni! Hrana mea este iarba câmpului, cu ea îmi astâmpăr foamea. Patul meu este țărâna, lampa mea în noapte este lumina lunii iar calul meu -- picioarele. Și totuși, cine oare este mai bogat ca Mine?" Pe dreptatea lui Dumnezeu! Mii de comori înconjoară această sărăcie și miriade de împărății slăvite jinduiesc după o asemenea înjosire! Dacă ai dobândi numai o picătură din oceanul înțelesului lăuntric al acestor cuvinte, ai renunța într-adevăr la lume și la tot ce se află în ea, și, asemenea Fenixului, te-ai mistui în flăcările Focului nemuritor.

La fel se povestește că într-o zi, unul din însoțitorii lui Sádiq i s-a plâns de sărăcia lui. Sádiq, acea frumusețe nemuritoare, a răspuns: "Tu ești, într-adevăr, bogat pentru că ai sorbit din băutura avuției." Acel suflet sărman, fiind uluit de cuvintele rostite de chipul luminos al lui Sádiq, a spus: "Unde sunt bogățiile mele, eu n-am nici un bănuț?" La care Sádiq a răspuns: "Oare nu posezi tu dragostea noastră?" El a ripostat: "Da, o posed, o tu vlăstar al Profeților lui Dumnezeu!" Iar atunci Sádiq l-a întrebat: "Ai schimba tu oare această dragoste pe o mie de dinari?" El a răspuns: "Nu, niciodată nu o voi schimba, nici dacă lumea și tot ce este în ea mi-ar fi dată!" Atunci Sádiq a observat: "Cum poate fi numit sărac un om care posedă asemenea comori?"

Această sărăcie și aceste bogății, această înjosire și glorie, stăpânirea, puterea și altele de același fel, spre care se îndreaptă ochii și inimile acestor suflete neroade și vane -- toate se spulberă în neant în acea Curte! Așa cum a spus El: "O voi oameni! Nu sunteți altceva decât niște săraci care au nevoie de Dumnezeu; dar Dumnezeu este Cel Bogat, Cel ce nu are nevoie de nimeni și nimic."¹⁾ Prin 'bogăție' se-nțelege, deci, neatârănarea de tot ce nu este Dumnezeu, iar prin 'sărăcie', lipsa lucrurilor care sunt de la Dumnezeu.

Adu-ți aminte, de-asemenea, ziua când evreii L-au înconjurat pe Iisus, Fiul Mariei, vrând să-I smulgă mărturisirea că El este Mesia și Profetul lui Dumnezeu ca să-L poată acuza că este un necredincios și să-L condamne la moarte. Apoi L-au luat pe El, care era Luceafărul pe cerul divinei Revelații, și L-au dus în fața lui Pilat și a lui Caiafa - marele preot din acea vreme. Toți preoții din înaltul cler erau adunați în palat, precum și o mulțime de oameni care veniseră pentru a fi martori la suferințele Lui, pentru a-L batjocori și a-L chinui. Dar deși L-au interogat de mai multe ori, sperând că-L vor face să-și mărturisească vina, Iisus a rămas mut. În cele din urmă s-a ridicat un nelegiuit și

¹⁾ Coran 35:15.

s-a apropiat de El spunându-I în mod stăruitor: "N-ai pretins tu că ești Divinul Mesia? N-ai spus tu 'Sunt Regele Regilor, cuvântul Meu este Cuvântul lui Dumnezeu și Eu sunt cel ce încalcă Sabatul?'" Atunci Iisus a ridicat capul și a spus: "Nu vezi tu pe Fiul Omului, șezând la dreapta puterii și autorității?" Acestea au fost cuvintele Sale și totuși gândește-te că, în aparență, El era lipsit de orice fel de putere, afară de acea putere interioară care este de la Dumnezeu și care cuprinsese tot ce există în cer și pe pământ. Cum aș putea istorisi tot ce s-a abătut asupra Lui după ce a rostit aceste cuvinte? Cum aș putea descrie purtarea lor dușmănoasă față de El? În cele din urmă ei au provocat Persoanei Sale binecuvântate atâta suferință, încât și-a luat zborul și s-a avântat până la al patrulea cer.

În Evanghelia după Luca scrie, de-asemena, că într-o zi Iisus a trecut pe lângă un evreu care zăcea paralizat pe un pat. Văzându-L, evreul L-a recunoscut și L-a strigat cerându-I ajutor. Iisus i-a spus: "Scoală-te de pe patul tău; păcatele îți sunt iertate." Unii dintre evreii care erau de față au cârtit, spunând: "Cine poate să ierte păcatele decât numai Dumnezeu?" Și cunoscându-le gândurile de îndată, Iisus le-a răspuns astfel: "Ce este mai lesne: a zice slăbănogului scoală-te, ridică-ți patul și umblă; ori a spune păcatele îți sunt iertate? dar ca să știți că Fiul Omului are putere pe pământ să ierte păcatele."¹⁾ Aceasta este adevărata suveranitate, aceasta este puterea Aleșilor lui Dumnezeu. Toate aceste lucruri pe care le-am menționat în repetate rânduri precum și amănuntele pe care le-am citat din diferite surse, n-au alt scop decât să te ajute să înțelegi aluziile din spusele Aleșilor lui Dumnezeu pentru ca nu cumva unele din ele să te facă să șovăi sau inima să ți se înpăimânte..

Astfel cu pași siguri putem călca pe Cărarea Certitudinii pentru ca, poate, briza care adie dinspre pajiștile plăcute lui Dumnezeu să ne aducă mireasma dulce a

¹⁾ Comp. Luca 5:18-26.

acceptării divine și să ne facă pe noi, muritorii vremelnici, să ajungem la Împărăția slavei veșnice. Atunci vei înțelege sensul lăuntric al suveranității și al altor lucruri de același fel, despre care vorbesc tradițiile și scripturile. Pe lângă aceasta, este limpede și bine știut de tine că acele lucruri de care evreii și creștinii s-au agățat, precum și noianul de critici lansate împotriva frumuseții lui Mahomed au fost însușite astăzi de poporul Coranului, după cum reiese din acuzațiile aduse "Punctului Bayánului" -- fie sufletele tuturor aceluia care sălășluiesc în împărăția divinei Revelații o jertfă pentru El! Privește la nerozia Lor: Ei rostesc aceleași spuse pe care le-au rostit evreii în trecut și nu-și dau seama! Cât de potrivite și adevărate sunt cuvintele Sale despre ei: "Lasă-i să se ocupe de cârcotelile lor!"²⁾ "Pe viața Ta Mahomed! Ei sunt cuprinși de frenezia închipuirilor lor deșarte."¹⁾

Când Cel Nevăzut, Cel Veșnic, Esența divină a făcut ca Luceafărul lui Mahomed să răsară la orizontul cunoașterii, unul dintre argumentele preoților evrei împotriva lui a fost că după Moise Dumnezeu nu va mai trimite nici un profet. Da, în scripturi s-a menționat că un Suflet trebuie să fie revelat care va promova Credința și interesele poporului lui Moise astfel încât Legea Dispensației Mozaice să cuprindă întreg pământul. Iată ce a spus Regele gloriei eterne în Cartea Sa referitor la cuvintele rostite de acei călători ce pribegesc în valea erorii și îndepărtării de Dumnezeu: "'Mâna lui Dumnezeu,' spun evreii, 'este încătușată.' Încătușate fie propriile lor mâini! Și pentru cele ce au spus au fost blestemați. Dimpotrivă, ambele Sale mâini sunt întinse!"²⁾ Mâna lui Dumnezeu e mai presus de mâinile lor."³⁾

Deși comentatorii Coranului au relatat în mod diferit împrejurările care au dus la revelarea acestui verset, tu ar

²⁾ Coran 6:91.

¹⁾ Coran 15:72.

²⁾ Coran 5:64.

³⁾ Coran 48:10.

trebuie să te străduiești să înțelegi intenția lui. El spune: Cât de fals este ceea ce și-au închipuit evreii! Cum ar putea mâna Aceluia care este, cu adevărat, Rege, Cel care a făcut să apară chipul lui Moise și i-a conferit mantia profeției -- cum ar putea mâna Unuia ca El să fie încătușată și legată? Cum poate El fi conceput ca fiind neputincios de a ridica un nou profet după Moise? Gândește-te la absurditatea spuselor lor și cât de mult s-au îndepărtat de cărarea cunoașterii și înțelegerii! Observă cum și în zilele noastre toți acești oameni se ocupă cu asemenea neghiobii absurde. Mai bine de o mie de ani au recitat acest verset și fără să-l înțeleagă, au pronunțat sentința de condamnare împotriva evreilor, nedându-și câtuși de puțin seama că ei înșiși, în public și în particular, exprimă sentimentele și credința poporului evreu! Îți dai desigur seama cât de fără noimă este afirmația lor că orice fel de Revelație este încheiată, că porțile milostivirii Divine sunt închise, că de la aurora sfințeniei eterne nu va mai răsări nici un soare, că Oceanul bunătății veșnice este încremenit pentru totdeauna și că din Tabernacolul gloriei străvechi, Mesagerii lui Dumnezeu au încetat să se mai reveleze. Iată măsura înțelegerii acestor oameni înguști la minte și demni de dispreț. Ei și-au închipuit că fluxul harului atotcuprinzător al lui Dumnezeu și îndurarea Sa nemărginită, al căror sfârșit nici o minte omenească nu îl poate concepe, s-a oprit în loc. Din toate părțile s-au ridicat și au pregătit calea pentru tiranie, și s-au străduit din răspuțeri să stingă cu apele amare ale închipuirii lor vane flacăra Rugului aprins al lui Dumnezeu, uitând că globul de sticlă al puterii va apăra dinăuntru propriei sale fortărețe Lampa lui Dumnezeu. Decăderea maximă în care s-au cufundat acești oameni îi mulțumește, fără doar și poate, deoarece ei s-au lipsit de recunoașterea Scopului real și de cunoașterea Misterului și Esenței Cauzei lui Dumnezeu. Căci harul cel mai înalt și sublim conferit oamenilor este harul de a "ajunge în Prezența lui Dumnezeu" și de a-L recunoaște, ceea ce a fost promis tuturor oamenilor. Acesta este harul suprem acordat omului de Cel Atotdarnic, de Cel dintru Început, este plenitudinea bunătății Sale absolute față

de creaturile Sale. Din acest har și din bunătatea Sa nu s-au împărțit nici unul din acești oameni și nici n-au fost cinstiți cu această supremă demnitate. Cât de numeroase sunt versurile revelate care mărturisesc în mod limpede acest adevăr important și această Temă slăvită! Și totuși ei au respins-o și i-au răstălmăcit înțelesul după propria lor voie. Așa cum revelat El: "Cât privește pe cei care nu cred în semnele lui Dumnezeu și nici că se vor întâlni vreodată cu El, aceștia vor aștepta cu deznădejde îndurarea Mea, pe ei îi așteaptă o pedeapsă cumplită."¹⁾ El mai spune: "Ei cred că vor ajunge în Prezența Domnului lor și că se vor întoarce la El."²⁾ Cu altă ocazie, El spune: "Cei care sunt siguri că îl vor întâlni pe Dumnezeu au spus, 'Adeseori o oștire mică a învins – cu ajutorul lui Dumnezeu -- o oștire mare!'"¹⁾ În alt loc, El revelează: "Fie ca cel ce nădăjduiește să ajungă în prezența Domnului său să lucreze în mod cinstit."²⁾ Și El mai spune: "El rânduiește toate lucrurile. El ne arată limpede semnele Sale pentru ca să credeți în mod ferm că veți ajunge în prezența Domnului vostru."³⁾

Acești oameni au respins toate versetele care dovedesc în mod neîndoielnic realitatea "ajungerii la Divina Prezență." Nici o temă n-a fost mai emfatic afirmată în sfintele scripturi. Și totuși, ei s-au lipsit de acest rang înalt și sublim, de această supremă și slăvită treaptă. Unii au argumentat că prin "a ajunge la Divina Prezență" se înțelege "Revelația" lui Dumnezeu în Ziua Învierii. Dacă ar afirma că "Revelația" lui Dumnezeu înseamnă "Revelația Universală", este limpede și evident că o asemenea revelație există deja în toate lucrurile. Adevărul acesta Noi l-am stabilit de mult întrucât am dovedit că toate lucrurile sunt recipientele și revelatorii splendorilor Regelui ideal și că semnele revelării aceluia Soare, Izvorul tuturor splendorilor, există și sunt

¹⁾ Coran 29:23.

²⁾ Coran 2:46.

¹⁾ Coran 2:249.

²⁾ Coran 18:111.

³⁾ Coran 13:2.

manifeste în oglinzile ființelor. Dacă omul ar privi cu ochii discernământului spiritual și divin, ar recunoaște de-îndată că nimic nu poate exista fără revelarea strălucirii lui Dumnezeu, Regele ideal. Gândește-te cum toate lucrurile create mărturisesc în mod elocvent revelarea Luminii interioare din sânul lor. Privește cum în lăuntrul tuturor lucrurilor, porțile Ridvânului lui Dumnezeu sunt deschise pentru ca astfel căutătorii să ajungă la orașele înțelegerii și înțelepciunii și să intre în grădinile cunoașterii și puterii. În fiecare grădină vor vedea mireasa mistică a înțelesului lăuntric, în grația cea mai desăvârșită, plină de podoabe și păstrată cu sfințenie în camerele cuvântului. Cele mai multe versete din Coran arată și dovedesc această temă spirituală. Versetul: "Nu există nimic care să nu-I aducă laude "¹⁾ este o mărturie elocventă în acest sens; și "Noi am observat toate lucrurile și le-am pus pe hârtie"²⁾ este o probă fidelă a acestui fapt. Dacă "a ajunge în Prezența lui Dumnezeu" înseamnă a ajunge la înțelegerea unei astfel de revelații, este evident că toți oamenii au ajuns de-acum în prezența chipului veșnic al aceluși Rege neasemuit. Și atunci de ce să limităm o asemenea revelație la Ziua Învierii?

Și dacă ar susține că prin "Prezența divină" se-nțelege "Revelația specifică a lui Dumnezeu", pe care unii sufii o numesc "Revărsarea Prea Sfântă", chiar dacă ar fi în Esență Însăși, este limpede că a fost din totdeauna în Cunoașterea divină. Presupunând că această ipoteză este adevărată, atunci "a ajunge la Prezența divină" în acest sens, nu este, în mod evident, posibil nimănui, dat fiind că această revelație este limitată la Esența cea mai lăuntrică, la care nici un om nu poate ajunge. "Calea este închisă și orice căutare este oprită." Mințile celor care sunt aleșii cerului, oricât de sus s-ar avânta, nu pot ajunge niciodată la această treaptă și cu atât mai puțin înțelegerea unor minți întunecate și mărginite.

¹⁾ Coran 17:44.

²⁾ Coran 78:29.

Și dacă ar susține că prin "Prezența divină" se înțelege "Revelația Secundară a lui Dumnezeu," interpretată ca "Revărsare Sfântă", fără îndoială că aceasta se poate aplica lumii creației, adică sferei manifestării primare și originare a lui Dumnezeu. Asemenea revelații sunt date numai Profetilor și Aleșilor Lui, deoarece entități mai mărețe decât ei n-au existat în lumea ființării. Acest adevăr îl recunosc și îl mărturisesc toți oamenii. Acești Profeti și Aleși ai lui Dumnezeu sunt recipientele și revelatorii tuturor atributelor și numelor imuabile ale lui Dumnezeu. Ei sunt oglinzile care reflectă cu fidelitate și precizie lumina lui Dumnezeu. Orice li se poate aplica lor, i se poate aplica, în realitate, și lui Dumnezeu Însuși care este atât Cel Vizibil, cât și Cel Invizibil. Cunoașterea Lui, care este Originea tuturor lucrurilor, precum și ajungerea la El nu sunt posibile decât cunoscând și ajungând la aceste Ființe luminoase care provin de la Soarele Adevărului. Așadar, ajungând în prezența acestor Luminători divini, se ajunge la "Prezența lui Dumnezeu Însuși". Prin cunoașterea lor, este revelată cunoașterea lui Dumnezeu, prin lumina chipului lor, este dezvăluită splendoarea Feței lui Dumnezeu. Prin multiplele attribute ale acestor Esențe ale Detașării care sunt cele dintâi și cele din urmă, văzutul și nevăzutul, ni se dezvăluie că El, care este Soarele Adevărului, este "Cel dintâi și Cel din urmă, Cel Văzut și Cel Nevăzut."¹⁾ La fel și celelalte nume mărețe și attribute sublime ale lui Dumnezeu. De aceea oricine și în oricare Dispensație a recunoscut și a ajuns în prezența acestor Luminători slăviți, strălucitori și minunați, a ajuns într-adevăr în "Prezența lui Dumnezeu" Însuși și a intrat în cetatea vieții eterne și nemuritoare. A ajunge într-o asemenea prezență este posibilă numai în Ziua Învierii, care este Ziua apariției lui Dumnezeu Însuși prin Revelația Lui atotcuprinzătoare.

Aceasta este semnificația "Zilei Învierii" despre care vorbesc toate scripturile și care a fost vestită tuturor

¹⁾ Coran 57:3.

oamenilor. Gândește-te: poate fi concepută o zi, mai prețioasă, mai măreață, mai slăvită decât aceasta, poate omul să renunțe de bună voie la harul ei și să se lipsească de darurile ei care asemenea ploilor de primăvară cad din cerul milostivirii asupra întregii omeniri? După ce am demonstrat în mod definitiv că nici o zi nu e mai mare decât această Zi și nici o revelație mai slăvită decât această Revelație, după ce am adus dovezile cele mai temeinice și infailibile pe care nu le poate pune la îndoială nici o minte cu judecata întregă și nici un om învățat nu le poate trece cu vederea, cum este posibil ca omul să se lipsească de acest har măreț din cauza unor atacuri nesăbuite ale oamenilor care au îndoieli și tot felul de închipuiri deșarte? Nu au auzit ei de binecunoscuta tradiție. "În ziua când Qá'imul se va înălța, va fi Ziua Învierii?" La fel au interpretat Imamii, aceste lumini de nestins ale călăuzirii divine, și versetul: "Ce pot asemenea oameni aștepta decât ca Dumnezeu să coboare la ei, umbrit de nori,"¹⁾ -- un semn pe care l-au considerat în mod neîndoielnic drept una din trăsăturile marcante ale Zilei Învierii și care se referă la Qá'im și la manifestarea Sa.

Străduiește-te, de aceea, o frate al meu, să pătrunzi înțelesul noțiunii "Înviere" și curăță-ți urechile de cuvintele fără noimă ale acestor oameni demni de dispreț. Dacă vei pași pe tărâmul detașării totale, vei fi de-ndată martor că nici o altă zi nu e mai grandioasă ca această Zi și că nu poate fi concepută nici o înviere mai impresionantă ca această Înviere. O singură acțiune dreaptă, săvârșită în această Zi, este echivalentă cu toate faptele virtuose pe care oamenii le-au săvârșit miriade de secole de-a rândul -- ba mai mult, cerem iertare lui Dumnezeu pentru o asemenea comparație! Într-adevăr, răsplata pe care o merită o asemenea faptă este departe și mai presus de valorile omenești. Dat fiind că aceste suflete nenorocite și lipsite de discernământ n-au reușit să înțeleagă adevărata semnificație a "Învierii" și a "ajungerii la divină Prezență", ele au rămas întru totul lipsite

¹⁾ Coran 2:210.

de harul lor. Deși scopul unic și fundamental al oricărei învățături, ca și munca și strădania pentru a o dobândi, este de a ajunge și recunoaște această treaptă, totuși oamenii sunt cu toții prinși în preocupările lor materiale. Ei nu își acordă nici o clipă de răgaz și îl ignoră cu desăvârșire pe El, care este Esența oricărei învățături și unicul Țel al căutării lor! Eu cred că buzele lor nu au gustat niciodată din cupa Cunoașterii divine și, după cât se pare, n-au fost atinși nici de o picătură de rouă din revărsările harului ceresc.

Chibzuieste: Cum ar putea un om, care în ziua Revelației lui Dumnezeu nu reușește să ajungă la harul "Divinei Prezențe" și nici să recunoască Manifestarea Sa, cum ar putea fi el îndreptățit să se numească învățat chiar dacă ar fi studiat eoni pentru a dobândi învățătura materială limitată a oamenilor? Este desigur limpede că el nu poate fi, în nici un caz, considerat ca un om care are o cunoaștere adevărată. În timp ce omul cel mai neînvățat din lume, dacă a fost cinstit cu această supremă distincție, este cu adevărat socotit a fi unul din acei oameni cu învățătură divină a cărui cunoaștere este de la Dumnezeu; pentru că un astfel de om a ajuns la punctul culminant al cunoașterii și a atins apogeul învățăturii.

Această treaptă este și ea unul din semnele Zilei Revelației; după cum s-a spus: "Pe cei înjosiți dintre voi, El îi va înălța, iar pe cei înălțați, îi va înjosi." Și la fel a revelat El în Coran: "Dorim să ne arătăm bunăvoința față de cei care au fost înjosiți în țară și să-i facem conducători spirituali ai oamenilor, să-i facem moștenitorii Noștri."¹⁾ S-a văzut în această zi, cât de mulți clerici, din cauză că au respins Adevărul, au căzut și au rămas în abisurile neștiinței, iar numele lor au fost șterse din rândurile celor învățați și slăviți. Și cât de mulți dintre cei neștiutori, pentru că au acceptat Credința, s-au avântat în înălțimi și au atins culmile supreme ale cunoașterii, iar numele lor au fost înscrise de Condeiu

¹⁾ Coran 28:5.

Puterii pe Tableta Cunoașterii divine. Astfel "Dumnezeu va anula sau va confirma ceea ce va crede El de cuviință căci la El este Sursa Revelației."²⁾ De aceea s-a spus: "A căuta o mărturie când Dovada a fost adusă, este o faptă fără nici o noimă, și să te străduiești să găsești calea ce duce la cunoaștere când Țelul oricărei cunoașteri a fost atins este de-a dreptul condamnat. "Spune: O popoare ale pământului! Priviți la acest Tânăr înflăcărat care gonește prin adâncurile fără margini ale Spiritului aducându-vă veste: "Iată că Lampa lui Dumnezeu luminează," și chemându-vă să acordați atenție Cauzei Sale care, deși ascunsă sub vălurile străvechii splendori, strălucește în țara Irakului la orizontul sfințeniei eterne.

O prietene, dacă pasărea minții tale ar cerceta cerurile Revelației Coranului, dacă ar contempla tărâmul cunoașterii divine dezvăluit acolo, ai găsi desigur nenumărate porți ale cunoașterii deschise în fața ta. Ai înțelege, fără îndoială că toate lucrurile care în ziua de față i-au împiedicat pe oameni să ajungă la țărmurile oceanului harului veșnic, aceleași lucruri i-au împiedicat, în Dispensația Mahomedană, pe oamenii din acea vreme să recunoască acel Luminător divin și să fie martori ai adevărului Său. Vei înțelege și misterele "întoarcerii" și cele ale "revelației" și vei rămâne în siguranță în înaltele sălașuri ale certitudinii și încrederii.

Și s-a întâmplat într-o zi ca mai mulți adversari ai acelei Frumuseți fără pereche, care s-au îndepărtat mult de Sanctuarul nepieritor al lui Dumnezeu, să-i spună următoarele cuvinte disprețuitoare lui Mahomed: "Cu adevărat, Dumnezeu a încheiat un legământ cu noi, că nu trebuie să dăm crezare unui apostol decât dacă aduce o jertfă pe care focul din cer o mistuie."¹⁾ Sensul acestui verset este că Dumnezeu a făcut o înțelegere cu ei că nu trebuie să creadă în nici un mesager decât dacă va face minunea lui Cain și Abel, adică să ofere o jertfă pe care focul din cer s-o

²⁾ Coran 13:41.

¹⁾ Coran 3:183.

mistuie; așa cum au auzit ei povestea lui Abel și cum este ea consemnată în scripturi. La aceasta Mahomed a răspuns: "Și înaintea mea au venit la voi Apostoli, aducând dovezi sigure, chiar și pe aceea despre care vorbiți voi. De ce i-ați ucis? Spuneți-mi dacă sunteți cu adevărat oameni."²⁾ Și acum fii cinstit; cum ar fi putut oamenii care trăiau în timpul lui Mahomed să fi existat cu mii de ani în urmă, pe vremea lui Adam și a altor profeți. De ce Mahomed, această Esență a adevărului, a acuzat oamenii din zilele lui că l-au ucis pe Abel și pe alți profeți? N-ai altă alternativă decât fie să-l consideri – Doamne ferește -- pe Mahomed un impostor sau un nerod, fie să afirmi că acei oameni nelegiuiți erau aceiași care în fiecare epocă s-au opus și au cântit împotriva Profeților și Mesagerilor lui Dumnezeu, până ce în cele din urmă au fost cauza martiriului lor.

Chibzuieste în inima ta pentru ca adierile dulci ale cunoașterii divine, care suflă dinspre câmpiile milostivirii, să răspândească asupra ta mireasma cuvintelor Celui Preaiubit și să ducă sufletul tău spre Ridvánul înțelegerii. Deoarece oamenii îndărătnici din fiecare epocă nu au reușit să pătrundă sensul mai adânc al acestor cuvinte importante și pline de semnificație și și-au închipuit că răspunsurile Profeților lui Dumnezeu nu au nici o legătură cu întrebările care li s-au pus, ei au considerat că aceste Esențe ale cunoașterii și înțelegerii sunt ignorante și neroade.

La fel în alt verset, Mahomed își exprimă împotrivirea față de oamenii din vremea Sa. El spune: "Deși înainte, ei s-au rugat pentru victorie asupra necredincioșilor, atunci când a venit la ei Cel despre care aveau cunoștință, ei n-au crezut în El. Blestemul lui Dumnezeu să cadă asupra necredincioșilor!"¹⁾ Gândește-te că acest verset mai implică și ideea că oamenii care trăiau în vremea lui Mahomed erau aceiași care în zilele profeților din trecut au combătut și s-au luptat pentru a promova Credința și a propovădui Cauza

²⁾ Coran 3:182.

¹⁾ Coran 2:89.

lui Dumnezeu. Și totuși cum ar putea generațiile care au trăit pe vremea lui Moise și Iisus și cele care au trăit în zilele lui Mahomed să fie considerate ca fiind aceiași oameni? În plus, cei pe care îi cunoscuseră în trecut erau Moise, Cel care a revelat Pentateuhul și Iisus, Autorul Evangheliei. Și atunci de ce a spus Mahomed: "Atunci când a venit la ei Cel despre care aveau cunoștință" -- adică Iisus sau Moise -- "ei n-au crezut în El?" Nu avea Mahomed, după toate aparențele, un alt nume? Nu venea El din alt oraș? Nu vorbea El o limbă diferită și n-a revelat El o Lege diferită? Cum poate fi deci stabilit adevărul acestui verset și cum poate fi lămurit înțelesul său?

Străduiește-te deci să înțelegi sensul cuvântului "întoarcere" care a fost atât de clar revelat în Coran și pe care încă nimeni nu l-a înțeles. Tu ce părere ai? Dacă crezi că Mahomed a fost "întoarcerea" Profeților din trecut, cum reiese din acest verset, Însoțitorii Lui trebuie să fie și ei "întoarcerea" Însoțitorilor din trecut, după cum "întoarcerea" oamenilor din alte vremi este limpede adevărată de textul versetelor menționate mai sus. Dacă însă tăgăduiești aceasta, ai repudiat, desigur, adevărul Coranului, cea mai sigură mărturie a lui Dumnezeu în fața oamenilor. La fel, încearcă să înțelegi semnificația expresiilor "întoarcere", "revelație" și "înviere", așa cum au fost făcute cunoscute în zilele Manifestărilor divinei Esențe pentru ca să poți vedea cu proprii tăi ochi "întoarcerea" sufletelor sfinte în trupuri sanctificate și iluminate și să poți spăla praful ignoranței și să cureți eul întunecat cu apele îndurării care izvorăsc din Sursa divinei Cunoașteri; pentru ca, poate, prin puterea lui Dumnezeu și lumina călăuzirii divine, să deosebești Dimineața splendorii veșnice de noaptea sumbră a erorii.

Apoi, este evident că Cei cărora Dumnezeu le-a acordat încrederea Sa sunt făcuți cunoscuți popoarelor pământului ca Exponenți ai unei Cauze noi, ca Purtători ai unui nou mesaj. Dat fiind că aceste păsări ale Tronului Ceresc sunt toate trimise în lume din cerul Voinței lui

Dumnezeu și deoarece toate se ridică pentru a proclama Credința Lui irezistibilă, ele sunt considerate ca un suflet și ca una și aceeași persoană. Căci cu toții beau din pocalul unic al iubirii lui Dumnezeu și cu toții se împărtășesc din fructul aceluiasi pom al unicității. Aceste Manifestări ale lui Dumnezeu au fiecare un dublu rang. Unul este rangul abstracțiunii pure și al unității esențiale. Din acest punct de vedere dacă le dai tuturor același nume și le acorzi același atribut, nu te-ai depărtat de adevăr. Așa cum a revelat El: "Nu facem nici o deosebire între Mesagerii Lui!"¹⁾ Căci toți, fără excepție, cheamă popoarele pământului să recunoască Unitatea lui Dumnezeu și le vestesc Kawtharul harului și bunătății infinite. Cu toții sunt investiți cu roba Profetiei și cinstiți cu mantia gloriei. Astfel, Mahomed, Punctul Coranului, a revelat: "Eu sunt toți profetii." De-asemeni, El spune: "Eu sunt primul Adam, Noe, Moise și Iisus." Afirmații similare au fost făcute și de 'Alí. Declarații de acest fel, care arată unitatea esențială a acelor Exponenți ai Unicității, au provenit și de la Canalele cuvintelor nemuritoare ale lui Dumnezeu și de la Tezaurile de nestemate ale cunoașterii divine, și au fost consemnate în scripturi. Aceste Chipuri sunt cei ce primesc Porunca Divină, ei sunt aurorele Revelației Sale. Această Revelație este mult deasupra vălurilor pluralității și a exigențelor numărului. Astfel El spune: "Cauza Noastră este una singură."¹⁾ Deoarece Cauza este una și aceeași, Exponenții ei trebuie să fie fiecare unul și același. La fel imamii Credinței mahomedane, aceste lămpi ale certitudinii, au spus: "Mahomed este primul, Mahomed este ultimul, Mahomed este totul pentru noi."

Este clar și evident pentru tine că toți profetii sunt Temple ale Cauzei lui Dumnezeu, care au apărut îmbrăcați în veșminte diferite. Dacă îi vei privi cu ochi pătrunzători, vei vedea că sălășluiesc cu toții în același tabernacol, înălțându-se la același cer, așezați pe același tron, rostind aceleași cuvinte și proclamând aceeași Credință. Iată care

¹⁾ Coran 2:285.

¹⁾ Coran 54:50.

este unitatea acestor Esențe ale existenței, ale acestor Luminători ai unei Splendori infinite și incomensurabile. Astfel dacă una din aceste Manifestări ale Sfințeniei va proclama: "Eu sunt întoarcerea tuturor Profeților," El spune, fără îndoială, adevărul. La fel, în fiecare nouă Revelație, întoarcerea Revelației trecute este un fapt al cărui adevăr este ferm stabilit. Deoarece întoarcerea Profeților lui Dumnezeu, așa cum este adevărată prin versete și tradiții, a fost demonstrată în mod concludent, întoarcerea aleșilor lor este și ea definitiv dovedită. Această întoarcere este atât de evidentă încât nu mai este nevoie de nici o probă sau dovadă. De pildă, dintre profeți, gândește-te la Noe. Când a fost investit cu haina profeției și a fost îmboldit de Spiritul lui Dumnezeu să se ridice și să proclame Cauza Lui, oricine a crezut în El și a recunoscut Credința Sa a fost înzestrat cu harul unei vieți noi. Despre El se poate spune, cu drept cuvânt că a fost renăscut și reînviat deoarece înainte de credința sa în Dumnezeu și acceptarea Manifestării Sale, interesul său se îndrepta spre cele lumești, cum sunt atașamentul față de bunurile materiale, față de soție, copii, mâncare, băutură și altele de acest fel, și aceasta într-o asemenea măsură încât zi și noapte singura sa preocupare era să adune bogății și să-și procure plăceri și distracții. Pe lângă aceasta, înainte de a se împărtăși din apele înviorătoare ale credinței, el fusese atât de legat de tradițiile strămoșilor săi și atât de devotat și pasionat în respectarea legilor și obiceiurilor lor, încât ar fi preferat să fie omorât decât să încalce o literă din acele forme și moravuri superstițioase ale poporului său. Așa cum au exclamat oamenii: "Cu adevărat i-am găsit pe părinții noștri cu o credință și pe urmele lor vom merge."¹⁾

Aceeași oameni, deși prinși în toate aceste văluri care limitează și în ciuda acelor ritualuri înguste, de îndată ce au sorbit băutura nemuritoare a credinței din pocalul certitudinii, oferit de mâna Manifestării Celui Atotslăvit, au fost atât de transformați, încât de dragul Lui, au fost gata să

¹⁾ Coran 43:22.

renunțe la familie, la avere, la viață, la credințele lor, la totul în afară de Dumnezeu! Atât de covârșitoare era nevoia lor de Dumnezeu, atât de înălțătoare starea lor de extaz și încântare, încât întreaga lume cu tot ce este în ea a dispărut din fața ochilor lor și s-a mistuit în neant. Oare n-au exemplificat acești oameni misterele "renașterii" și "întoarcerii"? Nu s-a dovedit că aceiași oameni, înainte să fi coborât asupra lor harul nou și minunat al lui Dumnezeu, încercau prin tot felul de stratageme să-și pună la adăpost viața împotriva pericolului de a fi nimiciți? Nu se îngrozeau ei când vedeau un spin și nu-i puneau o vulpe pe fugă? Dar după ce au fost cinstiți cu alegerea supremă a lui Dumnezeu și li s-a oferit harul Său generos, ei și-ar fi jertfit de bună voie zece mii de vieți pe cărarea Lui, dacă ar fi putut face acest lucru! Ba mai mult, sufletele lor binecuvântate, disprețuind colivia trupurilor lor, ar dori cu ardoare eliberarea. Un singur războinic din această oștire s-ar împotrivi și ar lupta cu o mulțime infinită de oameni! Și totuși cum ar fi fost ei în stare dacă nu s-ar fi produs acea transformare în viața lor, să săvârșească asemenea fapte care sunt opuse comportării obișnuite ale oamenilor și incompatibile cu dorințele lor lumești?

Este evident că numai aceste transformări mistice au putut revela în lumea existenței un asemenea spirit și asemenea purtări, atât de diferite de obiceiurile și felul lor de a fi din trecut. Căci frământarea lor s-a transformat în pace, îndoielile în certitudine, timiditatea în curaj. Atât de mare este puterea Elixirului Divin, care, cât ai clipi din ochi, transformă sufletele oamenilor!

De exemplu, gândește-te la substanța cuprului. Dacă ar fi protejat în mina sa împotriva solidificării, în decurs de șaptezeci de ani el ar deveni aur. Unii, însă, afirmă despre cupru în sine că este aur care atunci când se solidifică este într-o stare morbidă, cu alte cuvinte că nu a ajuns la condiția sa proprie.

Dar indiferent de aceasta, adevăratul elixir, va face ca substanța cuprului să ajungă într-o singură clipă în starea de aur, parcurgând deci într-o clipă cei șaptezeci de ani. Oare poate fi numit acest aur cupru? S-ar putea afirma că n-a atins starea de aur când avem la îndemână piatra de încercare pentru a-l examina și deosebi de cupru?

Tot așa, aceste suflete parcurg, prin puterea Elixirului Divin, într-o clipită, lumea colbului și pătrund în împărăția sfințeniei: cu un singur pas trec peste lumea limitării și ajung în sfera care este în afara spațiului. Se cuvine să te străduiești cât îți stă în putință să ajungi la acest Elixir, care printr-o singură suflare trecătoare face ca vestul ignoranței să ajungă la estul cunoașterii, iluminează întunericul nopții cu splendoarea dimineții, călăuzește pe călătorul în pustiul îndoielii spre sursa prezenței divine și la izvorul certitudinii și conferă sufletelor muritoare onoarea de a fi primite în Ridvánul nemuririi. Așadar dacă am considera că acel aur este cupru, și despre acești oameni s-ar putea crede că sunt aceiași ca înainte ce le-a fost dată credința.

O frate, iată că toate aceste mistere lăuntrice ale "renașterii", "înțoarcerii" și "învierii" au fost revelate și dezvăluite în fața ochilor tăi prin aceste cuvinte atotlămuritoare, concludente și de netăgăduit. Să dea Dumnezeu ca, prin ajutorul Său invizibil și plin de har, să lepezi haina veche de pe trupul și sufletul tău și să te gătești cu veșmântul nou și împodobit care nu va pieri niciodată.

Așadar, cei care în fiecare nouă Dispensație preced restul omenirii în adoptarea Credinței lui Dumnezeu, care au sorbit apa limpede a cunoașterii din mâna Frumuseții divine și au atins culmile cele mai înalte ale credinței și ale certitudinii, aceștia pot fi considerați în ceea ce privește numele, realitatea, faptele, cuvintele și rangul, drept "înțoarcerii" celor care într-o Dispensație trecută au ajuns la o situație excepțională similară. Căci felul în care s-au manifestat oamenii dintr-o Dispensație trecută, este același ca

purtarea oamenilor din generația de mai târziu. Gândește-te la trandafir: fie că înflorește în est sau în vest, el rămâne un trandafir. Căci importantă nu e forma exterioară a trandafirului, ci mai de grabă parfumul și mireasma plăcută pe care o răspândește.

Purifică-ți deci ochii de toate limitările pământești ca să-i poți vedea pe toți aceștia ca purtători ai unui singur Nume, ca exponenții unei singure Cauze, ca manifestarea unui singur Eu și revelatorii unui singur Adevăr, astfel încât să poți înțelege "întoarcerea" mistică a Cuvintelor lui Dumnezeu, așa cum au fost dezvăluite prin aceste lămuriri. Cugetă un timp la purtarea adepților Dispensației Mahomedane. Cum datorită suflului înviorător al lui Mahomed, ei au fost curățați de toate impuritățile vanităților pământești, au fost eliberați de dorințele egoiste și au fost detașați de tot ce există în afară de El. Privește cum au luat-o înaintea tuturor popoarelor pământului pentru a ajunge în Prezența Lui sfântă -- Prezența lui Dumnezeu Însuși -- cum au renunțat la lume și la tot ce există în ea, sacrificându-și de bună voie și bucuroși viețile la picioarele acelei Manifestări ale Celui Atotslăvit. Și acum observă "întoarcerea" aceleași determinări, aceleași statornicii și renunțări, manifestată de Punctul Bayánului.¹⁾ Ai fost martor cum acești însoțitori, prin minunile Harului Domnului Domnilor, au înălțat stindardul sublimei renunțări până la culmile de neatins ale gloriei. Aceste Lumini au ieșit dintr-un singur Izvor, iar aceste roade sunt roadele unui singur Pom. Nu poți discerne nici o deosebire între ele. Toate vin de la harul lui Dumnezeu. Cui vrea El, îi acordă harul Său. Să dea Dumnezeu ca noi să ocolim țara tăgăduirii și să înaintăm în oceanul acceptării, încât să putem vedea, cu ochi curățați de toate elementele potrivnice, lumile unității și diversității, ale variației și unicității, ale limitării și detașării, și să ne avântăm în zbor spre sanctuarul cel mai înalt și cel mai lăuntric al înțelesului profund al Cuvântului lui Dumnezeu.

¹⁾ Báb.

Din expunerile de mai sus a reieșit, deci, limpede că dacă "la Sfârșitul fără de sfârșit" un Suflet ar fi revelat și s-ar ridica să proclame și să susțină o Cauză pe care "la Începutul fără de-nceput" un alt Suflet a proclamat-o și susținut-o, se poate spune pe drept cuvânt, despre Cel ce este Ultimul și Cel ce a fost Primul că sunt una și aceeași persoană dat fiind că amândoi sunt Exponenții aceleași Cauze. Pentru acest motiv Punctul Bayánului -- fie viețile tuturor celorlalți în afară de El jertfite pentru El -- a asemuit Manifestarea lui Dumnezeu soarelui care, deși răsare de la "Începutul fără de-nceput" și până la "Sfârșitul fără de sfârșit", este totuși același soare. Așadar, dacă ai spune că acest soare este cel ce a fost, ai spune adevărul, iar dacă ai spune că acest soare este "întoarcerea" aceluși soare, tot adevărul l-ai spune. Din această expunere mai reiese limpede că termenul "ultimul" este aplicabil termenului "primul", iar "primul" este aplicabil termenului "ultimul", deoarece ambii, "primul" și "ultimul" s-au ridicat ca să proclame una și aceeași Credință.

În ciuda faptului că această temă este lămurită pentru cei ce au sorbit din vinul cunoașterii și certitudinii, cât de mulți sunt acei care, deoarece nu i-au înțeles semnificația, au îngăduit expresiei "Sigiliul Profetilor" să le întunece mințile, lipsindu-se astfel de harul multiplelor Sale daruri! N-a declarat Mahomed Însuși: "Eu sunt toți Profetii?" N-a spus El, așa cum am menționat mai sus: "Eu sunt Adam, Noe, Moise și Iisus?" De ce Mahomed, această Frumusețe nemuritoare care a spus: "Eu sunt primul Adam", ar fi fost incapabil să spună și: "Eu sunt ultimul Adam"? Căci așa cum s-a considerat El că este "Primul dintre Profeti" -- adică Adam -- la fel se poate aplica "Sigiliul Profetilor" Divinei Frumuseți. Este absolut limpede că fiind "Primul dintre Profeti", El este și "Sigiliul" lor.

Misterul acestei teme a fost, în această Dispensație, o încercare dureroasă pentru întreaga omenire. Ia aminte cât de mulți sunt aceia care, agățându-se de aceste cuvinte, nu au crezut în El, adevăratul Revelator. Am putea întreba,

oare ce cred acești oameni că înseamnă termenii "primul" și "ultimul" atunci când se referă la Dumnezeu -- slăvit fie Numele Său? Dacă susțin că acești termeni se referă la universul material -- cum ar fi acest lucru posibil căci ordinea vizibilă a lucrurilor încă există în mod evident? Nu, în cazul de față "primul" nu înseamnă altceva decât "ultimul", iar "ultimul" înseamnă "primul".

Așa cum în cazul "Începutului fără de-nceput" termenul "ultimul" se aplică pe drept cuvânt Celui ce este adevăratul Educator al vizibilului și invizibilului, la fel termenii "primul" și "ultimul" se aplică și Manifestărilor Sale. Ele sunt în același timp Exponenții "primului" și "ultimului". Fiind așezați pe scaunul "primului", ei ocupă tronul "ultimului". Dacă s-ar găsi un ochi cu discernământ, el ar descoperi cu ușurință că expunătorii "primului" și "ultimului", a "ceea ce este revelat" și "ceea ce este ascuns" a "începutului și "sigiliului" sunt tocmai aceste Ființe sfinte, aceste Esențe ale Detașării, aceste Suflete divine. Și dacă te-ai înălța în împărăția sfântă a lui "Dumnezeu era singur, nu era nimeni altcineva, în afară de El", nu ai găsi în acea Curte niciunul din aceste nume, ele ar fi într-o uitare totală. Și atunci ochii tăi n-ar mai fi întunecați de aceste văluri, de termeni și aluzii. Cât de eterică și sublimă este această treaptă, la care nici Gavril nu poate să ajungă dacă nu e ocrotit și călăuzit, și nici Pasărea Cerului n-o poate atinge vreodată dacă nu e ajutată!

Și acum, străduiește-te să înțelegi sensul acestor spuse ale lui 'Ali, Comandantul Credincioșilor: "A pătrunde prin vălurile gloriei, fără vreun ajutor". Printre aceste "văluri ale gloriei" sunt clericii și învățații din zilele Manifestării lui Dumnezeu care, din cauza lipsei lor de discernământ și a râvnei și dorinței aprige de a avea calitatea de conducători, nu s-au supus Cauzei lui Dumnezeu, ba mai mult, au refuzat să-și plece urechea la Melodia divină. "Ei și-

au băgat degetele în urechi".¹⁾ La rândul lor oamenii, ignorându-L întru totul pe Dumnezeu, i-au considerat pe ei dascălii lor și s-au pus, fără rezerve, sub autoritatea acestor conducători ipocriți și încrezuți, căci ei n-au vedere, n-au auz, n-au inimi proprii ca să poată deosebi adevărul de falsitate.

Cu toate avertismentele și muștrările divin-inspirate ale Profetilor, Sfinților și Aleșilor lui Dumnezeu, care i-au îndemnat pe oameni să vadă cu proprii lor ochi și să audă cu propriile lor urechi, ei au respins cu dispreț sfaturile lor și i-au urmat orbește și vor continua să-i urmeze pe conducătorii Credinței lor. Dacă un om sărman și necunoscut, lipsit de podoaba învățaturii, le-ar spune: "Urmați, o voi oameni, pe Mesagerii lui Dumnezeu"¹⁾, ei ar răspunde foarte surprinși de o asemenea afirmație: "Cum! Tu crezi că toți acești clerici, toți acești talmăcitori ai învățaturii, cu toată autoritatea lor, cu fastul, și grandoarea lor, s-au înșelat, n-au știut să deosebească adevărul de falsitate? Oare tu și alții ca tine pretinzi că ai înțeles ceea ce ei n-au înțeles?" Dacă numărul mare și straiile scumpe ar fi considerate criterii pentru învățătură și adevăr, popoarele din vremi trecute, pe care cele din zilele noastre nu le-au depășit nici ca număr, nici ca grandoare și putere, vor fi fără îndoială socotite superioare și mai demne de laudă.

Este limpede și evident că ori de câte ori Manifestările Sfințeniei au fost revelate, clericii din vremea lor au împiedicat poporul să ajungă la calea adevărului. Acest fapt este adevărat de toate scripturile și cărțile divine. Nici un Profet al lui Dumnezeu n-a fost revelat care să nu cadă victimă urii necruțătoare, acuzațiilor, tăgăduirilor și blestemelor clericilor din zilele Sale! Vai lor, pentru ticăloșiile pe care le-au urzit în trecut! Vai lor, pentru ceea ce fac acum! Care văluri ale gloriei pot fi mai cumplite decât aceste înfrunghiri ale erorii! Pe dreptatea lui

¹⁾ Coran 2:19.

¹⁾ Coran 36:20.

Dumnezeu! A străpunge asemenea văluri este o acțiune măreață și a le sfâșia este o faptă din cele mai meritorii! Fie ca Dumnezeu să ne ajute și să te ajute și pe tine, o tu oștire a Spiritului, pentru ca, poate, în timpul Manifestării Sale și cu ajutorul harului Său să săvârșești asemenea fapte și să ajungi, în zilele Lui în Prezența lui Dumnezeu.

Prin "vălurile gloriei" se-nțeleg și expresii ca "Sigiliul Profetilor" și altele de acest fel, iar înlăturarea lor pare o realizare supremă în ochii acestor suflete josnice și rătăcite. Prin aceste cuvinte misterioase, prin aceste jalnice "văluri ale gloriei" toți au fost împiedicați să vadă lumina adevărului. Oare n-au auzit ei melodia acelei păsări a Cerului¹⁾ cântând acest mister: "Cu o mie de Fatime m-am cununat și toate erau fiicele lui Mahomed, fiul lui 'Abdu'lláh, 'Sigiliul Profetilor?" Iată cât de multe taine mai zac nedezvăluite în tabernacolul cunoașterii lui Dumnezeu și cât de numeroase sunt nestematele înțelepciunii Sale care se mai află încă ascunse în tezaurul Său sacru! Dacă ai cumpăni în inima ta, ai înțelege că lucrarea Sa nu cunoaște nici început, nici sfârșit. Sfera hotărârilor Sale este prea vastă pentru ca o limbă omenească să o poată descrie sau pentru ca pasărea minții omenești să o străbată, iar ceea ce împărtășește providența Sa este prea misterios pentru ca mintea omenească să înțeleagă. Creația Sa nu cunoaște sfârșit și a existat dintotdeauna, de la "Începutul fără de-nceput", iar Manifestările Frumuseții Sale n-au un început și vor continua să existe până la "Sfârșitul care nu cunoaște sfârșit." Cumpănește în inima ta la aceste cuvinte și gândește-te cum se pot ele aplica tuturor acestor Suflete sfinte.

De-asemeni, străduiește-te să înțelegi sensul melodiei acelei frumuseți eterne, Husayn, fiul lui Ali care, adresându-se lui Salmán, a rostit următoarele cuvinte: "Am fost cu o mie de Adami, intervalul dintre ei fiind de cincizeci

¹⁾ Imám 'Ali.

de mii de ani, și fiecăruia dintre ei le-am explicat calitatea de succes conferită tatălui meu." A mai adăugat apoi câteva amănunte, până ce a spus: "Am luptat în o mie de bătălii pe cărarea lui Dumnezeu și cea mai mică și neînsemnată dintre ele era asemenea bătăliei Khaybarului în care a luptat tatăl meu, combătându-i pe necredincioși." Încearcă acum să înțelegi din aceste două tradiții misterele expresiilor "sfârșit", "întoarcere" și "creație fără început și sfârșit."

O dragii mei! Sublimă, neînchipuit de sublimă este Melodia celestă și mai presus de strădania urechii omenești de a auzi sau a minții de a pătrunde taina sa! Cum poate furnica neputincioasă să pătrundă în curtea Celui Atotslăvit? Și totuși, sufletele slabe, din lipsă de înțelegere, resping aceste cuvinte greu de pătruns și pun la îndoială adevărul unor astfel de tradiții. Nu, nimeni nu le poate pricepe decât cei cu o inimă înțelegătoare. Spune: El este acel Sfârșit pentru care nu poate fi închipuit nici un sfârșit în tot universul și pentru care nu poate fi conceput nici un început în lumea creației. Priviți, o voi oștiri ale pământului, splendorile Sfârșitului, revelate în Manifestările Începutului!

Ce ciudat! Acești oameni, cu o mână se țin strâns de acele versete din Coran și acele tradiții ale poporului certitudinii care se acordă cu interesele și inclinațiile lor. Cu cealaltă mână, ei resping acele versete care sunt contrare dorințelor lor egoiste. "Oare credeți voi în o parte a Cărții și o tăgăduiți pe cealaltă?"¹⁾ Cum puteți judeca ceea ce nu înțelegeți? Astfel Domnul existenței, după ce a vorbit despre "Sigiliu" în maxima Lui sublimă: "Mahomed este Apostolul lui Dumnezeu și Sigiliul Profetilor"²⁾, a revelat, în Cartea Sa infailibilă, tuturor oamenilor făgăduiala "de a putea ajunge în Prezența divină." Această posibilitate de a ajunge în prezența Regelui nemuritor este adevărată și de versetele Cărții, dintre care am menționat câteva. Unicul Dumnezeu adevărat îmi este martor! Nimic mai sublim sau

¹⁾ Coran 2:85.

²⁾ Coran 33:40.

mai clar n-a fost revelat în Coran decât această "posibilitate de a ajunge în Prezența divină." Ferice de acela care a ajuns acolo în zilele când majoritatea oamenilor, așa cum ai văzut, și-au întors fața de la această Prezență.

Și totuși, prin misterul versetului celui de mai sus, ei și-au întors fața de la harul promis de cel din urmă verset, aceasta în ciuda faptului că "ajungerea în Prezența divină" în "Ziua Învierii" este afirmată limpede în Carte. A fost dovedit și stabilit în mod precis prin mărturii neîndoielnice că prin "Înviere" se-nțelege apariția unei noi Manifestări a lui Dumnezeu care proclamă Cauza Sa, iar prin "a ajunge în Prezența divină" se-nțelege a ajunge în prezența Frumuseții Sale în persoana Manifestării Sale. Căci cu adevărat, "Nici o viziune nu-L poate cuprinde, dar El cuprinde toate viziunile."¹⁾ În ciuda acestor fapte neîndoielnice și declarații clare, ei s-au agățat prostește de termenul "sigiliu" și s-au lipsit întru totul -- în ziua prezenței Sale -- de recunoașterea Aceluia care este Revelatorul, atât al Sigiliului, cât și al Începutului. "Dacă Dumnezeu i-ar pedepsi pe oameni pentru faptele lor nelegiuite, n-ar mai rămâne pe lume nici o făptură vie! Dar El le acordă un răgaz până la un termen hotărât."²⁾ Făcând însă abstracție de toate acestea, dacă oamenii respectivi ar fi sorbit un strop din apele cristaline care izvorăsc din cuvintele: "Dumnezeu face ceea ce vrea și poruncește ceea ce îi place", ei n-ar fi venit cu asemenea critici fără temei ca acelea împotriva Focarului Revelației Sale. Cauza lui Dumnezeu, toate faptele și cuvintele sunt în stăpânirea puterii Sale. Toate lucrurile sunt ținute în palma mâinii Sale vânjoase; nimic nu e greu pentru El, ci toate sunt cu putință." El îndeplinește tot ce vrea, și face tot ce dorește. "Oricine spune 'de ce' sau 'din ce cauză', a hulit!" Dacă oamenii s-ar trezi din somnolența neglijenței și și-ar da seama ce au uneltit cu mâinile lor, ei ar pieri desigur și s-ar arunca de bună voie în foc -- sălașul lor ultim și potrivit. N-au auzit ei ce a relevat El: "Nu i se va cere

¹⁾ Coran 6:103.

²⁾ Coran 16:61.

socoteală privitor la faptele Sale?"³⁾ În lumina acestor spuse, cum poate un om îndrăzni să-I pună întrebări și să se preocupe de vorbe deșarte?

Sfinte Dumnezeule! Atât de mare este nerozia și perversitatea acestor oameni, încât și-au întors fața spre propriile lor gânduri și dorințe și au întors spatele cunoașterii și voinței lui Dumnezeu -- sfințit și slăvit fie numele Său!

Fii cinstit: Dacă acești oameni ar admite adevărul acestor cuvinte luminoase și aluzii sfinte și L-ar recunoaște pe Dumnezeu ca pe "Cel ce face ceea ce dorește", cum ar mai putea ei susține în continuare asemenea absurdități flagrante? Dimpotrivă, ei ar accepta cu tot sufletul și s-ar supune oricăror spuse ale Sale. Jur pe Dumnezeu! Dacă n-ar fi existat Legea divină și hotărârile de nepătruns ale Providenței, pământul însuși i-ar fi distrus complet pe toți acești oameni! "El le va acorda totuși un răgaz până la vremea stabilită, într-o anumită zi."

O mie două sute optzeci de ani au trecut de la apariția dispensației mahomedane și în fiecare zori de zi, acești oameni orbi și josnici au recitat Coranul fără să înțeleagă nici o iotă din această Carte! Mereu, mereu, ei citesc acele versete care atestă limpede realitatea acestor teme sacre și mărturisesc adevărul Manifestărilor Gloriei eterne și încă n-au înțeles intenția lor. În tot acest răstimp, ei n-au reușit să priceapă că în fiecare epocă citirea scripturilor și cărților sfinte n-au alt scop decât să-l facă pe cititor capabil să pătrundă înțelesul lor și să dezlege tainele lor. Dar a citi fără a înțelege nu poate aduce nimănui un folos durabil.

Și s-a întâmplat ca într-o zi un om sărman să vină în vizită la acest Suflet, însetat de oceanul cunoștințelor Sale. În timpul discuției a venit vorba despre Ziua Judecării, Înviere, Reînsuflețire și Socoteală. El Ne-a rugat insistent să

³⁾ Coran 21:23.

explicăm cum se poate ca în această Dispensație minunată popoarele lumii să fie chemate să dea socoteală fără ca cineva să-și dea seama de acest lucru. Atunci i-am împărtășit , pe măsura capacității sale de înțelegere, anumite adevăruri ale științei și ale înțelepciunii străvechi. L-am întrebat apoi: "Nu ai citit tu Coranul și nu cunoști tu acel verset binecuvântat: 'În ziua aceea nici un om și nici un spirit nu va fi întrebat de păcatele sale?'¹⁾ Nu înțelegi tu oare că prin 'a întreba' nu se înțelege a întreba cu limba sau prin viu grai, așa cum indică și dovedește versetul însuși? Căci în continuare se spune: 'Păcătoșii vor fi recunoscuți după înfățișarea lor, ei vor fi apucați de buclele de pe frunte și de picioare.'²⁾

Astfel popoarele lumii vor fi judecate după înfățișarea lor. Aceasta va da la iveală totul: lipsa lor de credință, credința lor, faptele lor rele. Este deci limpede în această zi că oamenii erorii vor fi cunoscuți și deosebiți după înfățișarea lor, de cei ce urmează divina Călăuzire. Dacă acești oameni, numai de dragul lui Dumnezeu și fără altă dorință decât să fie pe placul Său, ar cumpăni în inima lor la versetele Cărții, ei ar găsi, desigur, ceea ce caută. În versetele ei ar găsi revelate și manifestate toate lucrurile, mici sau mari, care s-au întâmplat în această Dispensație. Ei ar descoperi chiar referiri la plecarea din țara lor natală a Manifestărilor numelor și atributelor lui Dumnezeu; precum și la opoziția și aroganța disprețuitoare a guvernului și poporului; de-asemeni la așezarea și stabilirea Manifestării Universale într-o țară prevăzută și în mod special desemnată. Nici un om nu poate însă pricepe acest lucru, în afară de cel cu o inimă înzestrată cu înțelegere.

Pecetluim tema Noastră cu ceea ce i-a fost revelat în trecut lui Mahomed astfel încât pecetea să răspândească parfumul moscului divin care conduce oamenii la Ridvánul splendorii nepieritoare. El a spus, și Cuvântul Său este

¹⁾ Coran 55:39.

²⁾ Coran 55:41

adevărul: "Iar Dumnezeu cheamă la Sălașul Păcii;³⁾ și călăuzește pe cine vrea El pe calea cea dreaptă."⁴⁾ "Pentru ei există un Sălaș al Păcii la Domnul lor! iar El va fi Protectorul lor pentru lucrările lor."⁵⁾ El a revelat aceasta pentru ca harul Său să cuprindă lumea. Lăudat fie Dumnezeu, Domnul tuturor fapturilor!

În diferite rânduri și sub diferite forme, am explicat semnificația fiecărei teme pentru ca fiecare suflet, superior sau inferior, să poată dobândi, pe măsura capacității sale, partea ce i se cuvine. Dacă nu va fi în stare să înțeleagă un anumit argument, el își poate atinge țelul referindu-se la altul. "Pentru ca toate categoriile de oameni să-și poată stinge setea."

Pe Dumnezeul Meu! Această Pasăre a Cerului care acum sălășluiește în colb, poate, pe lângă aceste melodii, cânta miriade de cântece și în afara cuvintelor rostite, poate dezvălui nenumărate taine. Fiecare notă în parte a ceea ce n-a fost pronunțat este cu mult mai presus decât tot ce s-a revelat până acum și incomparabil mai slăvit decât ceea ce a izvorât din acest Condei. Să lăsăm viitorul să dezvăluie ceasul când Miresele sensului lăuntric -- potrivit Voinței lui Dumnezeu -- se vor grăbi să iasă, fără vreun vâl, din lăcașurile lor mistice și se vor revela pe tărâmul străvechi al existenței. Nimic nu este cu putință fără îngăduința Sa; nici o putere nu poate dura decât prin puterea Lui și nu există alt Dumnezeu în afară de El. A Lui este lumea creației și a Lui este Cauza lui Dumnezeu. Cu toții proclamă Revelația Sa și cu toții dezvăluie tainele Spiritului Său.

În paginile precedente, am atribuit două trepte fiecăruia dintre Luminătorii care au apărut la Aurora sfințeniei eterne. Una din aceste trepte, aceea a unității esențiale, am explicat-o mai sus. "Nu facem nici o deosebire

³⁾ Bagdad.

⁴⁾ Coran 10:25.

⁵⁾ Coran 6:127.

între vreuna din ele."¹⁾ Cealaltă este treapta deosebirii și aparține lumii creației și limitărilor ei. Din acest punct de vedere, fiecare Manifestare a lui Dumnezeu are o individualitate distinctă, o misiune în mod precis stabilită, o Revelație predestinată și limitări anume indicate. Fiecare dintre ele este cunoscută sub un nume diferit, este caracterizată printr-un anumit atribut, îndeplinește o Misiune definită și îi este încredințată o Revelație specială. Așa cum spune El: "Pe unii dintre Apostoli i-am făcut să-i întrecă pe alții. Cu unii dintre ei Dumnezeu a vorbit, pe unii i-a înălțat și i-a preamărit. Iar lui Iisus, Fiul Mariei, i-am arătat semne vădite și L-am întărit cu Sfântul Duh."¹⁾

Tocmai din cauza deosebirii dintre treptele și misiunile lor, cuvintele și afirmațiile ivite din aceste Izvoare Nesecate ale cunoașterii divine par să fie diferite, să se deosebească între ele. Dar în ochii celor inițiați în misterele divinei înțelepciuni, toate afirmațiile lor sunt în realitate doar expresia unui singur Adevăr. Dat fiind că cei mai mulți dintre oameni n-au reușit să recunoască și să înțeleagă treptele la care Ne am referit, ei sunt uluiți și descurajați în fața cuvintelor diferite pronunțate de Manifestările care, în esență, sunt una și aceeași.

A fost din totdeauna limpede că toate aceste afirmații diferite se datorează deosebirilor dintre trepte. Astfel, din punctul de vedere al unicității și detașării lor sublime, atributele lui Dumnezeu, ale Divinității, ale Unicității Supreme și ale Esenței celei mai Tainice au fost și sunt aplicabile acelor Esențe ale ființării deoarece toate sălășluiesc pe tronul divinei Revelații și sunt așezate pe lăcașul divinei Tăinuiri. Prin apariția lor, Revelația lui Dumnezeu este făcută cunoscută și prin înfățișarea lor Frumusețea lui Dumnezeu este revelată. De aceea, prin cuvintele acestor Manifestări ale Ființei divine, graiul lui Dumnezeu însuși a fost auzit.

¹⁾ Coran 2:136.

¹⁾ Coran 2:253.

În lumina celei de a doua trepte ale lor -- treapta deosebirii, a diferențelor, a limitării temporale, a caracteristicilor și a normelor, -- ei dau dovadă de o supunere absolută, de sărăcie extremă și de o lepădare de sine totală. Așa cum spune El: "Eu sunt servitorul lui Dumnezeu.¹⁾ Sunt doar un om ca voi."²⁾

Pornind de la aceste afirmații incontestabile și clar demonstrate, străduiește-te să pătrunzi înțelesul întrebărilor pe care le-ai pus ca să devii statornic în Credința lui Dumnezeu și să nu fii zdruncinat din cauza deosebirilor dintre afirmațiile Profeților și Aleșilor Săi.

Dacă oricare din Manifestările atotcuprinzătoare ale lui Dumnezeu ar declara: "Eu sunt Dumnezeu!" ar spune, fără îndoială adevărul, în această privință nu există nici o îndoială. Căci s-a demonstrat în repetate rânduri că prin Revelația lor, prin atributele și numele lor sunt făcute cunoscute în lume Revelația lui Dumnezeu, numele Său și atributele Sale. Astfel, El a revelat: "Acele săgeți au fost ale lui Dumnezeu, nu ale Tale!"³⁾ Și El mai spune: "Cu adevărat cei ce ți-au jurat credință ție, i-au jurat, în realitate, credință lui Dumnezeu."⁴⁾ Iar dacă unul din ei ar susține: "Eu sunt Mesagerul lui Dumnezeu," tot adevărul l-ar spune, adevărul neîndoios. Așa cum spune El: "Mahomed nu este tatăl niciunuia dintre voi, dar El este Mesagerul lui Dumnezeu."⁵⁾ În această lumină, ei sunt toți Mesagerii Regelui ideal, acea Esență inalterabilă. Iar dacă toți ar proclama: "Eu sunt Sigiliul Profeților," ei nu spun decât adevărul, dincolo de orice urmă de îndoială. Căci ei sunt toți o singură persoană, un suflet, un spirit, o ființă, o revelație. Ei sunt toți manifestarea "Începutului" și "Sfârșitului", a "Ceea ce a fost întâi" și "Ceea ce va fi la urmă", a "Văzutului" și "Nevăzutului"

¹⁾ Coran 19:31.

²⁾ Coran 18:110.

³⁾ Coran 8:17.

⁴⁾ Coran 48:10.

⁵⁾ Coran 33:40.

-- toate acestea fiindu-I proprii Lui, care este Spiritul cel mai lăuntric al Spiritelor și Esența eternă a Esenței. Și dacă ar spune: "Noi suntem servitorii lui Dumnezeu," și acesta este un fapt evident și incontestabil. Căci ei au fost făcuți cunoscuți într-o stare de servitute maximă, o servitute la care nici un om nu poate ajunge. De aceea, în clipele când aceste Esențe ale ființării erau adânc cufundate în oceanele sfințeniei străvechi și veșnice sau când se ridicau până la cele mai înalte culmi ale misterelor divine, ei afirmău că acele cuvintele rostite de ei sunt Glasul divinității, Chemarea lui Dumnezeu Însuși. Dacă ochiul discernământului ar fi fost deschis, el ar fi recunoscut că tocmai în această stare, ei s-au considerat întru totul șterși și inexistenți în fața Celui ce este Cel Atotpătrunzător, Incoruptibilul. Eu cred că ei s-au socotit un simplu nimic, iar menționarea lor în acea Curte, ca un act de blasfemie. Căci cele mai imperceptibile șoaapte ale eului într-o asemenea Curte sunt o dovadă de auto-afirmare și de existență independentă. În ochii acelor care au ajuns la această Curte, o asemenea sugestie este ea înseși o greșeală gravă. Cu cât mai gravă ar fi greșeala dacă altceva ar fi menționat în această Prezență, dacă inima, limba, mintea sau sufletul omului ar fi preocupate de altceva decât de Cel Preaiubit, dacă ochii săi ar privi alt chip decât frumusețea Sa, dacă urechea sa s-ar pleca să asculte alte melodii decât glasul Său și dacă picioarele ar păși pe altă cale decât calea Lui.

În această zi, briza lui Dumnezeu suflă, iar Spiritul Lui a pătruns toate lucrurile. Atât de puternică este revărsarea harului Său încât condeiul se oprește în loc, iar limba este fără grai.

În virtutea acestei trepte, ei au revendicat pentru Ei Glasul Divinității și altele asemănătoare, în timp ce în virtutea trepte de Mesageri, ei s-au declarat Mesagerii lui Dumnezeu. În fiecare din aceste cazuri, Ei au făcut afirmații conforme cu necesitățile ocaziei respective și și-au atribuit lor Înșiși toate aceste declarații, care cuprind de la tărâmul

Revelației divine până la tărâmul creației și de la domeniul Divinității până la domeniul existenței pământești. De aceea, oricare ar fi declarațiile lor, fie că se referă la tărâmul Divinității, la Dumnezeu, la Profeți, la Calitatea de Mesager, de Păzitor, de Apostol sau la Servitute, totul este adevărat, dincolo de orice urmă de îndoială. De aceea aceste afirmații pe care le-am citat în sprijinul argumentației Noastre, trebuie cercetate cu atenție pentru ca declarațiile divergente ale Manifestărilor Celui Nevăzut, ale Aurorelor Sfințeniei să nu mai tulbure sufletul și să nedumirească mintea.

Cuvintele rostite de Luminătorii Adevărului trebuie cumpănite bine, și dacă semnificația lor nu va fi înțeleasă, trebuie cerute lămuriri de la Cei cărora le-au fost încredințate tezaurele de Cunoștințe pentru ca ei să le lămurească înțelesul și să dezvăluie misterul lor. Căci nu se cuvine ca un om să talmăcească cuvintele sfinte potrivit înțelegerii sale imperfecte și nici să le respingă și să tăgăduiască adevărul lor pentru că sunt contrare dorințelor și înclinațiilor sale. Așa procedează în zilele noastre clericii și învățații vremii, cei ce ocupă sediile cunoașterii și științei și care au denumit ignoranța, cunoaștere și opresiunea, dreptate. Dacă ar pune întrebări Luminii Adevărului referitoare la închipuirile pe care le-a născocit fantezia lor nesăbuită, și dacă răspunsurile Sale ar fi potrivnice propriilor lor concepții și înțelegeri ale Cărții, ei L-ar acuza, desigur, pe El care este Tezaurul și Izvorul întregii Cunoașteri, ca fiind însăși negația înțelegerii. Asemenea lucruri s-au întâmplat în toate timpurile.

De pildă, când Mahomed, Domnul existenței, a fost întrebat despre lunile noi, El, la porunca lui Dumnezeu, a răspuns: "Sunt perioade stabilite pentru oameni"¹⁾ Cei care au auzit răspunsul Lui L-au acuzat că ar fi un om neștiutor.

La fel în versetul referitor la "Spirit", El spune: "Și ei Te vor întreba despre Spirit. Spune 'Spiritul apare la porunca

¹⁾ Coran 2:189.

Domnului Meu"²⁾ De îndată ce Mahomed a dat răspunsul, ei au protestat vehement, spunând: "Iată că un om ignorant care nu știe ce este Spiritul se consideră și se numește pe El Însuși Revelatorul Cunoașterii divine!" Și acum privește pe clericii vremii, care fiind cinstiți datorită Numelui Său și aflând că părinții lor au recunoscut Revelația Lui, s-au supus orbește adevărului Său. Gândește-te că dacă astăzi acești oameni ar primi asemenea răspunsuri la întrebările lor, fără să șovăie, le-ar respinge și le-ar condamna -- mai mult, ei ar aduce aceleași critici, pe care, de altfel le-au și adus acum. Totul în ciuda faptului că aceste Esențe ale existenței sunt cu mult mai presus decât asemenea închipuiri fantastice și sunt nemăsurat de slăvite dincolo de aceste vorbe goale și de înțelegerea oricărei inimi pătrunzătoare. Așa zisa lor învățătură, comparată cu Cunoașterea aceea este simplu neadevăr și întreaga lor înțelegere nu este nimic altceva decât eroare flagrantă. Nu, tot ce provine de la aceste Tezaure de Înțelepciune divină și de la aceste Comori ale cunoașterii veșnice este adevărul, nimic altceva decât adevărul. Proverbul: "Cunoașterea este un punct pe care nerozii l-au multiplicat" este o dovadă în susținerea argumentului Nostru, iar tradiția: "Cunoașterea este o lumină pe care Dumnezeu o revarsă în inima cui vrea El" este o confirmare a afirmației Noastre.

Deoarece n-au înțeles semnificația Cunoașterii și au dat acest nume închipuirilor făurite de propria lor fantezie, cele care au provenit de la întruchipările ignoranței, ei au comis față de Sursa Cunoașterii ceea ce ai văzut și ai auzit.

De pildă un om¹⁾, faimos pentru învățatura și cunoștințele sale și socotindu-se printre conducătorii străluciți ai poporului său, i-a acuzat și i-a defăimat în cartea sa pe toți exponenții adevăratei învățături. Aceasta a reieșit limpede din afirmațiile explicite și din aluziile sale în tot cursul cărții. Dat fiind că Ni s-a vorbit în repetate rânduri

²⁾ Coran 17:85.

¹⁾ Hájí Mírzá Karím Khán

despre el, Ne-am hotărât să citim unele dintre lucrările sale. Deși n-am avut niciodată dorința să citim lucrările altor oameni, deoarece am fost întrebați despre el, am considerat că e necesar să ne referim la cărțile lui ca să putem răspunde în cunoștință de cauză. N-am putut însă găsi lucrările sale în limba arabă până ce într-o zi un om ne-a informat că una din lucrările sale, intitulată Irshádu'l-'Avám¹⁾, se putea găsi în acest oraș. Chiar din titlu am simțit mirosul înfumurării și laudăroșeniei căci s-a considerat pe el însuși un om învățat, iar restul poporului, ignorant. Faima lui se datorează de fapt tocmai titlului pe care l-a ales pentru cartea sa. A devenit evident că autorul ei mergea pe calea eului și a dorinței și că se rătăcise în pustiul ignoranței și neroziei. Eu cred că a uitat binecunocuta tradiție: "Cunoașterea este tot ce poate fi cunoscut; iar puterea și autoritatea sunt creație." Dar în ciuda acestui fapt am trimis după carte și am păstrat-o câteva zile.

Probabil că am luat-o de două ori în mână. A doua oară am dat în mod întâmplător peste istoria "Mi'rájului"²⁾ lui Mahomed despre care s-a spus: "Dacă n-ai fi fost Tu, n-aș fi creat sferile." Am observat că a enumerat mai bine de douăzeci de științe a căror cunoaștere o considera esențială pentru a înțelege misterul "Mi'rájului". Am dedus din afirmațiile sale, că dacă un om nu este foarte versat în toate cele de mai sus, el nu poate ajunge niciodată la o înțelegere deplină a acestei teme transcendente și sublime. Printre științele specificate erau: știința abstracțiunilor metafizice, alchimia și magia naturală. Astfel de învățături vane și lipsite de valoare au fost considerate de acest om ca fiind necesare pentru înțelegerea eternelor mistere sacre ale divinei Cunoașteri.

Sfinte Dumnezeu! Aceasta este măsura înțelegerii sale. Și totuși, câte infamii și calomnii n-a aruncat el asupra acelor Întruchipări ale cunoașterii infinite a lui

¹⁾ Ghidul celor ignoranți

²⁾ Înălțare.

Dumnezeu! Ce potrivite și adevărate sunt cuvintele: "Arunci tu oare calomniile tale asupra Acelora cărora unicul Dumnezeu adevărat le-a încredințat comorile celei de-a șaptea sfere a Sa?" Nici o singură inimă sau minte înțelegătoare, nici unul din oamenii înțelepți sau învățați n-a acordat vreo atenție acestor afirmații fără noimă. Și totuși cât de limpede și evident este pentru orice inimă cu discernământ că această așa zisă învățătura este și a fost din totdeauna respinsă de Cel ce este unicul Dumnezeu adevărat. Cum ar putea cunoașterea acestor științe, atât de demne de dispreț în ochii celor cu adevărat învățați, fi considerate esențiale pentru a înțelege misterele "Mi'răjului", când Domnul "Mi'răjului" Însuși n-a fost niciodată împovărat cu nici o singură literă din aceste învățături obscure și limitate și nu și-a întinat niciodată inima strălucitoare cu vreuna din aceste năluciri amăgitoare? Cât de adevărat a spus el: "Toate cunoștințele omenești călăresc pe un măgar șchiop, în timp ce adevărul zboară odată cu vântul și străbate spațiul, asemenea unei săgeți." Pe dreptatea lui Dumnezeu! Cine dorește să pătrundă misterul "Mi'răjului" și râvnește să soarbă o picătură din oceanul acesta, dacă oglinda inimii sale a fost deja întunecată de praful unor astfel de învățături, el trebuie s-o curețe și s-o purifice înainte ca lumina acestui mister să se poată reflecta în ea.

În această zi, cei ce s-au cufundat în oceanul Cunoașterii străvechi și sălășluiesc înăuntrul arcului divinei înțelepciuni interzic oamenilor asemenea preocupări. Inimile lor luminoase sunt -- lăudat fie Domnul -- purificate de orice urmă de învățături de acest fel și cu mult mai presus de asemenea văluri dureroase. Noi am mistuit acest văl, cel mai gros dintre ele, cu focul iubirii Celui Preaiubit -- vălul la care se referă proverbul: "Cel mai dureros dintre văluri este cel al cunoașterii." Pe cenușa lui am ridicat tabernacolul divinei cunoașteri. Noi am ars -- lăudat fie Domnul -- "vălurile gloriei" cu focul frumuseții Celui Preaiubit. Am gonit din inima omenească totul în afară de El, care este Dorința lumii și ne mândrim cu acest lucru.

Noi nu susținem nici o cunoaștere decât cunoașterea Lui și nu ne închinăm inima decât gloriei strălucitoare a luminii Sale.

Am fost extrem de surprinși când am observat că singurul lui țel era să-i facă pe oameni să creadă că el stăpânea toată această învățătură. Și totuși, jur pe Dumnezeu că nici o singură suflare, venind dinspre pajiștile divinei cunoașteri, n-a adiat vreodată asupra sufletului său și că n-a dezlegat nici o singură taină a înțelepciunii străvechi. Ba mai mult, dacă i s-ar explica vreodată sensul Cunoașterii, spaima i-ar cuprinde inima și întreaga lui ființă ar tremura până în străfundurile ei. Dar în ciuda afirmațiilor sale infame și absurde, gândește-te la ce culmi uluitoare s-au ridicat pretențiile sale!

Doamne, Dumnezeule! Mare Ne este mirarea, văzând cum se adună în jurul lui oamenii și jură supunere persoanei sale! Mulțumindu-se cu colbul pieritor, acești oameni și-au întors fața spre el, iar pe Domnul Domnilor L-au lăsat în urmă, I-au întors spatele. Satisfăcuți de croncănitul ciorii și încântați de chipul corbului, ei au renunțat la melodia privighetoarei și la farmecul trandafirului. Ce aberații de nedescris a dezvăluit citirea acestei cărți prezumțioase! Ele sunt prea lipsite de valoare pentru ca pana să le descrie și prea jalnice pentru a le acorda o clipă de atenție. Dacă s-ar găsi o piatră de încercare, ea ar deosebi neîntârziat adevărul de falsitate, lumina de întuneric și soarele de umbră.

Printre științele pe care acest pretins cunoscător le-a profestat este alchimia. Nutrăm speranța că fie un rege, fie un om cu un rang important îl va chema și-i va cere să transpună știința lui din domeniul fanteziei în domeniul faptic, de pe planul simplei pretenții, pe planul realității. Iar acest umil și neînvățat Servitor care n-a pretins niciodată că știe să facă asemenea lucruri și nici nu le-a considerat ca un criteriu pentru cunoașterea adevărată să preia îndeplinirea aceleași misiuni pentru ca astfel adevărul să fie

cunoscut și deosebit de ceea ce e fals. Dar la ce-ar folosi oare! Tot ce Ne-a putut oferi această generație n-a fost altceva decât rănilor provocate de săgețile lor și singura cupă care au dus-o la buzele Noastre, a fost cupa cu venin. Pe ceafă încă mai purtăm semnele lanțurilor, iar pe trupul Nostru se mai văd urmele unor cruzimi nemiloase.

Cât privește realizările acestui om, neștiința sa, capacitatea sa de înțelegere, credința sa, iată ce a revelat Cartea care cuprinde toate lucrurile: "Cu adevărat pomul Zaqqúm¹⁾ va fi hrana lui Athím."²⁾ Urmează câteva versete, apoi El spune: "Gustă din aceasta căci tu ești, într-adevăr, marele Karím!"³⁾ Gândește-te cât de clar și lămurit a fost el descris în Cartea incoruptibilă a lui Dumnezeu! Acest om care, pe lângă toate, mai simulează umilință, se numește în cartea sa "servitor athím": "Athím" în Cartea lui Dumnezeu, puternic în mijlocul turmei celor de rând, iar numele său -- "Karím"!

Chibzuiește la versetele binecuvântate, astfel încât semnificația cuvintelor: "Nu există nici un lucru, fie el verde sau uscat, care să nu fie notat în Cartea fără de greș,"⁴⁾ să se imprime pe tableta inimii tale. Și totuși o mulțime de oameni îi jură credință. Ei l-au respins pe un Moise al științei și dreptății și l-au preferat pe un Sámiri⁵⁾ al ignoranței. Ei și-au întors ochii de la Luceafărul adevărului care strălucește pe cerul divin și veșnic și s-au lipsit de splendoarea sa.

O frate al meu! Numai o Mină divină poate oferi nestematele științei divine, și mireasma Florii mistice poate fi inhalată doar în Grădina ideală, iar crinii înțelepciunii străvechi nu pot înflori decât în orașul unei inimi neprihănite. "Într-un pământ fertil plantele răsar în abundență prin

¹⁾ Pomul infernului.

²⁾ Păcătos. Coran 44:43-44.

³⁾ Prea cinstit - Coran 44:49.

⁴⁾ Coran 6:59.

⁵⁾ Un vrăjitor contemporan cu Moise.

bunăvoința Domnului, dar într-un pământ prost ele răsar săracăcios."¹⁾

Dat fiind că s-a arătat în mod limpede că numai cei care sunt inițiați în misterele divine pot înțelege melodiile cântate de Pasărea Cerului, se cuvine ca fiecare om să ceară lămuriri celor cu inimile luminate precum și Tezaurul misterelor divine privitor la problemele complexe ale Credinței lui Dumnezeu și la aluziile obscure din declarațiile Aurorilor Sfințeniei. În felul acesta tainele acestea vor fi dezvăluite, nu datorită învățăturii acumulate, ci cu ajutorul lui Dumnezeu și prin revărsările harului Său. "Întrebați-i deci pe custozii Scripturilor, dacă nu le înțelegeți."²⁾

Dar, o frate al meu, când un căutător adevărat se hotărăște să pornească în căutare pe calea care duce la cunoașterea Celui dintru Început, el trebuie, înainte de toate, să-și curețe și să-și purifice inima, care este sediul revelației tainelor lăuntrice ale lui Dumnezeu, de tot colbul întunecos al tuturor cunoștințelor acumulate și de aluziile întruchipărilor închipuirilor satanice. El trebuie să-și purifice inima, care este sanctuarul iubirii veșnice a Prea Iubitului, de orice întinare, și să-și sanctifice sufletul de tot ce ține de apă și lut, de orice fel de atașamente efemere și obscure. El trebuie să-și curețe inima în așa fel încât să nu rămână nici o urmă de iubire sau de ură, pentru ca iubirea să nu-l împingă orbește spre eroare, ori ca ura să-l îndepărteze de adevăr. Ești martor cum în această zi, cei mai mulți dintre oameni, din cauza acestui fel de iubire și ură, s-au lipsit de Fața nemuritoare, s-au îndepărtat de Întruchipările tainelor divine și rătăcesc fără un păstor prin pustiul uitării și erorii. Căutătorul trebuie să-și pună întotdeauna nădejdea în Dumnezeu, trebuie să renunțe la legăturile cu oamenii acestui pământ, să se detașeze de lumea colbului și să rămână credincios Celui ce este Domnul

¹⁾ Coran 7:57.

²⁾ Coran 16:43.

Domnilor. El nu trebuie niciodată să încerce să se ridice mai presus de altcineva, trebuie să ștergă de pe tableta inimii sale orice urmă de mândrie și înfumurare, trebuie să rămână răbdător și resemnat, să fie tăcut și să renunțe la vorbăria deșartă. Căci limba este un foc mocnit, iar vorbăria multă este o otravă mortală. Focul material consumă trupul, în timp ce focul limbii înghite atât inima cât și sufletul. Puterea celui dintâi durează un timp limitat, efectele celui din urmă durează un veac.

Căutătorul mai trebuie să știe că bârfa este o greșeală gravă și să se țină departe de sfera ei, căci bârfa înăbușe lumina inimii și stinge viața sufletului. El trebuie să se mulțumească cu puțin și să fie liber de dorințe nemăsurate. Trebuie să prețuiască tovarășia acelor care au renunțat la lume și să considere că evitarea oamenilor laudăroși și cu înclinații lumești este un dar prețios. În zorii fiecărei zile, el trebuie să comunice cu Dumnezeu și să stăruie cu toată inima în căutarea Preaiubitului său. El trebuie să mistuie fiecare gând nestăvilat cu flacăra pomenirii iubitoare a lui Dumnezeu și să treacă, cu iuțeala fulgerului, pe lângă tot ce nu este El. El trebuie să-i ajute pe cei în mizerie și să nu-i lipsească niciodată pe cei săraci de bunăvoința sa. Trebuie să fie bun cu animalele și cu atât mai mult cu semenul lui, care este înzestrat cu darul vorbirii. El nu trebuie să șovăie să-și ofere viața pentru Preaiubitul său și nici să îngăduie ca dezaprobarea oamenilor să-l îndepărteze de Adevăr. El nu trebuie să dorească altora ceea ce nu-și dorește lui însuși și nici să făgăduiască ceea ce nu poate ține. Din toată inima căutătorul trebuie să ocolească tovarășia răufăcătorilor și să se roage pentru iertarea păcatelor lor. El trebuie să-l ierte pe păcătos și să nu disprețuiască treapta inferioară pe care se găsește, căci nimeni nu știe care va fi propria lui treaptă. Cât de des s-a întâmplat ca un păcătos, în ceasul morții sale, să ajungă la esența credinței și, sorbind din băutura nemuritoare, să-și ia zborul spre Sferele cerești. Și cât de des s-a întâmplat ca un credincios pios, în ceasul înălțării sufletului său, să se schimbe atât de mult încât

să cadă în focul din adâncuri. Intenția Noastră atunci când rostim aceste cuvinte convingătoare și importante este să-l facem să înțeleagă pe căutător că ar trebui să considere tot ce nu e Dumnezeu ca fiind pieritor și să socotească toate lucrurile în afară de El, care este Obiectul adorației generale, ca pură nimicnicie.

Acestea sunt unele dintre atributele celor sublimi și constituie semnul distinctiv al celor înzestrați cu spiritualitate. Ele au mai fost menționate în legătură cu condițiile necesare călătorilor ce pășesc pe Cărarea Cunoașterii Pozitive. Când călătorul detașat și căutătorul sincer au îndeplinit aceste condiții esențiale, atunci, dar numai atunci poate el fi numit un căutător adevărat. Când va fi împlinit condițiile prevăzute de versetul: "Oricine face eforturi pentru Noi,"¹⁾ se va bucura de binecuvântarea conferită de cuvintele: "Pe căile Noastre îl vom călăuzi negreșit."²⁾

Numai când lampa căutării, a strădaniilor pline de zel, a dorinței arzătoare, a devotamentului pasionat, a iubirii înflăcărate, a răpirii și a extazului este aprinsă în inima căutătorului, iar briza iubirii Sale duioase adie asupra sufletului său, numai atunci întunericul erorii va fi învins, negura îndoielilor și a neliniștii va fi risipită, iar lumina cunoașterii și certitudinii vor cuprinde ființa sa. În ceasul acela, Crainicul mistic, care va aduce vestea cea bună a Spiritului, va lumina dinspre Orașul lui Dumnezeu, strălucind asemenea Aurorei și cu sunetul de trâmbiță al cunoașterii va trezi inima, sufletul și spiritul din somnul neglijenței. Atunci multiplele favoruri și harul pe care Duhul Sfânt și veșnic îl revarsă asupra lui vor conferi într-o asemenea măsură o nouă viață căutătorului, încât se va simți înzestrat cu un nou ochi, cu o nouă ureche, o inimă nouă și o minte nouă. El va putea contempla semnele vădite ale universului și va pătrunde misterele ascunse ale sufletului. Privind cu ochiul lui

¹⁾ Coran 29:69.

²⁾ Ibid.

Dumnezeu, el va vedea în fiecare atom o poartă care duce la treptele certitudinii absolute. El va descoperi în toate lucrurile misterele Revelației divine și dovezile unei manifestări neîncetate.

Jur pe Dumnezeu! Dacă cel ce pășește pe cărarea călăuzirii și năzuiește să ajungă la înălțimile dreptății, ar atinge această glorioasă treaptă supremă, el ar simți de la o distanță de o mie de leghe mireasma lui Dumnezeu și ar percepe dimineața strălucitoare a divinei Călăuziri, răsărind la aurora tuturor lucrurilor. Fiecare lucru, oricât de mic, ar fi pentru el o revelație care-l duce la Cel Preaiubit, Obiectul căutării sale. Atât de mare va fi puterea de discernământ a acelui căutător încât va putea deosebi adevărul de neadevăr, așa cum deosebește soarele de umbră. Dacă în colțul cel mai îndepărtat al Răsăritului ar adia suflul dulce al lui Dumnezeu, el ar recunoaște, și ar inhala, fără îndoială, parfumul lui, chiar dacă s-ar găsi la capătul cel mai îndepărtat al Apusului. De-asemeni, el va deosebi clar toate semnele lui Dumnezeu -- cuvintele Sale minunate, marile Sale lucrări, actele Sale mărețe – de fapte, cuvintele și comportarea oamenilor așa cum bijutierul deosebește nestemata de piatră sau așa cum omul distinge primăvara de toamnă și căldura de frig. Când canalul sufletului omenesc va fi curățat de toate atașamentele lumești, stânjenitoare, el va percepe sigur la distanțe uriașe suflul Celui Preaiubit și mergând pe urmele parfumului său, va ajunge și va intra în Cetatea Certitudinii. Acolo va discerne minunile înțelepciunii Sale străvechi și va descoperi toate învățăturile tainice din foșnetul frunzelor Copacului care înflorește în acel Oraș. Cu urechea sa lăuntrică și cu cea exterioară, el va auzi din colbul orașului innumeri de slavă și de preamărire urcând până la Domnul Domnilor și cu ochiul său interior, el va descoperi tainele "întoarcerii" și "învierii." Cât de nespuse de sublime sunt semnele, dovezile, revelațiile și splendorile, pe care El, Regele numelor și atributelor le-a destinat acelui Oraș! Cine ajunge în acest Oraș își va potoli setea fără apă, iar iubirea de Dumnezeu se va aprinde fără foc. În fiecare fir

de iarbă sunt ascunse tainele unei înțelepciuni de nepătruns și pe fiecare tufă de trandafir miriade de privighetori își înalță melodiile într-o stare de exaltare slăvită. Lalelele sale minunate dezvăluie taina Focului nemuritor din Rugul Aprins și savoarea dulce a sfințeniei răspândește parfumul spiritului Mesianic. El dăruiește bogăție fără aur și nemurire fără de moarte. În fiecare frunză sunt cuprinse bucurii de nedescris și în fiecare cameră sunt ascunse taine nenumărate .

Cei care se străduiesc să descopere voința lui Dumnezeu, o dată ce au renunțat la totul în afară de El, vor fi atât de atașați și devotați acestui Oraș încât despărțirea de el, chiar numai pentru o clipă, li se va părea imposibilă. Ei vor auzi dovezile infailibile venind de la Zambilele acelei adunări și vor primi cele mai sigure probe de la frumusețea Trandafirului și de la melodiile Privighetorii. O dată la o mie de ani acest oraș va fi reînnoit și împodobit din nou.

De aceea, o prieten al meu, se cuvine să ne străduim din răspuțeri să ajungem la acel Oraș, și, cu ajutorul harului lui Dumnezeu și a bunătății Sale duioase să sfâșiem "vălurile gloriei", astfel încât cu o statornicie neclintită să ne sacrificăm sufletele pline de dor pe cărarea Noului Preaiubit. Cu ochii în lacrimi să-L implorăm cu fervoare și de repetate ori să ne acorde favoarea acestei grații. Acest oraș nu e altul decât Cuvântul lui Dumnezeu care a fost revelat în fiecare epocă și în fiecare Dispensație. În zilele lui Moise a fost Pentateuhul; în zilele lui Iisus, Evanghelia; în zilele lui Mahomed, Mesagerul lui Dumnezeu, Coranul; în această zi Bayánul; iar în dispensația Aceluia pe care Dumnezeu îl va revela va fi propria Lui Carte -- Cartea la care se referă în mod necesar toate Cărțile Dispensațiilor din trecut, Cartea care le transcende și este mai presus de toate celelalte. Aceste orașe au hrană spirituală din belșug și bucurii nepieritoare sunt prevăzute acolo. Hrana pe care o oferă este pâinea cerească, iar Spiritul pe care îl împărtășesc este binecuvântarea eternă a lui Dumnezeu. Sufletelor detașate le acordă darul

Unității, îl îmbogățesc pe cel sărman și oferă potirul cunoașterii celor ce rătăcesc în deșertul ignoranței. Întreaga călăuzire, binecuvântare, învățătură, înțelegere, credință și certitudine conferită tuturor celor ce se află în cer sau pe pământ sunt ascunse și păstrate în aceste Orașe.

De pildă Coranul a fost o fortăreață de neînving a poporului lui Mahomed. În zilele Lui oricine intra în ea era la adăpost de atacurile satanice, de săgeți amenințătoare, de îndoieli chinuitoare pentru suflet și de șușotelile hulitoare ale dușmanului. Lui îi era acordată și o parte din roadele minunate și veșnice -- roadele înțelepciunii -- din Pomul divin. Lui i-a fost dat să bea din apele incoruptibile ale râului cunoașterii și să guste din vinul tainelor Unității divine.

Tot ce era necesar oamenilor în legătura cu Revelația lui Mahomed și legile Sale se putea găsi revelat limpede în acest Ridván al slavei strălucitoare. Această Carte constituie o dovadă trainică pentru poporul său și după Mahomed, întrucât hotărârile sale sunt de netăgăduit, iar promisiunile sale nepieritoare. Toți au fost chemați să urmeze preceptele acelei Cărți "până în anul șaizeci"¹⁾ -- anul venirii Manifestației minunate a lui Dumnezeu. Acea Carte este Cartea care-l conduce pe căutător în mod sigur la Ridvánul Prezenței divine și-l ajută pe cel ce și-a părăsit țara și merge pe cărarea căutătorului să intre în Tabernacolul reunirii veșnice. Călăuzirea sa este fără greș, mărturia sa nu poate fi întrecută de nici o mărturie. Toate celelalte tradiții, toate celelalte cărți și consemnări sunt lipsite de o asemenea distincție, deoarece atât tradițiile cât și cei care le-au susținut prin cuvântul lor sunt confirmați și mărturisii numai de textul acestei Cărți. Pe lângă aceasta, tradițiile înseși se deosebesc foarte mult unele de altele, și conțin nenumărate obscurități.

Mahomed Însuși, când a simțit că sfârșitul misiunii Sale se apropie, a spus aceste cuvinte: "Cu adevărat vă spun

¹⁾ Anul 1260 A.H., anul Declarației lui Báb.

că vă las aceste două mărturii însemnate: Cartea lui Dumnezeu și Familia Mea." Deși multe tradiții au fost revelate de această Sursă a Profeției și Mină a călăuzirii divine, El menționează doar acea Carte, statornicind-o astfel ca pe unealta cea mai de seamă și ca dovada cea mai sigură pentru căutător; un ghid pentru oameni până în Ziua Învierii.

Cu o viziune neclintită, cu inima pură, și spiritul sfințit, chibzuieste cu atenție la ceea ce a stabilit Dumnezeu ca mărturie de călăuzire pentru poporul Său în Cartea Sa, care este recunoscută ca autentică atât de cei de sus cât și de cei de jos. Noi amândoi, ca și toate popoarele lumii, trebuie să rămânem credincioși acestei mărturii, pentru ca prin lumina ei să putem cunoaște și deosebi adevărul de neadevăr, călăuzirea de rătăcire. Dat fiind că Mahomed a încredințat mărturiile Sale Cărții Sale și Familiei Sale, iar aceasta din urmă s-a săvârșit din viață, a rămas Cartea Sa ca singura Sa mărturie în mijlocul oamenilor.

La începutul Cărții Sale, El spune: "Alif. Lám. Mím. Nu există nici o îndoială asupra acestei Cărți: Este un îndreptar pentru cei temători de Dumnezeu."¹⁾ În fiecare din aceste litere ale Coranului sunt cuprinse misterele Esenței divine și în învelișul lor sunt păstrate ca o comoară perlele Unității Sale. Din lipsă de spațiu nu Ne oprim acum asupra lor. Privite din afară, ele înseamnă Mahomed Însuși, căruia Dumnezeu i se adresează astfel: "O Mahomed, nu există nici o îndoială, nici un dubiu în privința acestei Cărți care a fost trimisă pe pământ din cerul Unității divine. Ea este un îndreptar pentru cei ce se tem de Dumnezeu." Gândește-te că El a ales această Carte, Coranul, și a hotărât ca ea să fie o călăuză pentru toți cei ce sunt în cer și pe pământ. El, Ființa divină, Esența ce nu poate fi cunoscută, a mărturisit El Însuși că această Carte este, fără îndoială și fără nici un dubiu, călăuza întregii omeniri până în Ziua Învierii. Și acum întrebăm, este oare drept ca acești oameni să privească cu

¹⁾ Coran 2:1.

îndoială și dubiu această Mărturie importantă , a cărei origine divină a fost proclamată de Dumnezeu, și pe care a numit-o întruchiparea adevărului? Este drept ca ei să-și întoarcă fața de la lucrul pe care El l-a statornicit ca Unealtă supremă de călăuzire pentru a ajunge la culmile cele mai înalte ale cunoașterii, este drept ca ei să caute altceva decât această Carte? Cum pot ei îngădui ca vorbele neroade și absurde ale oamenilor să semene sămânța neîncrederii în mințile lor? Cum mai pot ei susține, prostește, că o anumită persoană s-a exprimat într-un fel sau altul, sau că un anumit lucru nu s-a întâmplat? Dacă în afară de Cartea lui Dumnezeu, ar fi putut fi conceput ceva care să se dovedească a fi un instrument mai puternic și un îndreptar mai sigur pentru omenire, ar fi omis El oare să-l reveleze în acel verset?

Se cuvine ca noi să nu ne îndepărtăm de porunca irezistibilă și de hotărârea fermă a lui Dumnezeu, așa cum a fost ea revelată în versetul menționat mai sus. Noi trebuie să recunoaștem Scripturile Sfinte și minunate. Deoarece n-am reușit să facem acest lucru, noi n-am reușit să recunoaștem adevărul acestui verset binecuvântat. Căci este evident că cine n-a reușit să recunoască adevărul Coranului, n-a reușit, în fapt, să recunoască nici adevărul Scripturilor precedente. Iată ce implică în mod vădit versetul respectiv. Dacă ar fi să tălmăcim înțelesul său lăuntric și să dezvăluim misterele sale ascunse, eternitatea n-ar ajunge pentru a epuiza importanța lor și nici universul n-ar fi în stare să le audă! Dumnezeu Ne e martor că spusele Noastre sunt adevărate!

În alt pasaj, El mai spune: "Și dacă aveți îndoieli cu privire la ceea ce am trimis pe pământ Servitorului Nostru, atunci arătați-ne o Sură ca aceasta și aduceți martori, pe lângă Dumnezeu, dacă sunteți iubitori de adevăr."¹⁾ Iată cât de sublimă este această treaptă și cât de absolută este

¹⁾ Coran 2:23.

acțiunea acestor versete pe care El le-a numit mărturia Sa cea mai sigură, dovada Sa infailibilă, evidența puterii Sale atotstăpânitoare și o revelație a autorității voinței Sale. El, Regele divin a proclamat supremația de netăgăduit a versetelor Cărții Sale asupra tuturor lucrurilor care mărturisesc întru adevărul Său. Căci în comparație cu toate celelalte dovezi și semne, versetele divin-revelate strălucesc asemenea soarelui, în timp ce celelalte sunt asemenea stelelor. Pentru popoarele lumii ele constituie mărturia permanentă, dovada incontestabilă, lumina scânteietoare a Regelui ideal. Măiestria lor este neasemuită și nimic nu poate depăși virtutea lor. Ele sunt visteria perlelor divine și tainița misterelor divine. Ele constituie legătura indisolubilă, coarda puternică, 'Urvatu'l-Vuthqá, Lumina de nestins. Prin ele șerpuiește râul cunoașterii divine, în ele strălucește focul înțelepciunii Sale străvechi și desăvârșite. Acesta este focul care în aceeași clipă aprinde flacăra iubirii în piepturile credincioșilor și provoacă frigul nepăsării în inima dușmanului.

O prietene! Nu se cuvine să trecem peste porunca lui Dumnezeu, ci mai degrabă să ne supunem și să acceptăm ceea ce El a hotărât a fi Mărturia Sa divină. Acest verset constituie o afirmație prea importantă și prea plină de înțeles pentru ca acest suflet îndurerat să-l poată explica și demonstra. Dumnezeu grăiește adevărul și arată calea. El este, cu adevărat suprem, mai presus de tot poporul Său; El este Preaputernicul, Binefăcătorul.

El spune de-aseamenea: "Acestea sunt versetele lui Dumnezeu: Cu adevărat le recităm pentru Tine. Dar în ce revelație vor crede ei, dacă îl resping pe Dumnezeu și versetele Sale?" ²⁾ Dacă vei înțelege implicațiile acestui verset, vei recunoaște adevărul că nici o manifestare mai mare decât cea a Profetilor lui Dumnezeu n-a fost revelată și nici o mărturie mai puternică decât cea a versetelor revelate

²⁾ Coran 45:5.

de ei n-a apărut vreodată pe pământ. Nu, această mărturie nu poate fi întrecută de nici o altă mărturie, cu excepția celei pe care o vrea Domnul Dumnezeuul tău.

În alt pasaj El spune: "Vai și amar de acel păcătos mincinos care aude versetele lui Dumnezeu recitate pentru el, iar apoi, ca și când nu le-ar fi auzit, persistă în disprețul său trufaș! Vestește-i o pedeapsă grea."¹⁾ Implicațiile acestui verset sunt, ele singure, suficiente pentru toți cei din ceruri și de pe pământ, dacă oamenii ar chibzui la versetele Domnului lor. Căci tu auzi cum în această zi oamenii ignoră cu dispreț versetele divin-revelate ca și cum ar fi lucrul cel mai de ocară. Și totuși nimic mai mare decât aceste versete n-a apărut vreodată și nici nu va fi revelat vreodată în lume! Spune-le acestora: "O voi oameni nepăsători! Voi repetați ceea ce au spus părinții voștri în vremi trecute. Aceleași fructe pe care le-au cules ei din pomul lipsei lor de credință, aceleași le veți culege și voi. Nu va trece mult și veți fi adăugați la părinții voștri și împreună cu ei, veți arde în focul iadului. Un loc cumplit! Locul tiranilor."

Într-un alt pasaj El mai spune: "Și când ia cunoștință de vreunul din versetele Noastre, el îl ia în batjocură. Pe aceștia îi așteaptă o pedeapsă rușinoasă!"²⁾ Luându-L în răs, oamenii i-au spus: "Mai fă un miracol, mai dă-ne un semn!" Altul a spus chiar: "Fă ca o parte din cer să cadă peste noi"³⁾; iar altul: "Dacă acesta este tot adevărul Tău, fă să cadă pietre din cer peste noi."⁴⁾ Așa cum poporul lui Israel, în vremea lui Moise, a renunțat la pâinea din cer în schimbul lucrurilor josnice de pe pământ, la fel și acești oameni au căutat să schimbe versetele divin-revelate pe dorințele lor scârnavе, infame și neroade. Același lucru se-ntâmplă și în zilele acestea când, deși hrana spirituală a coborât din cerul milostivirii divine și s-a revărsat din norii iubirii Sale duioase,

¹⁾ Coran 45:6.

²⁾ Coran 45:8.

³⁾ Coran 26:187.

⁴⁾ Coran 8:32.

și deși valurile vieții tărăzuiesc în Ridvánul inimii, totuși acești oameni, asemenea unor câini hămesiți, s-au adunat în jurul unui hoit și s-au mulțumit cu apa stătătoare a unui lac sărat. Sfinte Dumnezeule! Cât de ciudată este comportarea acestor oameni! Ei cer zgomotos călăuzire deși stindardele Celui ce călăuzește toate lucrurile sunt deja înălțate. Ei se agață de complicațiile obscure ale cunoașterii când El, care este Obiectul întregii cunoașteri strălucește asemenea soarelui. Văd soarele cu proprii lor ochi și totuși întrebă acest astru strălucitor dacă își poate dovedi lumina. Ei simt ploile primăvăratice căzând asupra lor și vor, în ciuda acestui fapt, dovezi ale acelei dărnicii. Dovada soarelui este lumina lui care strălucește și învăluie toate lucrurile. Dovada ploilor este dărnicia lor care înnoiește și înveșmântează lumea cu haina vieții. Cu adevărat, orbul nu percepe de la soare decât căldura, iar pământul arid nu are parte de ploile milostivirii. "Nu te mira dacă în Coran, necredinciosul percepe doar un șir de litere, căci în soare orbul nu găsește altceva decât căldură."

În alt pasaj El spune: "Și când versetele Noastre clare sunt recitate în fața lor, singurul lor argument este, 'Adu-i înapoi pe părinții noștri dacă spui adevărul!'"¹⁾ Iată ce dovezi neroade au căutat la aceste Întruchipări ale unei milostiviri atotcuprinzătoare! Ei și-au bătut joc de versete, din care o singură literă este mai mare decât creația cerurilor și a pământului și care-i însuflețește pe cei morți din valea eului și dorinței cu spiritul credinței; și au exclamat: "Fă -i pe părinții noștri să iasă din mormintele lor." Atât de mare era perversitatea și înfumurarea acestor oameni. Fiecare din aceste versete este pentru toate popoarele lumii o mărturie de netăgăduit și o dovadă minunată a adevărului Său. Fiecare din ele este într-adevăr suficientă pentru întreaga omenire - dacă ai cumpăni la versetele lui Dumnezeu. În însuși versetul menționat mai

¹⁾ Coran 45:24.

sus, se află ascunse perle ale misterelor. Oricare ar fi suferința, leacul pe care îl oferă nu poate da greș niciodată.

Nu acorda atenție argumentației fără noimă a celor ce susțin că acea Carte și versetele ei nu pot fi niciodată o dovadă pentru oamenii simpli deoarece aceștia nu pricep nici sensul lor și nici nu-i prețuiesc valoarea. Căci mărturia infailibilă a lui Dumnezeu, atât în răsărit, cât și în apus este totuși Coranul. Dacă ar fi dincolo de înțelegerea oamenilor, cum ar fi putut fi el declarat o mărturie universală pentru toate popoarele? Dacă argumentele lor ar fi adevărate, nici n-ar fi nevoie de el și nici n-ar fi necesar ca ei să-l cunoască pe Dumnezeu deoarece cunoașterea Ființei divine transcende cunoașterea Cărții Sale, iar oamenii simpli n-ar avea capacitatea s-o înțeleagă.

Asemenea argumente sunt într-un totuș greșite și inadmisibile. Ele provin numai din aroganță și înfumurare. Intenția lor este să-i îndepărteze pe oameni de Ridvánul divinei bunăvoințe și să-și întărească autoritatea asupra poporului. Dar în ochii lui Dumnezeu, acești oameni simpli sunt infinit superiori și cu mult mai presus decât conducătorii lor religioși care și-au întors fața de la unicul Dumnezeu adevărat. Capacitatea de înțelegere a cuvintelor Sale și posibilitatea de a pricepe graiul Păsărilor Cerului nu depind câtuși de puțin de învățătura oamenilor. Ele depind numai de puritatea inimii, de nevinovăția sufletului și de libertatea spiritului. Dovada o constituie cei care, deși nu cunosc nici o singură literă din norma de învățătură recunoscută, ocupă astăzi lăcașurile cele mai înalte ale cunoașterii; iar grădina inimii lor este împodobită, datorită ploilor harului divin, cu trandafirii înțelepciunii și lalelele înțelegerii. Ferice de cei cu inima deschisă căci ei au parte de lumina unei Zile mărețe!

El mai spune: "Cât privește pe cei care nu cred în versetele lui Dumnezeu și nici că se vor întâlni vreodată cu El, aceia vor căuta cu disperare îndurarea Mea și o

pedeapsă cumplită îi așteaptă."¹⁾ De asemeni, "Și ei spun, 'Să-i părăsim noi oare pe zeii noștri pentru un poet nebun?'"²⁾ Implicațiile acestui verset este limpede. Iată ce au spus ei după ce versetele au fost revelate. L-au numit un poet, și-au bătut joc de versetele lui Dumnezeu și au exclamat: "Aceste cuvinte ale sale sunt doar basme din bătrâni!" Prin aceasta, ei voiau să spună că Mahomed a adunat numai spusele oamenilor din vremi trecute și le-a numit Cuvinte ale lui Dumnezeu.

La fel și în ziua de astăzi ai auzit că oamenii aduc acuzații similare acestei Revelații spunând: "El a adunat aceste cuvinte din spusele celor de altă dată;" ori "aceste cuvinte n-au nici un temei." Cât de vane și trufașe sunt spusele lor și cât de josnică este condiția lor și treapta pe care se află!

După tăgăduirile și acuzațiile lor, la care Ne-am referit, ei au argumentat astfel: "Potrivit Scripturilor noastre, după Moise și Iisus nu trebuie să apară nici un profet independent care să desființeze Legea divinei Revelații. Dimpotrivă, Cel ce va fi revelat trebuie, în mod necesar, să împlinească Legea." După care a fost revelat acest verset care se referă la toate temele divine și mărturisește adevărul, și anume că revărsarea harului Celui Atotmilostiv nu poate înceta niciodată: "Și Iosif a venit la voi odinioară cu semne neîndoielnice, dar voi n-ați încetat să vă îndoiiți de mesajul său până ce, după ce a murit, ați spus, 'Desigur că Dumnezeu nu va mai ridica nici un profet după El'. Astfel, pe cel ce încalcă Legea, pe cel ce se-ndoiește, Dumnezeu îl duce pe căi greșite."³⁾ Așadar, din acest verset, trebuie să înțelegi și să fii sigur că în toate epocile, oamenii s-au agățat de un verset al Cărții și au rostit asemenea cuvinte deșarte și absurde, susținând că nici un profet nu va mai fi revelat lumii. Așa cum și preoții creștini, respectând cu strictete versetul

¹⁾ Coran 29:23.

²⁾ Coran 37:36.

³⁾ Coran 40:34.

Evangheliei la care Ne-am mai referit, au căutat să explice că Legea Evangheliei nu va fi niciodată abolită și că nici un profet independent nu va mai apare, afară de cazul că va confirma legea Evangheliei. Cei mai mulți dintre oameni au suferit de astfel de boli spirituale.

De-asemeni ești martor cum adepții Coranului, la fel ca oamenii din trecut, au îngăduit cuvintelor "Sigiliul Profeților" să le întunece ochii. Și totuși, ei înșiși recunosc acest verset: "Nimeni nu cunoaște interpretarea sa decât Dumnezeu și cei a căror cunoaștere este bine întemeiată."¹⁾ Iar atunci când Cel ce este Atotcunoscătorul, Cel ce este Mama, Sufletul, Secretul și Esența cunoașterii revelează ceva care este cât de cât contrar dorințelor lor, ei i se opun cu îndărătnicie și îl combat în mod rușinos. Cele de mai sus le-ai auzit deja și ai fost martorul lor. Asemenea fapte și cuvinte pornesc doar de la conducătorii religioși, cei care nu venerază alt Dumnezeu decât dorințele lor, care nu se închină decât aurului, a căror înțelegere este întunecată de vălurile dense ale învățaturii și care prinși în mrejele obscurităților sale s-au rătăcit în deșertul erorii. Așa cum a spus în mod limpede Domnul existenței: "Ce crezi Tu? Cel ce și-a făcut un idol din pasiunea sa și pe care Dumnezeu l-a făcut să meargă pe căi greșite din cauza științei sale, ale cărui urechi și inimă El le-a pecetluit și asupra cărui ochi, El a aruncat un văl -- cine va călăuzi un asemenea om după ce a fost respins de Dumnezeu? Nu va fi aceasta un avertisment pentru voi?"²⁾

Deși semnificația exterioară a versetului "Cel pe care Dumnezeu l-a făcut să meargă pe căi greșite din cauza științei sale" este ceea ce a fost revelat, totuși pentru Noi el se referă la clericii din vremea aceasta care și-au întors fața de la Frumusețea lui Dumnezeu și care, agățându-se de cunoașterea lor, așa cum a fost ea plăsmuită de propria lor fantezie și de dorințele lor, au condamnat Mesajul divin al lui Dumnezeu și Revelația sa. "Spune: vă întoarceți fața de la un Mesaj

¹⁾ Coran 3:7.

²⁾ Coran 45:22.

însemnat!"¹⁾ De asemeni El mai spune: "Și când versetele Noastre clare sunt recitate în fața lor, ei spun 'Acesta este doar un om care s-ar bucura să vă pervertească astfel încât să părăsiți credința părinților voștri.' Și ei spun, 'aceasta nu este altceva decât o falsificare născocită de el.'"²⁾

Pleacă-ți urechea la glasul sfânt al lui Dumnezeu și dă ascultare melodiilor Sale dulci și nemuritoare. Ia aminte căci El i-a avertizat în mod solemn pe cei ce au respins versetele lui Dumnezeu și i-a renegat pe cei ce au tăgăduit cuvintele Sale sacre. Gândește-te cât de mult s-au îndepărtat oamenii de Kawtharul Prezenței divine și cât de dureroasă a fost pentru Frumusețea Binecuvântată necredința și trufia celor lipsiți de spirit. Deși această Esență a iubirii duioase și a generozității a făcut ca acele ființe efemere să intre în împărăția nemuririi și a călăuzit acele suflete sărmane spre apele sfinte ale bogăției, totuși unii L-au numit "un calomniator al lui Dumnezeu, Domnul tuturor creaturilor," alții L-au acuzat că este "cel ce împiedică poporul să meargă pe calea credinței adevărate," în sfârșit, alții au declarat că este un "lunatic" și alte lucruri asemănătoare.

La fel și în ziua de astăzi poți observa ce acuzații josnice au adus acestei nestemate a Nemuririi și câte infamii de nedescris au lansat pe socoteala Aceluia care este Izvorul purității. Deși prin Cartea Sa și prin Tableta Sa sfântă și nemuritoare, Dumnezeu i-a muștrat pe cei ce tăgăduiesc și resping versetele revelate și a făgăduit harul Său celor ce le acceptă, ei au adus nenumărate critici acelor versete care au fost trimise din cerul nou al sfințeniei veșnice a lui Dumnezeu! Aceasta, în ciuda faptului că nici un ochi n-a văzut vreodată o asemenea revărsare de generozitate și nici o ureche nu a auzit de o asemenea revelație a bunătății. O asemenea generozitate și revelație s-a manifestat, încât versetele relevate au fost asemenea ploilor primăvăratice care cad din norii milostivirii Celui Atotdarnic. Profetii

¹⁾ Coran 38:67.

²⁾ Coran 34:43.

"înzestrați cu credință statornică" a căror desăvârșire și slavă strălucesc asemenea soarelui, au fost cinstiți fiecare cu o Carte pe care toți au văzut-o și ale căror versete au fost întru totul confirmate. În timp ce versetele care au căzut din Norii îndurării divine au fost atât de multe încât nimeni n-a putut aprecia numărul lor. Vreo douăzeci de volume sunt acum disponibile. Dar câte mai sunt inaccesibile pentru noi! Cât de multe au fost furate și au căzut în mâinile dușmanului și de a căror soartă nimeni nu știe nimic.

O frate, ar trebui să deschidem ochii, să medităm la Cuvântul Său și să căutăm adăpost sub umbrarul Manifestărilor lui Dumnezeu pentru ca astfel să fim îndrumați de sfaturile fără greș ale Cărții și să ținem seama de muștrările consemnate în Tabletele sfinte; pentru ca să nu-L criticăm pe Cel ce revelează versetele, pentru ca să ne închinăm întreaga ființă Cauzei Sale și să îmbrățișăm cu toată inima legea Sa. În felul acesta vom intra, poate, în curtea milostivirii Sale și vom ajunge la limanul harului Său. El este, într-adevăr, milostiv și iertător față de slujitorii Săi.

El mai spune: "O popor al Cărții, grăiește! Ne respingeți oare numai pentru că noi credem în Dumnezeu și în ce ne-a trimis astăzi și ce ne-a trimis în trecut și pentru că cei mai mulți dintre voi sunt niște nelegiuți?"¹⁾ Cât de clar exprimă acest verset intenția Noastră și cât de limpede dovedește adevărul mărturiei versetelor lui Dumnezeu! Acest verset a fost revelat atunci când Islamul era atacat de necredincioși, iar discipolii săi erau acuzați de erezie, când însoțitorii lui Mahomed erau denunțați ca potrivnici lui Dumnezeu și discipoli ai unui vrăjitor mincinos. În primele sale zile, când Islamul mai era, în aparență, lipsit de autoritate și putere, prietenii Profetului, care-și întorseseră fața spre Dumnezeu, oriunde se duceau erau hărțuiți, persecutați, lapidați și batjocoriți. La acea vreme a fost trimis acest verset binecuvântat din cerul Revelației divine. El

¹⁾ Coran 5:62.

a constituit o dovadă de netăgăduit și a adus lumina călăuzirii infailibile. El i-a învățat pe tovarășii lui Mahomed să declare necredincioșilor și idolatrilor următoarele: "Ne oprimați și ne persecutați, dar ce oare am făcut noi decât să credem în Dumnezeu și în versetele ce ne-au fost transmise prin gura lui Mahomed și în cele trimise profeților din vremi trecute?" Aceasta însemna că singura lor vină era aceea de a fi recunoscut că versetele noi și minunate ale lui Dumnezeu care au coborât asupra lui Mahomed, ca și cele revelate profeților din trecut, erau toate de la Dumnezeu, precum și faptul că au adevărit și îmbrățișat adevărul lor. Aceasta este dovada cu care Regele divin i-a instruit pe slujitorii Săi.

Date fiind cele de mai sus, este oare drept ca acești oameni să respingă versurile nou-revelate care au cuprins Estul și Vestul și să se considere pe ei înșiși susținătorii adevăratei credințe? N-ar trebui ei să creadă mai degrabă în Cel ce a revelat aceste versete? Ținând seama de mărturia pe care El Însuși a depus-o, cum ar putea El să nu considere ca dreptcredincioși pe acei care susțin acest adevăr? Departe de El să izgonească din fața porților milostivirii Sale pe acei care și-au întors fața spre adevărul versetelor divine și au îmbrățișat acest adevăr, sau ca El să-i amenințe pe cei care au susținut cu fermitate mărturia lui sigură! El, cu adevărat, statornicește adevărul prin versetele Sale și confirmă Revelația Sa prin cuvintele Sale. El este, cu adevărat Cel Puternic, Ajutorul în primejdie, Cel Omnipotent.

Și El mai spune: "Și dacă ți-am fi trimis o Carte scrisă pe pergament și dacă necredincioșii ar fi atins-o cu mâinile lor, ei ar fi spus, desigur, 'asta nu este altceva decât o vrăjitorie palpabilă.'"¹⁾ Cele mai multe versete din Coran se referă la tema aceasta. De dragul conciziei le-am menționat numai pe acestea. Gândește-te, s-a mai stabilit, în întreaga Carte, și altceva decât aceste versete ca normă pentru

¹⁾ Coran 6:7.

recunoașterea Manifestărilor Frumuseții Sale, astfel încât poporul să se agațe de acel lucru și să respingă Manifestările lui Dumnezeu? Dimpotrivă, de fiecare dată, El a amenințat cu focul pe cei ce nu acceptă aceste versete și își bat joc de ele, așa cum s-a arătat mai sus.

De aceea dacă s-ar ridica cineva și ar aduce cu sine miriade de versete, discursuri, epistole și rugăciuni, fără ca vreuna din ele să fie produsul învățaturii, ce scuză ar putea invoca cei ce le resping și se lipsesc de puterea harului lor? Ce răspuns vor putea ei da atunci când sufletul lor se va înălța și va părăsi templul său sumbru? S-ar putea ei justifica, spunând: "Noi am fost credincioși unei anumite credințe și deoarece n-am văzut-o împlinită ad literam, am adus acele obiecții împotriva Întrupărilor divinei Revelații și ne-am ținut departe de legea lui Dumnezeu?" N-ai auzit că printre motivele pentru care anumiți profeți au fost numiți profeți "înzestrați cu credință statornică" a fost faptul că le-a fost revelată o Carte? Și atunci cum ar putea acești oameni justifica faptul că Îl resping pe Autorul, pe Cel ce a revelat atât de multe volume de versete și să dea ascultare spuselor unui nerod care a semănat germenii îndoielii în inimile oamenilor și care asemenea Satanei s-a ridicat pentru a-i duce pe oameni pe căile pierzaniei? Cum au îngăduit ca asemenea lucruri să-i lipsească de lumina Soarelui divinei dărnicii? Dar pe lângă toate acestea, dacă acei oameni ocolesc și resping un Suflet atât de divin, un Suflu atât de sfânt, Ne întrebăm: cui vor fi credincioși, spre care față în afară de Fața Lui se vor îndrepta? Da -- "cu toții au o părticică de Cer spre care-și întorc fața."²⁾ Ți-am arătat două căi; mergi pe calea care ai ales-o. Acesta este adevărul și în afară de adevăr nu există decât eroare.

Printre mărturiile care dovedesc adevărul acestei Revelații este aceea că în fiecare epocă și Dispensație, ori de câte ori Esența invizibilă a fost revelată în persoana

²⁾ Coran 2:148.

Manifestării Sale, unele suflete neștiute de nimeni, desprinse de toate frământările lumești, au căutat iluminare la Soarele Profetiei și la Luna călăuzirii divine și au ajuns în Prezența divină. Din acest motiv preoții și bogătașii din vremea respectivă i-au disprețuit și batjocorit pe acei oameni. Așa cum a revelat El referitor la cei care au mers pe căi greșite: "Atunci conducătorii poporului Său care nu credeau au spus, 'noi nu vedem în Tine decât un om cum suntem și noi; vedem că n-ai alți adepți decât oamenii cei mai de rând dintre noi, cei pripiți la judecată, și nu constatăm că ne sunteți cu nimic superiori, mai mult chiar, vă considerăm niște mincinoși.'"¹⁾ Ei au condamnat acele Manifestări sfinte și au afirmat cu vehemență: "Nimeni nu te-a urmat decât cei josnici dintre noi, cei ce nu merită nici o atenție." Scopul urmărit de ei era să arate că nimeni dintre cei învățați, cei bogăți și cei renumiți nu credeau în ei. Prin astfel de argumente și altele similare, ei încercau să demonstreze falsitatea Celui care vorbește numai adevărul.

Și totuși, în această strălucită Dispensație, această Suveranitate puternică, un număr de clerici luminați, de mari învățați, de savanți înțelepți au ajuns la Curtea Lui, au băut din cupa Prezenței Sale divine și au fost cinstiți cu bunăvoința Sa excepțională. De dragul Celui Preaiubit, ei au renunțat la lume și la tot ce este în ea. Vom aminti numele unora dintre ei pentru a-i întări pe cei slabi de înger și pentru a-i încuraja pe cei timorați.

Printre aceștia a fost Mullá Husayn care a fost un vas în care s-a revărsat gloria sclipitoare a Soarelui Revelației divine. Dacă n-ar fi fost el, Dumnezeu nu s-ar fi statornicit pe locul milostivirii Sale și nu s-ar fi suit pe tronul slavei veșnice. Printre ei a fost și Siyyid Yahyá, acea ființă unică și neasemuită din vremea sa,

Mullá Muhammad 'Alíy-i-Zanjání

¹⁾ Coran 11:27.

Mullá 'Alíy-i-Bastámí

Mullá Sa'id-i- Bárfurúshí

Mullá Ni'matu'lláh-i-Mázindarání

Mullá Yúsuf-i-Ardibílí

Mullá Mihdíy-i-Khu'í

Siyyid Husayn-i-Turshízí

Mullá Mihdíy-i-Kandi,

Mullá Bákír

Mullá `Abdu'l-Kháliq-i- Yazdí

Mullá 'Alíy-i-Baraqáni

și alții, aproape patru sute la număr, ale căror nume sunt toate înscrise pe "Tableta Păstrată" a lui Dumnezeu.

Toți aceștia au fost călăuziți de lumina Soarelui divinei Revelații și au mărturisit și recunoscut adevărul Lui. Atât de mare a fost credința lor, încât cei mai mulți dintre ei au renunțat la avere și familie și s-au străduit doar să fie plăcuți Celui Atot-Slăvit. Ei și-au dăruit viața Celui PreaIubit și au jertfit totul pe cărarea Lui. Pieptul lor a devenit ținta săgeților inamicului, iar capetele lor au împodobit sulțile necredincioșilor. Nici o bucată de glie n-a rămas care să nu fi băut sângele acestor întru chipări ale detașării și nici o sabie care să nu fi vătămat grumazul lor. Faptele lor singure mărturisesc adevărul cuvintelor lor. Oare mărturia acestor suflete sfinte, care s-au ridicat cu atâta vitejie pentru a-și jertfi viața Celui Iubit încât întreaga lume a fost uluită de sacrificiul lor, oare toate acestea nu sunt suficiente pentru oamenii din ziua de astăzi? Nu este aceasta o mărturie

grăitoare pentru cei lipsiți de credință care pentru un lucru de nimic și-au trădat credința, și-au vândut nemurirea în schimbul a ceea ce este pieritor, au renunțat la Kawtharul divinei Prezențe pentru niște izvoare sărate și al căror singur țel în viață este să-și însușească bunul altuia? După cum ai văzut și tu, sunt cu toții preocupați de vanitățile lumii și s-au îndepărtat mult de Cel ce este Domnul, Cel Preaînalt.

Fii cinstit: Este acceptabilă și demnă de atenție mărturia acelor ale căror fapte corespund cuvintelor lor și a căror purtare este conformă cu viața lor interioară? Minte este uluită de faptele lor, iar sufletul se minunează în fața tăriei lor sufletești și a capacității lor de îndurare fizică. Ori este acceptabilă mărturia acelor suflete lipsite de credință de la care emană doar suflul dorințelor lor egoiste, acei oameni care zac, prinși în colivia fanteziilor lor deșarte? Asemenea liliiecilor întunericului, ei nu-și înalță capul de pe culcușurile lor decât pentru a căuta lucrurile vremelnice ale acestei lumi și nu-și găsesc odihna noaptea fiind preocupați doar de țelurile vieții lor sordide. Cufundați în planurile lor egoiste, ei au uitat de Hotărârea divină. În timpul zilei se străduiesc din tot sufletul să dobândească beneficii lumești, iar noaptea singura lor preocupare este să-și satisfacă poftele trupești. În virtutea cărei legi sau norme ar putea oamenii să justifice faptul că aderă la tăgăduirile unor astfel de suflete meschine, și că nu țin seama de credința acelor care, pentru a fi plăcuți lui Dumnezeu, au renunțat la viața lor, la averea lor, la faima și renumele lor, la reputație și cinste?

Oare ceea ce s-a întâmplat în viața "Printului Martirilor"¹⁾ n-a fost considerat ca cel mai mare eveniment, ca dovada supremă a adevărului său? N-au declarat oamenii din trecut că acele evenimente erau fără precedent? N-au afirmat ei că nici o altă manifestare a adevărului n-a dat dovadă de o asemenea statornicie, de o astfel de glorie izbitoare? Și totuși, acest episod al vieții sale a început dimineața și s-a

¹⁾ Imám Husayn.

sfârșit la amiază, în timp ce acele lumini sfinte au îndurat timp de optsprezece ani în mod eroic suferințele care de pretutindeni s-au abătut asupra lor. Și cu ce iubire, cu ce devotament, cu ce exaltare și răpire sfântă și-au sacrificat ei viața pe cărarea celui Atotglorios! Acest adevăr este mărturisit de toți. Și atunci, cum pot ei minimaliza această Revelație? Oare a fost vreo epocă în care să aibă loc asemenea evenimente importante? Dacă acești oameni n-au fost adevărații căutători ai lui Dumnezeu, cine altcineva ar fi demn de acest nume? Au căutat ei puterea sau gloria? Au tânjit după bogății? Au avut vreo altă dorință decât de a fi pe placul lui Dumnezeu? Dacă acești oameni, cu toate mărturiile lor minunate, cu lucrările lor neasemuite ar fi falși, cine este îndreptățit să revendice pentru el adevărul? Jur pe Dumnezeu! Chiar faptele lor sunt o mărturie suficientă și o dovadă de netăgăduit pentru toate popoarele pământului -- dacă oamenii ar chibzui în inima lor la tainele divinei Revelații. "Iar făcătorii de rele vor afla curând ce soartă îi așteaptă."²⁾

Pe lângă aceasta, semnul adevărului și cel al falsității sunt desemnate și hotărâte în Carte. Prin această piatră de încercare divin-hotărâtă cererile și pretențiile tuturor oamenilor trebuie testate astfel încât cel cinstit să fie cunoscut și deosebit de impostor. Piatra de încercare nu este alta decât acest verset: "Doriți-vă moartea dacă sunteți oameni ai adevărului."³⁾ Gândiți-vă la acei martiri a căror sinceritate este de netăgăduit, a căror bună-credință este în mod lămurit confirmată de textul Cărții și care toți, așa cum știi și tu, și-au sacrificat viața, averea, soțiile, copiii, tot ce aveau și s-au înălțat spre cele mai sublime lăcașuri ale Paradisului. Este oare drept să respingi mărturiile unor astfel de ființe detașate și nobile cu privire la adevărul acestei Revelații slăvite și strălucite și să consideri acceptabile acuzațiile aduse acestor Lumini sclipitoare de niște oameni fără credință care pentru aur și-au trădat

²⁾ Coran 26:227.

³⁾ Coran 2:94, 62:6.

credința și care de dragul de a fi conducători L-au repudiat pe El care este Conducătorul Prim al întregii omeniri. Și aceasta, deși caracterul lor a fost dezvăluit în fața tuturor oamenilor care i-au recunoscut ca fiind dintre cei ce nu vor renunța la o iotă sau vreun titlu din autoritatea lor temporală de dragul Credinței sfinte a lui Dumnezeu, și cu atât mai puțin își vor jertfi viața, averea și altele de acest fel.

Iată cum Piatra de Încercare divină a separat -- potrivit textului explicit al Cărții -- pe cei sinceri de cei falși. În ciuda acestui fapt ei încă mai ignoră acest adevăr, și cufundați în somnul nepăsării gonesc după deșertăciunile lumii și sunt preocupați numai de gânduri privitoare la vanitățile conducerii pământești.

"O Fiu al Omului! Multe zile au trecut peste tine în decursul cărora erai ocupat cu închipuirile și imaginațiile tale deșarte. Cât o să mai dormitezi în patul tău? Scoală-te din somn, căci Soarele a ajuns sus, la zenit și poate te va mai lumina cu strălucirea frumuseții sale."¹⁾

Să fie bine știut: Niciunul din acei savanți și clerici la care ne-am referit nu era investit cu rangul și demnitatea de conducător. Căci conducătorii religiei binecunoscuți și influenți care ocupă posturi de răspundere și exercită funcții de conducere nu pot în nici un fel jura credință Revelatorului adevărului, afară de cei pe care îi alege Domnul tău. Dar, cu excepția câtorva puțini la număr, așa ceva nu s-a întâmplat. "Puțini dintre slujitorii Mei sunt recunoscători."¹⁾ După cum în această Dispensație, niciunul dintre clericii renumiți care țin în mâinile lor frânele conducerii și își exercită autoritatea asupra poporului nu a îmbrățișat Credința. Dimpotrivă, ei au luptat împotriva ei cu o animozitate și hotărâre cum n-au mai fost văzute de nici un ochi și nici auzite de vreo ureche.

¹⁾ Cuvinte Tainice 62 Partea I. Nota Trad.

¹⁾ Coran 34:13.

Báb, Domnul preamărit -- fie-I jertfită viața tuturor oamenilor -- a revelat, în mod special, o epistolă pentru clericii din fiecare oraș, în care a expus clar caracterul tăgăduirilor și refuzurilor fiecăruia dintre ei. "De aceea luați aminte voi oameni înzestrați cu discernământ!"²⁾ Referindu-se la opoziția lor, El intenționa să combată obiecțiile pe care le-ar putea face poporul Bayánului în ziua manifestării "Mutagháthului,"³⁾ ziua Învierii a Doua, arătând că în timp ce în Dispensația Bayánului au existat unii clerici care au îmbrățișat Credința, în această ultimă Revelație nici unul din ei nu a recunoscut revendicarea Sa. Intenția Lui era să avertizeze poporul pentru ca nu cumva să se agațe de cine știe ce gânduri fără rost și să se lipsească de divina Frumusețe. Da, acești clerici la care Ne-am referit, erau în majoritate niște necunoscuți care prin harul lui Dumnezeu au fost cu toții purificați de vanitățile lumești și eliberați de ispitele conducerii. "Aceasta e generozitatea lui Dumnezeu; El o împărtășește cui vrea El."

O altă dovadă și mărturie a adevărului acestei Revelații, care printre toate celelalte dovezi strălucește asemenea soarelui, este tenacitatea cu care Frumusețea eternă proclamă Credința lui Dumnezeu. Deși la o vârstă fragedă, și deși Cauza pe care a revelat-o era contrară dorințelor tuturor popoarelor de pe pământ, fie că era vorba de nobili și de oameni de rând, bogați și săraci, oameni de seamă și cei neînsemnați, rege și supus, El s-a ridicat și a proclamat-o cu fermitate. Toți L-au auzit și au știut de ea. El nu s-a temut de nimeni; nu i-a păsat de consecințe. Poate un asemenea lucru să fie făcut cunoscut altfel decât prin puterea unei Revelații divine și prin autoritatea puterii de nebirit a lui Dumnezeu? Pe dreptatea lui Dumnezeu! Dacă cineva ar avea în inima sa o astfel de Revelație măreață, însuși gândul declarației ei l-ar nimici! Dacă inimile tuturor oamenilor ar fi adunate în inima lui, el încă ar șovăi să se lanseze într-o acțiune atât de riscantă. El ar putea s-o

²⁾ Coran 59:2.

³⁾ Cel ce este invocat.

înfăptuiască numai cu îngăduința lui Dumnezeu, numai dacă făgașul inimii sale ar fi legat de Sursa harului divin, iar sufletul lui ar fi asigurat de sprijinul neprecupețit al Celui Atotputernic. Cărui fapt, Ne întrebăm Noi, atribuie ei o asemenea îndrăzneală? Îl acuză oare de nerozie, așa cum i-au acuzat pe profeții din trecut? Sau afirmă cumva că scopul urmărit nu era altceva decât de a conduce sau de a aduna avuții pământești?

Sfinte Dumnezeule! În Cartea Sa pe care a intitulat-o "Qayyúmu'l- Asmá" -- cea dintâi, cea mai măreață și însemnată dintre toate cărțile -- El și-a prorocit propriul Său martiriu. Acolo se află următorul pasaj: "O tu Vestigiu al lui Dumnezeu! Eu m-am sacrificat întru totul pentru Tine; Am acceptat să iau blesteme asupra mea de dragul Tău; n-am dorit altceva decât martiriul pe cărarea iubirii Tale. Îmi ajunge ca martor Dumnezeu, Cel Preamărit, Protectorul, Cel dintru Început!"

De-asemeni, în interpretarea literei "Há", el dorește cu înfocare martiriul atunci când spune: "Îmi pare că în ființa mea cea mai lăuntrică am auzit chemarea unui Glas: 'Jertfește lucrurile ce le iubești cel mai mult pe cărarea lui Dumnezeu, așa cum Husayn, pace lui, și-a oferit viața de dragul Meu.' Și chiar dacă n-aș fi ținut seama de această taină inevitabilă, jur pe Cel ce are în mâinile Sale ființa mea, chiar dacă toți regii pământului s-ar alia, ei n-ar putea să-mi răpească o singură literă, cu atât mai puțin acești slujitori care nu merită nici o atenție, care sunt niște lepădături... Pentru ca toți să știe măsura răbdării Mele, a resemnării Mele și a jertfei de sine pe cărarea lui Dumnezeu."

Oare s-ar putea spune despre Cel ce a rostit asemenea cuvinte că nu merge pe căile Domnului său că ar fi avut altă dorință decât să fie pe placul Lui? În acest verset se află ascuns un suflu de detașare care dacă s-ar răspândi asupra lumii, toate ființele ar renunța la viață și și-ar jertfi sufletele. Chibzuiește la purtarea mârșavă a acestei generații și fii

martor al uluitoarei lor nerecunoștințe. Privește cum au închis ochii în fața acestei glorii și cum urmăresc cu josnicie leșurile dezgustătoare din ale căror burți se înalță strigătul bunurilor luate de la credincioși. Și ce calomnii de neînchipuit au lansat împotriva acestor Aurore ale Sfințeniei? Astfel îți relatăm ceea ce au urzit necredincioșii, cei care în Ziua Învierii și-au întors fața de la Prezența divină, pe care Dumnezeu i-a lovit cu focul propriei lor necredințe și pentru care a pregătit în lumea ce va să fie o pedeapsă care le va mistui atât trupul cât și sufletul. Căci aceștia au spus: "Dumnezeu este neputincios, iar mâinile Sale sunt încătușate."

Statornicia în Credință este un semn sigur și o dovadă glorioasă a adevărului. Așa cum a spus "Sigiliul Profetilor": "Două versete M-au îmbătrânit." Ambele versete se referă la credincioșie față de Cauza lui Dumnezeu. După cum a spus El: "Fii statornic așa cum ți s-a poruncit."¹⁾

Și acum gândește-te cum acest Sadrih al Ridvánului lui Dumnezeu s-a ridicat în fragedă tinerețe ca să proclame Cauza lui Dumnezeu. Ia aminte la statornicia de care a dat dovadă această Frumusețe a lui Dumnezeu. Întreaga lume s-a ridicat împotriva Lui să-i pună piedici, dar a eșuat cu desăvârșire. Cu cât erau mai cumplite persecuțiile împotriva acestui Sadrih al Bindecuvântării, cu atât creștea fervoarea Sa și cu atât mai intens ardea flacăra iubirii Sale. Toate acestea sunt evidente și nimeni nu se îndoiește că sunt adevărate. În cele din urmă El și-a dat sufletul și și-a luat zborul spre împărăția din înălțimi.

Printre dovezile adevărului manifestării Sale au fost ascendența, puterea transcendentă și supremația pe care El, Revelatorul existenței și Manifestarea Celui Adorat, le-a revelat, singur și fără nici un ajutor, în lumea întreagă. De îndată ce acea Frumusețe eternă s-a revelat la Șiraz, în anul șazezi, sfâșiind vălul tănuitor, semnele ascendenței,

¹⁾ Coran 11:113.

autorității, suveranității și puterii emanând de la acea Esență a Esențelor și de la Marea Mărilor, s-au manifestat în fiecare țară. Și aceasta într-o asemenea măsură încât din fiecare oraș au apărut semnele, dovezile, indiciile, mărturiile acestui Luminător divin. Cât de multe inimi pure și pline de bunătate au reflectat cu fidelitate lumina aceluia Soare etern și ce multiple au fost emanările cunoașterii de la Oceanul divinei înțelepciuni care au cuprins toate faptele! În fiecare oraș toți clericii și demnitarii s-au ridicat pentru a-i împiedica și reprima; ei s-au pregătit cu răutate, invidie și tiranie să-i suprime. Ce mare a fost numărul acelor suflete sfinte, acelor esențe ale dreptății, care fiind acuzate de tiranie au fost ucise! Și câte întruchipări ale purității care nu s-au manifestat decât printr-o cunoaștere adevărată și prin fapte neprihănite au îndurat o moarte îngrozitoare! Cu toate acestea, fiecare din aceste ființe sfinte, până în ultima clipă a invocat Numele lui Dumnezeu și s-a înălțat în împărăția smereniei și resemnării. Atât de mare era puterea și influența transformatoare pe care El o exercita asupra lor, încât au renunțat la orice dorință în afară de voința Lui și și-au unit sufletele cu amintirea Lui.

Gândește-te: Cine poate manifesta în această lume o asemenea putere transcendentă, o influență atât de pătrunzătoare? Toate aceste inimi neprihănite și suflete sacre au răspuns cu o resemnare totală la chemarea poruncii Sale. În loc să se plângă, ei au adus mulțumiri lui Dumnezeu și în întunericul suferinței lor au dat dovadă de o supunere radioasă față de voința Lui. Este limpede cât de necruțătoare a fost ura și cât de amarnică răutatea și dușmănia tuturor popoarelor lumii față de acești tovarăși ai Săi. Persecuțiile, chinurile pricinuite unor asemenea ființe spirituale și sfinte, ei le considerau mijloace de salvare, prosperitate și succes etern. A mai cunoscut lumea, din vremea lui Adam și până acum, un asemenea tumult, o frământare atât de violentă? Și cu toate torturile suferite și calamitățile îndurate, ei au devenit ținta oprobiului și animozității generale. Eu cred că

răbdarea de care au dat dovadă s-a datorat doar tăriei lor sufletești, iar credințioșia lor a fost rodul faptelor lor.

Chibzuieste în inima ta la aceste evenimente însemnate pentru ca să-ți dai seama de măreția acestei Revelații și să percepi slava ei copleșitoare. Și atunci, prin harul Celui Milostiv, spiritul credinței va pătrunde în ființa ta și vei fi așezat și vei rămâne pe tronul certitudinii. Martor îmi este Dumnezeu cel unic! Dacă ai cugeta un timp, ai recunoaște că pe lângă toate aceste adevăruri stabilite și dovezi evidente menționate mai sus, înseși repudierea, blestemele și urâciunile proferate de oamenii acestui pământ sunt dovada cea mai temeinică și mărturia cea mai sigură a adevărului acestor eroi pe tărâmul resemnării și detașării. Cu cât vei medita mai mult la defăimările rostite de acești oameni, fie ei clerici, învățați sau ignoranți, cu atât mai fermă și mai trainică va fi Credința ta. Căci tot ce s-a întâmplat a fost prorocit de cei ce sunt Tezaure ale cunoașterii divine și Recipiente ale legii eterne a lui Dumnezeu.

Deși nu am avut intenția să menționăm tradițiile unor vremi trecute, pentru dragostea pe care ți-o purtăm, vom cita totuși câteva care se aplică argumentației Noastre. Ce-i drept, Noi nu considerăm că ele sunt necesare deoarece cele menționate până acum sunt suficiente pentru lume și tot ce există în ea. Într-adevăr, toate Scripturile și tainele lor sunt condensate în această scurtă relatare, și anume într-o asemenea măsură încât dacă un om ar chibzui în inima sa, el ar descoperi din tot ce s-a spus tainele Cuvintelor lui Dumnezeu și ar afla înțelesul a tot ce a fost manifestat de Regele ideal. Dat fiind că oamenii se deosebesc în ceea ce privește înțelegerea și treapta pe care se găsesc, vom menționa doar câteva dintre ele pentru a aduce statornicie sufletului șovăielnic și liniște minții tulburate. În felul acesta, mărturia lui Dumnezeu va fi completă și desăvârșită în fața oamenilor, a celor de sus și a celor de jos.

Una dintre ele este tradiția: "Și când Stindardul Adevărului va fi făcut cunoscut, oamenii, din răsărit și din apus îl vor blestema." Vinul renunțării trebuie băut, înălțimile sublime trebuie atinse, iar meditației la care se referă cuvintele "O oră de gândire valorează mai mult decât șaptezeci de ani de adorație pioasă" trebuie să i se acorde o atenție deosebită ; astfel secretul purtării odioase a oamenilor va fi dezvăluit, acei oameni care în ciuda iubirii și dorinței de adevăr despre care vorbesc, îi blestemă pe discipolii Adevărului de îndată ce El a fost revelat. Întru acest adevăr tradiția menționată mai sus aduce mărturie. Este limpede că motivul pentru o asemenea purtare nu este altul decât desființarea acelor legi, moravuri, obiceiuri și ritualuri pe care le-au respectat până atunci. Dacă, dimpotrivă, Frumusețea Celui Preamilostiv ar fi preluat acele legi și obiceiuri curențe printre oameni și dacă ar fi confirmat valabilitatea lor în continuare, nu s-ar fi manifestat nicăieri în lume asemenea conflicte și neajunsuri. Această tradiție glorioasă este adevărată și întărită de următoarele cuvinte pe care le-a revelat El: "Ziua în care Convocatorul va chema oamenii la o acțiune serioasă."¹⁾

Chemarea divină a Crainicului ceresc care, de dincolo de vălul Slavei, somează oamenii să renunțe cu desăvârșire la toate lucrurile de care sunt atașați, este potrivnică dorinței lor; și acesta este motivul grelelor încercări și a tulburărilor violente care au avut loc. Cugetă la felul de a fi al oamenilor. Ei ignoră tradițiile bine-întemeiate, care toate s-au împlinit și se agață de cele a căror valabilitate este îndoielnică, iar apoi se-ntreabă de ce nu s-au realizat acestea. Și totuși acele lucruri care pentru ei erau de neconceput au devenit realitate. Semnele și indiciile Adevărului strălucesc precum soarele la amiază și cu toate acestea oamenii răătăcesc dezorientați și nedumeriți în pustiul ignoranței și neroziei. În ciuda versetelor Coranului și a tradițiilor recunoscute care toate indică o nouă Credință, o

¹⁾ Coran 54:6.

nouă Lege, o nouă Revelație, această generație mai așteaptă încă să-L vadă pe Cel Promis care să susțină Legea Dispensației mahomedane. Aceleași concepții le au și evreii și creștinii.

Printre declarațiile care vestesc o nouă Lege și o nouă Revelație sunt pasajele din "Rugăciunea lui Nudbih": "Unde este Cel ce este menit să reînnoiască poruncile și legile? Unde este Cel care are autoritatea să transforme Credința și pe credincioși?" El a revelat ceva asemănător și în Zíyárat:¹⁾ "Pacea fie cu adevărul cel nou." Abú-'Abdi'lláh a răspuns privitor la caracterul lui Mihdi: "El va săvârși ceea ce Mahomed Mesagerul lui Dumnezeu, a săvârșit și va nimici tot ceea ce a existat înaintea Lui, așa cum Mesagerul lui Dumnezeu a nimicit căile aceloră dinaintea Lui."

Privește cum în ciuda acestor tradiții și a altora similare, ei se ceartă în zadar pentru ca legile revelate în trecut să nu fie schimbate în nici un fel. Și totuși, nu este oare scopul oricărei Revelații să provoace o transformare în tot caracterul omenirii, o transformare care să se manifeste atât pe plan interior, cât și pe plan exterior, care să influențeze atât viața interioară, cât și condițiile exterioare? Căci dacă nu s-ar schimba caracterul omenirii, Manifestările universale ale lui Dumnezeu ar fi zadarnice. În "Aválim", o carte bine cunoscută, considerată o autoritate, scrie: "Un tânăr din Baní-Háshim va fi făcut cunoscut, El va revela o Carte nouă și va promulga o lege nouă"; urmează apoi cuvintele: "Cei mai mulți dintre dușmanii Săi vor fi clericii." Alt pasaj relatează despre Sádiq, fiul lui Mahomed, că a spus următoarele: "Un Tânăr va apare din Baní-Háshim care va chema poporul să-i jure loialitate. Cartea Lui va fi o Carte nouă și El va chema oamenii să-i jure credință. Aspră este revelația Sa pentru arabi. Dacă auziți de El, grăbiți-vă să ajungeți la El." Și cum au urmat ei îndemnurile imamiilor Credinței, a Lămpilor certitudinii! Deși s-a declarat în mod

¹⁾ O Tableta a vizitării revelată de Ali.

lămurit: "Dacă veți auzi că a apărut un Tânăr din Baní-Háshim care cheamă oamenii la o nouă Carte Divină și la Legi noi și Divine, grăbiți-vă să ajungeți la El," în ciuda acestui fapt, ei L-au numit pe acest Domn al existenței un necredincios și L-au declarat un eretic. Ei nu s-au grăbit să ajungă la acea lumină háshemită, la acea Manifestare divină, decât cu sabia în mână și inimile pline de răutate. Pe lângă aceasta, ia seama cât de precis a fost menționată dușmănia clericilor în cărți. În ciuda acestor tradiții clare și semnificative, a acestor referiri neîndoielnice și de netăgăduit, oamenii au respins Esența neprihănită a cunoașterii și a graiului sfânt și și-au întors fața spre exponenții rebelunii și rătăcirii. Cu toate aceste tradiții consemnate și cuvinte rostite, ei spun doar ceea ce îi îndeamnă propriile lor dorințe egoiste. Iar dacă Cel ce este Esența Adevărului ar revela ceva contrar înclinațiilor și dorințelor lor, ei L-ar acuza de îndată că este un infidel și ar protesta, spunând: "Aceasta este contrar spuselor imamilor Credinței și ale celorlalte lumini strălucitoare. Asemenea lucruri nu au fost prevăzute de Legea noastră inviolabilă." Și în ziua de astăzi asemenea declarații lipsite de valoare au fost și mai sunt făcute de acești bieți muritori.

Și acum ține seama de cealaltă tradiție și observă cum toate aceste lucruri au fost prevestite. În "Arba'ín" stă scris: "Din Baní Háshim va veni un Tânăr care va revela legi noi. El va chema oamenii la El, dar nimeni nu va ține seama de chemarea Lui. Cei mai mulți dintre dușmanii Săi vor fi clericii. Ei nu vor da ascultare poruncii Sale, ci vor protesta, spunând: 'Aceasta este contrar celor ce ne-au fost transmise de imamii Credinței.'" În zilele acestea, toți repetă aceleași cuvinte, fără să-și dea câtuși de puțin seama că El este înscăunat pe tronul lui "El face ceea ce vrea" și sălășluiește pe lăcașul "Celui ce poruncește ceea ce este pe placul Său."

Nici o rațiune nu poate înțelege natura Revelației Sale, și nici o cunoaștere nu poate pricepe întreaga măsură a

Credinței Sale. Toate declarațiile depind de confirmarea Lui și toate lucrurile stau sub egida Cauzei Sale. Totul, în afară de El, a fost creat din ordinul Său și se mișcă și există prin legea Sa. El este Revelatorul tainelor divine și Tălmăcitorul Înțelepciunii străbune ascunse. Astfel în "Biháru'l- Anvár," în "Aválim," și în "Yanbú" se relatează că Sádiq, fiul lui Mahomed, ar fi rostit următoarele cuvinte: "Cunoașterea înseamnă douăzeci și șapte de litere. Ceea ce au revelat profeții reprezintă doar două dintre ele. Nici un om n-a cunoscut până acum mai mult decât aceste două litere. Dar când va apare Qá'imul, El va face cunoscute și celelalte două zeci și cinci de litere." Gândește-te: El a declarat că cunoașterea constă din douăzeci și șapte de litere și a considerat că toți profeții de la Adam până la "Sigiliu" sunt Tălmăcitorii numai a două dintre ele și că cu aceste două litere au fost trimiși pe pământ. Totodată El a spus că Qá'imul va revela celelalte două zeci și cinci de litere restante. Din această declarație poți înțelege cât de măreață și sublimă este treapta Sa! Rangul Lui întrece pe acela al tuturor profeților, iar Revelația Sa transcende înțelegerea și comprehensiunea tuturor aleșilor lor. O Revelație asupra căreia Profetii lui Dumnezeu, sfinții Săi și aleșii Săi, sau n-au fost informați sau pe care, potrivit hotărârii de nepătruns a lui Dumnezeu, ei n-au dezvăluit-o -- o astfel de Revelație, acești oameni josnici și decăzuți au vrut s-o măsoare cu mințile lor slabe și cu puțina lor înțelegere și învățătură. Dacă Revelația nu corespunde normelor lor, ei o resping fără șovăială. "Crezi tu că cei mai mulți dintre ei ascultă sau înțeleg? Ei sunt asemenea vitelor! Ba se depărtează chiar mai mult de cărare!"¹⁾

Cum -- ne întrebăm Noi -- explică ei tradiția menționată mai sus, o tradiție care în cuvinte mai presus de orice îndoială vestește revelarea unor lucruri de neprevăzut și întâmplări noi și minunate care vor avea loc în Ziua Lui? Asemenea întâmplări minunate dau naștere unor astfel de

¹⁾ Coran 25:44.

lupte în popor, încât toți clericii și învățații îl condamnă pe El și pe tovarășii Săi la moarte, iar popoarele pământului îi sunt toate potrivnice. După cum a fost consemnat în "Káfi," în tradiția lui Jábir, în "Tableta lui Fátimih," privitor la caracterul Qá'imului: "El va avea perfecțiunea lui Moise și splendoarea lui Iisus și răbdarea lui Iov. Cei aleși de El vor fi înjosiți în zilele Lui. Capetele lor vor fi oferite în dar, asemenea capetelor turcilor și ale dailamiților. Ei vor fi măcelăriți și arși. Teama îi va cuprinde. Spaima și teroarea le va pătrunde în inimi. Pământul va fi roșu de sângele lor. Femeile lor vor plânge și se vor lamenta. Cu adevărat, aceștia sunt prietenii mei!" Gândește-te că nici o singură literă din această tradiție n-a rămas neîmplinită. Sângele lor binecuvântat a fost vărsat pretutindeni: în toate orașele au fost făcuți captivi, în provincii au fost expuși oprobiului public, iar unii au fost arși de vii. Și totuși niciunul n-a încetat să gândească astfel: Dacă acel Qá'im făgăduit trebuie să reveleze legea și hotărârile unei Dispensații trecute, de ce ar fi existat asemenea tradiții și de ce a trebuit să se ajungă la asemenea lupte și conflicte încât oamenii să considere uciderea acestor tovarăși ai Săi ca o obligație ce le-a fost impusă, și să creadă că persecutarea acestor suflete sfinte sunt un mijloc pentru a atinge harul suprem?

Mai mult, observă cum aceste lucruri care s-au întâmplat și faptele comise au fost toate menționate în tradiții din trecut. Așa cum scrie în "Rawdiy-i-Káfi," privitor la "Zawrá". În "Rawdiy-i-Káfi" se relatează despre Mu'ávíyih, fiul lui Vahháb, că Abú-'Abdi'lláh i-a spus: "Îl cunoști Zawrá-ul?" Eu am răspuns: "Fie viața mea un sacrificiu pentru tine! Ei spun că este Bagdadul." "Nu", a spus el și a adăugat: "Ai intrat în orașul Rayy?"¹⁾ la care eu am replicat: "Da, am intrat." Atunci el a întrebat: "Ai vizitat piața de vite?" "Da," am răspuns eu. El a spus: "Ai văzut muntele negru pe partea dreaptă a străzii? El este Zawrá. Acolo vor fi uciși optzeci de oameni descinzând din diferite

¹⁾ Vechi oraș lângă care a fost clădit Teheranul.

familii, toți fiind demni de a fi numiți califi." "Cine îi va ucide?" am întrebat eu. El a răspuns: "Persanii!"

Aceasta este condiția și soarta tovarășilor Săi, prevestită în trecut. Și acum observă cum, potrivit acestei tradiții, Zawrá nu este alta decât țara lui Rayy. În acest loc tovarășii Săi au suferit torturi și în cele din urmă moartea și toate aceste ființe sfinte au fost martirizate de mâna persanilor, după cum relatează tradiția. Ai auzit acest lucru și toți oamenii mărturisesc întru aceasta. Și atunci de ce acești oameni care se târăsc asemenea unor viermi nu se opresc o clipă pentru a medita la acele tradiții care sunt toate limpezi ca soarele la amiază în splendoarea sa? Pentru ce motiv refuză ei să accepte Adevărul și îngăduie anumitor tradiții, a căror semnificație n-au înțeles-o, să-i oprească de la recunoașterea Revelației lui Dumnezeu și a Frumuseții Lui și să-i facă să sălășluiască în adâncurile infernului? Asemenea lucruri nu pot fi atribuite decât lipsei de credință a clericilor și savanților din vremea aceasta. Despre aceștia Sádiq, fiul lui Mahomed a spus: "Teologii acelei vremi vor fi cei mai răi dintre clericii de sub soare. De la ei a pornit tot răul și la ei se va întoarce."

Îi rugăm stăruitor pe învățații Bayánului să nu meargă pe asemenea căi, și la vremea Mustagháthului să nu comită față de El, care este Esența divină, Lumina cerească, Eternitatea absolută, Începutul și Sfârșitul Manifestărilor Invizibilului, ceea ce s-a comis în acea zi. Îi rugăm să nu se bizuie pe intelectul lor, pe capacitatea lor de înțelegere și pe învățătura lor, și nici să nu-L combată Pe Cel Venit să Reveleze cunoașterea celestă infinită. Dar în ciuda acestor avertismente, constatăm că un om chior, care este conducătorul poporului, se ridică împotriva Noastră cu cea mai mare răutate. Prevedem că în fiecare oraș, oamenii se vor ridica pentru a persecuta Frumusețea Binecuvântată, că tovarășii acestui Domn al existenței, al acestei Ultime Dorințe a tuturor oamenilor vor fugi din fața opresorului și vor căuta să se refugieze în pustiu, în timp ce alții se vor

resemna și cu o detașare totală își vor sacrifica viețile pe cărarea Sa. Credem că putem discerne un om care dă dovadă de un devotament și o evlavie atât de mare încât oamenii își închipuie că sunt obligați să asculte de el, considerând că e necesar să se supună poruncilor sale, și totuși el se va ridica să atace la rădăcină Copacul divin și se va strădui din răspuțeri să i se împotrivescă. Așa sunt oamenii!

Sperăm din toată inima că poporul Bayánului va fi luminat, că se va înălța în împărăția spiritului, va sălășlui acolo, va discerne Adevărul și va recunoaște cu ochii lăuntrici falsitatea ipocrită. În zilele noastre, însă, s-au răspândit asemenea forme de invidie, încât -- jur pe Educatorul tuturor ființelor vizibile și invizibile -- că de la începutul facerii lumii -- deși n-are început -- și până în ziua de astăzi, nu s-a pomenit asemenea răutate, invidie și ură și nici nu se va mai pomeni în viitor. Căci niște oameni care n-au simțit niciodată mireasma dreptății au înălțat steagul răzvrătirii și s-au aliat împotriva Noastră. Ori încotro privim, vedem amenințarea sulitelor lor, și recunoaștem săgețile lor care se-ndreaptă în toate direcțiile. Aceasta, deși nu ne-am mândrit față de nimeni și nici nu ne-am considerat superiori nici unui suflet. Fiecărui om i-am fost un tovarăș iubitor și un prieten devotat și înțeleghător. În mijlocul celor săraci am căutat frăția lor și față de cei mari și cei învățați am fost supuși și resemnați. Jur pe Dumnezeu, unicul Dumnezeu adevărat! Cumplite au fost nenorocirile și suferințele îndurate din partea dușmanului și a poporului Cărții, dar toate pălesc, sunt un nimic în comparație cu ceea ce a comis față de Noi mâna celor ce se numesc prietenii Noștri.

Ce-am mai putea spune? Universul, dacă ar putea privi cu ochiul justiției, ar fi incapabil să îndure greutatea acestor cuvinte! În primele zile după sosirea Noastră în țara aceasta, când am descoperit semnele evenimentelor ce vor să vină, am hotărât să ne retragem înainte ca ele să se întâmple. Ne-am refugiat în pustiu, iar acolo, singur și

despărțit de toți, am trăit timp de doi ani o viață de totală solitudine. Din ochii Noștri au curs lacrimi dureroase, iar în inima Noastră sângerândă tălăzuia un ocean de suferințe agonice. În multe nopți n-am avut ce mânca și în multe zile trupul Nostru n-a găsit odihnă. Pe Numele Lui care are ființa Mea în mâinile Sale! În ciuda năvlei de nenorociri și a calamităților neîncetate, sufletul Nostru era învăluit într-o stare de fericire binecuvântată și întreaga Noastră ființă era cuprinsă de o bucurie inefabilă. Căci în singurătate, nu știam nici de rău, nici de bine, nici de boală, nici de sănătatea vreunui suflet. Singur, în comuniune cu spiritul Nostru, uitam de lume și de tot ce este în ea. Nu știam însă că urzeala destinului divin întrece închipuirile cele mai extraordinare ale muritorilor și că săgeata hotărârilor Sale transcende cele mai îndrăznețe planuri omenești. Nimeni nu poate scăpa de capcanele pe care El le pune și nici un suflet nu poate găsi eliberare decât în supunerea față de voința Sa. Pe dreptatea lui Dumnezeu! Retragerea Noastră nu prevedea nici o întoarcere, iar despărțirea Noastră nu spera într-o reunire. Singurul motiv al plecării Noastre era să nu devenim un măr al discordiei între credincioși, o sursă de conflict între tovarășii Noștri, o unealtă care să rănească un suflet sau să fim cauza îndurerării vreunei inimi. În afară de aceasta, n-am avut nici o intenție și n-am urmărit nici un scop. Și totuși orice om face planuri după propria lui dorință și urmărește propriile sale închipuiri deșarte până în ceasul când din Izvorul Mistic a venit chemarea, poruncindu-Ne să Ne întoarcem de unde am plecat. Supunând voința Noastră voinței Lui, am ascultat de porunca Sa.

Care pană ar putea descrie lucrurile pe care le-am văzut la întoarcerea Noastră! Trecuseră doi ani, în care timp dușmanii Noștri se străduiseră cu înverșunare și în mod neîncetat să Ne nimicească; întru aceasta toți sunt martori. Și totuși nici unul dintre credincioși nu s-a ridicat să Ne sprijine și nici nu a fost înclinat să Ne dea vreun ajutor întru eliberarea Noastră. Dimpotrivă, în loc să ne ajute, vorbele și faptele lor au făcut să se abată asupra

sufletelor Noastre un potop de suferințe continue! În mijlocul tuturor acestora stăm, oferindu-Ne viața, supuși întru totul voinței Sale; pentru ca, poate, prin bunătatea iubitoare și harul lui Dumnezeu, această Literă revelată și făcută cunoscută să-și poată jertfi viața pe cărarea Punctului Primordial, Cuvântul cel mai Sublim. Pe Numele Lui, la a cărui poruncă a vorbit Spiritul! Dacă n-ar fi existat această dorință fierbinte a sufletului Nostru, n-am fi stat o clipă în plus în acest oraș. "Martor Ne este Dumnezeu și El ne ajunge ." Încheiem expunerea Noastră cu cuvintele: "Nu există putere și nici tărie decât în Dumnezeu." "Suntem ai lui Dumnezeu și la El ne vom întoarce."

Cei ce au inimi pentru a înțelege, cei ce au sorbit din Vinul iubirii și cei care nici pentru o singură clipă nu și-au satisfăcut dorințele egoiste, vor vedea strălucitoare ca soarele în splendoarea sa la amiază, semnele, dovezile, mărturiile care confirmă adevărul acestei minunate Revelații, a acestei Credințe divine și transcendente. Gândește-te cum au respins oamenii Frumusețea lui Dumnezeu și s-au agățat de dorințele lor lacome. În ciuda acestor versete desăvârșite, a unor citate de netăgăduit, revelate în "Revelația cea mai importantă" -- Chezașia lui Dumnezeu printre oameni -- și în pofida tuturor tradițiilor incontestabile fiecare din ele fiind mai lămurită decât cuvintele cele mai explicite, oamenii au ignorat și au respins adevărul lor și s-au ținut de litera anumitor tradiții pe care, potrivit înțelegerii lor, nu le-au găsit conforme cu așteptările lor și al căror înțeles nu l-au putut pătrunde. Ei au spulberat astfel orice speranță și s-au lipsit de vinul pur al Celui Atotslăvit și de apele limpezi și incoruptibile ale Frumuseții nemuritoare.

Ține seama că până și anul în care această Chintesență a Luminii se va manifesta a fost specificat în tradiții și totuși ei nu acordă nici o importanță acestui fapt și nu încetează nici o clipă să-și urmărească dorințele egoiste. Potrivit tradiției, Mufaddal l-a întrebat pe Sádiq: "Care va fi semnul

manifestării Sale, o stăpânul meu?" El a răspuns: "În anul șaizeci, Cauza Sa va fi revelată, iar Numele Său va fi proclamat."

Cât de ciudat! Cu toate aceste referiri lămurite și neîndoielnice, oamenii au ocolit Adevărul. De pildă, suferințele, întemnițările și chinurile îndurate de această Esență a virtuții divine au fost menționate și în tradițiile din trecut. În "Bihár" scrie: "Qá'imul nostru va purta patru semne de la patru profeți: Moise, Iisus, Iosif și Mahomed. Semnul de la Moise este teamă și așteptare; de la Iisus, ceea ce a fost spus despre El; de la Iosif, întemnițare și tăinuire; de la Mahomed, revelarea unei Cărți similare Coranului." În ciuda unei tradiții atât de convingătoare, care într-o limbă atât de precisă a prevestit evenimentele actuale, nimeni n-a dat atenție acestei profetii și Eu cred că așa va fi și pe viitor, în afară de cel pe care Domnul tău îl dorește. "Într-adevăr, Dumnezeu îl va face să asculte pe cel ce vrea El, dar noi nu-i vom putea face să asculte pe cei ce sunt în mormintele lor."

Este limpede pentru tine că Păsările Cerului și Porumbeii Eternității vorbesc într-un dublu limbaj. Unul, cel exterior, este lipsit de aluzii, nu este tainic și nici ascuns; Căci el trebuie să fie o lampă călăuzitoare, un far luminos mulțumită căruia drumeții să poată atinge înălțimile sfințeniei, iar căutătorii să ajungă pe tărâmurile reunirii eterne. Acesta este felul tradițiilor netănuite și a versurilor clare pe care le-am menționat. Celălalt limbaj este cel tănuit, cel pecetluit astfel încât tot ce zace ascuns în inima celor cu gânduri rele să fie dat la iveală și ființa lor cea mai lăuntrică să fie descoperită. Iată ce a grăit Sádiq, fiul lui Mahomed: "Dumnezeu, cu adevărat îi pune la încercare și îi alege." Aceasta este măsura divină, aceasta este Piatra de încercare a lui Dumnezeu cu care își încearcă slujitorii. Nimeni nu pricepe înțelesul acestor cuvinte, în afară de cei cu inimile pline de încredere, ale căror suflete se bucură de bunăvoința lui Dumnezeu și ale căror minți sunt detașate de

tot în afară de El. Interpretarea literală dată de oameni unor astfel de cuvinte nu este cea intenționată. Astfel scrie: "Orice cunoaștere are șaptezeci de înțelesuri dintre care numai unul este cunoscut oamenilor. Și când va veni Qá'imul, El le va revela acestora tot ce a mai rămas." El mai spune: "Noi rostim un cuvânt, dar intenția noastră este să exprimăm șaptezecișuunu de înțelesuri: fiecare din ele le putem explica."

Menționăm aceste lucruri pentru ca oamenii să nu fie induși în eroare de faptul că anumite tradiții și prorociri încă nu s-au împlinit ad literam. Ei trebuie, mai curând, să -și atribuie uluirea propriei lor incapacități de înțelegere și nu neîmplinirii făgăduielilor date în tradiții, deoarece semnificația intenționată de Imami Credinței nu este cea cunoscută în popor -- ceea ce reiese din înseși tradiții. Așadar oamenii nu trebuie să îngăduie ca aceste cuvinte să-i lipsească de darurile divine, ei ar trebui, mai curând, să ceară a fi luminați celor ce sunt talmăcitorii lor recunoscuți pentru ca astfel tainele ascunse să le fie dezvăluite și lămurite.

Nu vedem, însă, pe nimeni dintre oamenii de pe pământ care, râvnind în mod sincer la Adevăr, să caute călăuzirea Manifestărilor divine în problemele greu de înțeles ale Credinței. Toți sălășluiesc în țara uitării și toți sunt învățăceii celor răi și răzvrățiți. Cu adevărat, Dumnezeu le va face lor, ceea ce fac ei, și îi va uita, așa cum ei înșiși au ignorat Prezența Lui în zilele Lui. Aceasta este hotărârea Lui cu privire la cei ce L-au tăgăduit și aceasta va fi soarta celor care au respins semnele Sale.

Încheiem expunerea Noastră, citând cuvintele Sale -- preamărit fie El -- "Și cine se va îndepărta de amintirea Celui Preamilostiv, îl vom încătușa de Satana, și ea îl va însoți mereu"¹⁾ "Iar cel ce-și va întoarce fața de la Mine, va avea o viață profund nenorocită."²⁾

¹⁾ Coran 43:36.

²⁾ Coran 20:124.

Iată ce a fost revelat în vremi trecute, o de-ați înțelege!

Revelat de "Bá' și "Há"³⁾.

Pacea fie cu cel ce-și pleacă urechea la melodiile
Păsării Mistice care cheamă de la Sadratu'l-Muntahá!

Slăvit fie Domnul nostru, Cel Prea Înalt!

³⁾ B și H înseamnă Bahá.

GLOSAR ȘI NOTE

Glosar și Note

Abdu'llah: Tatăl profetului. A aparținut familiei Hashim, cel mai nobil trib al secțiunii Quraish a rasei arabe, descendent direct din Ishmael.

'Abdu'llah-i-Ubayy: Un adversar proeminent al lui Mahomed; numit "prințul ipocriților".

Avram: Vezi Geneza 11-25; *Câteva Răspunsuri la Întrebări* pp.14-16. Istoricii prezintă datele sale între anii 2100 – 2000 Î.C. Considerat de evrei, creștini și musulmani drept Prieten al lui Dumnezeu, Tatăl Celui Credincios.

Abu'-Abdi'llah: Desemnarea celui de al șaselea Imam, Ja'far-i-Sadiq (Autenticul), nepotul lui al-Husayn. A decedat în anul 765 A.D. otrăvit de Mansur , Califul Abbasid.

Abu'-Amir: Un adversar al lui Mahomed; un călugăr.

Abu'-Jahl: Ad literam, "Tatăl Celor Nesăbuiți"; numit astfel de musulmani. Un dușman implacabil al profetului.

'Ali: Ginerele profetului, primul dintre cei doisprezece Imami.

Alif.Lám.Mim.: Aceste litere și altele fără legătură apar în fruntea celor douăzecișinouă sure ale Coranului.

Al-Medina: Ad literam, "orașul" numit astfel drept adăpost al lui Mahomed: înainte numit Yatrib. Locul de veci al lui Mahomed; al doilea după Mecca în ordinea sanctității.

Amalekiși: Expulzați în vremuri timpurii din Babilonia, s-au răspândit prin Arabia spre Palestina și Siria până în Egipt căruia i-au dat un număr de faraoni.

Anul șazeci: Semnifică 1260 A.H., 1844 A.D., anul Declarării lui Bab.

Athim: Păcătos.

Avalim: O compilație a tradițiilor šiite.

Báb: Qa'im și Mihdi al Islamului, Premergătorul lui Baha'u'llah (Nașterea lui Bab: 20 octombrie 1819; martiriul Său : 9 Iulie, 1850).

Bagdad: Fondat de Califul Mansur în anul 762 A.D. pe locul unui sat creștin pe malul de vest al Tibrului. A rămas timp de 500 ani sediul Guvernului Abbasid.

Bahá: Ad literam “Glorie”, “Splendoare” se referă la Baha'u'llah (Mirza Husayn Ali), Care încă nu S-a declarat dar i s-a conferit deja acest titlu.

Bahá'u'lláh: Fondatorul Credinței Baha'i, titlul fiind înregistrat în Bayanul personal al lui Bab, însemnând Gloria, Lumina și Splendoarea lui Dumnezeu (Nașterea lui Baha'u'llah: 12 Noiembrie, 1817; S-a stins la 29 Mai, 1892).

Bani-Hashim: Familia căreia îi aparținea Mahomed.

Bathá: Mecca.

Bayán: Bayanul (Expozițiunea) este capodopera doctrinară a lui Bab. Este descrisă în *Dumnezeu trece pe lângă noi* (pp.24-25) ca “depozit al legilor și perceptelor noii Dispensații și comoara care

înglobează majoritatea referințelor și tributelor lui Bab, precum și avertizarea Sa în ce privește “Cel Pe Care Dumnezeu îl va manifesta” această Carte, de aproximativ opt mii de versuri, ocupând o poziție pivotală în literatura Babi, ar trebui privită mai degrabă drept elogiul al Celui Promis decât un cod de legi și ordonanțe desemnate a fi un îndrumar permanent al generațiilor viitoare.” Bab a scris de asemenea Bayanul Arab, mai scurt ca întindere.

Bihar: Referință la tradiția șiiită.

Biharu'l-Anvar: O compilație a tradițiilor šiite.

Caiafa: Marele preot evreu care a prezidat curtea care l-a judecat și condamnat pe Isus.

Cain și Abel: Cei doi fii ai lui Adam și Eva. Vezi Geneza 4 și Coran, sura 5 .

Califi: Ad literam, “Succesori”, “reprezentanți”. šiiti susțin că succesorii Profetului trebuie să fie membrii ai familiei sale dar nu folosesc titlul de “Khalifah” sau “Calif”. Sultanul Turciei și-a luat acest titlu devreme în secolul al 16-lea.

Cherubim: În Biblie Cherubim apare distinct de îngerii care sunt mesagerii lui Iehova, în timp ce Cherubimii se găsesc acolo unde Dumnezeu este personal prezent: ex. “și el (Dumnezeu) a călărit un cherub” (Psalmi 18:10). Figuri ale Cherubimilor au fost elaborate cu migală în tapiseriile Sfântului Sfinților și au fost reprezentați deasupra Scaunului Milei. În tradiția ulterioară, Cherubimii au fost incluși printre cele nouă ordine ale îngerilor.

Chintesența: O a cincea "esență a raiului" imaginată în plus față de cele patru elemente ale pământului: astfel ultima sau cea mai înaltă esență a orice.

Coloana de reazem/Pilastrul purpuriu(e): O aluzie la Religia lui Baha'u'llah, împurpurată de sângele martirilor.

Copt: Coptii erau descendenți ai neamului egiptenilor antici. Ei au fost necredincioși în timpul lui Moise. Septii erau triburi ale lui Israel.

Coranul: Coranul, ("lectură" în arabă), sfânta scriptură a credinței lui Mahomed, revelată de Mahomed. Versetele sunt construite în capitole numite sure. Conține 77,974 cuvinte și este ușor mai lungă decât Noul Testament; a fost compusă într-o perioadă de 21 ani. Cartea nu a fost în întregime aranjată până după moartea Profetului, dar se crede ca El însuși a împărțit surele și le-a dat majorității titlurile prezente. Traducerea în engleză a lui G.Sale(1734) este cea mai competentă, dar cea a lui J.M.Rodwell (Seria Everyman) este recomandată ca fiind cea mai bună. Vezi de asemenea A.J. Arberry, *Coranul Interpretat*.

Divinul Elixir: Referința simbolică la Elixirul alchimiștilor, care se presupunea că transformă metale simple în aur.

Faraon: Titlu comun regilor Egiptului. Faraonul opresiunii este considerat Ramses al II-lea (pe la 1340 Î.C.) și fiul său, în același timp succesorul Merenptah, Faraonul Exodului, dar aceste date sunt susceptibile iar nașterea lui Moise se consideră a fi în jurul anului 1520 Î.C.

Fatimeh: Fiica Lui Mahomed și Khadijah. S-a căsătorit cu ‘Ali, vărul lui Mahomed și a avut trei fii. Unul a decedat în copilăria timpurie iar din ceilalți doi, Hasan și Husayn descende posteritatea Profetului cunoscută ca Siyyizi.

Gabriel: Cel mai important dintre toți îngerii, Duhul Sfânt. Datoria Sa este de a scrie decretele lui Dumnezeu; prin El a fost revelat Coranul lui Mahomed.

Há: Litera H, numărul căreia este 5, și care este uneori folosit ca simbol al lui Baha’u’llah: *Cele Patru Văi*, p.56n.

Háji Mirzá Karim Khan: Simulator al cunoașterii, autor al cărții *Îndrumarul Ignorantului* ale cărui lucrări au pierit odată cu el.

Hamzih: “Prințul Martirilor”, titlu dat unchiului lui Mahomed.

Herod: Herod I (Cel Mare). Aparține rasei Idumaeane dar a fost crescut ca evreu. A fost numit de Senatul Roman în anul 40 Î.C. ca Rege în Iudea. A reconstruit Templul în Ierusalim.

Hijáz: O regiune în sud-vestul Arabiei ce poate fi considerată pământ sfânt al musulmanilor deoarece conține orașele sacre Medina și Mecca și multe alte locuri legate de istoria lui Mahomed. Limba Hijazului este araba.

Hud: Un profet trimis tribului lui Ad. A fost descendent al lui Noe iar Coranul face referiri la el în sura 7:63-70; sura 11: 52-63; și în sura 26: 123-139.

Husayn: Cel de al treilea Imam. Fiu al lui ‘Ali și Fatimeh.

Ibn-I-Suriya: Un învățat rabin evreu în vremea lui Mahomed.

Imam 'Ali: Vărul și primul discipol al lui Mahomed; soțul fiicei lui Mahomed, Fatimeh; iar prin fiul său Husayn, ancestor al lui Siyyid 'Ali Muhammad, Bab.

Imrán: Tatăl lui Moise și Aron; Coran , sura 3: 30 și Biblie, Exodul 6:20.

Iosif: Fiul lui Iacob, iar în Coran un profet inspirat.

Iraq: Parte a Imperiului Turcesc în 1862 când această carte a fost revelată. Acum un Regat Arab având capitala la Bagdad.

Ka'b-Ibn-i-Ashraf: A conspirat cu cel mai mare dușman al Profetului, Abu Sufyan , la moartea Profetului.

Ka'bih: Ad literam, un "cub". Clădirea în formă de cub din centrul Moscheei la Mecca, conține Piatra Neagră.

Kafi: O colecție importantă de tradiții šiite, Jabir fiind autoritatea citatului de la p. 245.

Karbilá: Un oraș la vreo 55 mile în sud-vestul Bagdadului pe Euftrat.

Karim: Onorabil.

Kawthar: Un râu al Paradisului din care provin toate celelalte. O parte din apele sale se varsă într-un lac mare pe malurile căruia sufletele celor credincioși se odihnesc după ce au trecut podul teribil ce trece peste mijlocul Iadului.

Khaybar: Numele unei oaze renumite și al așezământului său principal, lângă Medina, unde au avut loc în

vremea lui Mahomed evenimente semnificative.

Kufih: Un oraș pe malul de vest al Eufratului care a dispărut complet.

Literele Unității: Apostolii Profetului.

Leviatan: Un monstru acvatic neidentificat; balenă sau șarpe.

Magi: O castă de preoți și înțelepți dintre persanii antici.

Mahomed: Profet al Islamului și Revelator al Coranului. Născut în august 570 A.D. și-a declarat Misiunea în anul 613 A.D. A plecat la Medina în anul 622 A.D. Vezi *Răspunsuri la Câteva Întrebări*. Prezis de Moise, Deut.18:15; de Sfântul Ioan Divinul, Rev.11(vezi *Răspunsuri la Câteva Întrebări*.)

Manifestare: Natura unui profet sau Manifestarea lui Dumnezeu este astfel descrisă în "*Analecte din Scrierile lui Baha'u'llah*" (pp.66-67)”deoarece nu poate exista vreo legătură directă între Unicul Dumnezeu și creația Sa și deoarece nu poate exista vreo asemănare între trecător și Etern, contingent și Absolut, El a poruncit ca în fiecare eră și dispensație să fie manifestat un Suflet pur și neprihănit în regatele cerului și al pământului..... Aceste Esențe ale Detașării, aceste Realități strălucitoare sunt canalele milostivirii atotcuprinzătoare a lui Dumnezeu. Urmând lumina îndrumării fără greș, și investite cu suveranitate supremă, ele sunt desemnate să folosească inspirația cuvintelor Lor, efuziunea grației Lor infailibile și brizele sanctificatoare a Revelației Lor pentru purificarea oricărei inimi

doritoare și a oricărui spirit receptiv de zgura și praful grijilor și limitărilor pământești.

Mecca: Capitala Arabiei, locul nașterii lui Mahomed, locul unde este situat Ka'bih-ul și cel mai sfânt oraș al Islamului.

Midian: Un oraș și district la Marea Roșie, în sud-estul Muntelui Sinai, ocupat de către descendenții lui Midian, fiu al lui Avram și Keturah. Coran , sura 7:83.

“**Mi'raj**”: Călătoria nocturnă a lui Mahomed cu Gabriel.

Moise: Unul dintre cei șase mari profeți după musulmani. Vezi Exodul 4:16, unde Dumnezeu îi spune lui Moise: “tu vei fi la el în locul lui Dumnezeu”; și Exodul 7:1: “ Te-am făcut Dumnezeu pentru Faraon.” Moise a condus exodul din Egipt care datează în jurul anului 1440 Î.C.

Mufaddal: Referință la tradiția šiită.

Mullá ‘Abdu’l-Khaliq-i-Yazdi: La început un preot evreu, a acceptat Islamul, s-a alăturat școlii Shaykhi și a fost convertit de Mulla Husayn la Credința Babi.

Mullá ‘Aliy-i-Baraqani: Unchi al lui Tahereh, unul dintre cei mai învățați și mai renumiți membrii ai comunității Shaykhi. Fiind convertit la Credința Babi, el a devenit unul dintre cei mai capabili și mai zeloși reprezentanți ai acesteia la Teheran .

Mulla’Aliy-i-Bastami: Una din Slovele Celui Viu. Trimis într-o misiune specială de Bab de la Shiraz în 1844, a devenit primul care a suferit și și-a dat viața pe calea acestei Credințe noi.

Mulla Báqir: Un frate al lui Mulla Muhdiy-i-Kandi, martirizat la Tabarsi.

Mulla Husayn: Primul care a crezut în Bab, primul dintre "Slovele Celui Viu", "Babu'l-Bab" – însemnând "Poarta Porții" titlu conferit lui de către Bab. Născut în 1813, a fost timp de nouă ani elev al lui Siyyid Kazim și timp de cinci ani un discipol al lui Bab. A fost martirizat la fortăreața Shaykh Tabarsi, la 2 februarie, 1849.

Mulla Mihdiy-i-Khu'i: Un prieten apropiat al lui Baha'u'llah și dascăl al copiilor casei Sale. Martirizat la Tabarsi.

Mulláh Muhammad-'Aliy-i-Zanjani: Poreclit Hujjat. "Unul dintre cei mai capabili și mai formidabili campioni ai Credinței" (*Dumnezeu trece pe lângă noi*, p.44), conducătorul Babiilor în ceea ce Lordul Curzon a numit "cel mai îngrozitor asediu și masacru" pe care l-au suferit la Zanjan unde el alături de 1800 de tovarăși, discipoli, a fost martirizat.

Mulla Nimatu'llah-i-Mazindarani: Un Babi martirizat la Shaykh Tabarsi.

Mulla Yusuf-i-Ardibili: O Slovă a Celui Viu martirizat la Shaykh Tabarsi.

Mustagháth: Ad literam, "Cel ce este invocat". Referindu-se la apariția lui Baha'u'llah la timpul anunțat de Bab.

Nabucodonosor: Rege al Babilonului. În 599 Î.C. a capturat Ierusalimul iar în 588 Î.C. a distrus orașul și a alungat majoritatea locuitorilor Chaldeei.

Nadr-Ibn-i-Harith: Un oponent al lui Mahomed.

Nimrod: Reprezentat ca persecutor al lui Avram în comentariile musulmane.

Noe: Un profet căruia musulmanii i-au dat titlul de “Profet al lui Dumnezeu”, vezi Gen.6:10 și Coran, surele 11, 71, pentru o istorisire a vieții sale și a Potopului.

Nudbih, Rugăciunea lui : O “Lamentare” a Imamului ‘Ali.

Paradis: O grădină cerească; stare de beatitudine. Manifestarea este “Privighetoarea Paradisului”; Revelația Sa“, foșnetul frunzelor Paradisului”, “iubirea lui Dumnezeu” este în sine Paradisul.

Paran: Paran este lanțul muntos din nordul Sinaiului și sudul Seirului; toate aceste locuri fiind sacre ca locuri ale revelației. Teman este situat la nord vest de Edam, nu departe de Paran. Vezi Habakuk 3:3. Moise însuși folosește termenul “Paran” în mod special referindu-se la Mahomed iar “Seir” pentru Isus Hristos: ”și a spus, Domnul a venit din Sinai, și s-a ridicat din Seir la ei; a răsărit de la muntele Paran, și a venit cu zece mii de sfinți: din mâna lui dreaptă a răsărit o lege nouă pentru ei” (Deut.33.2). Aici Moise prezice venirea a trei revelații și trei profeți după sine, ultimul fiind Baha’u’llah. Ishmael (Gen.21:21) a întemeiat popoarele arabe în Paran.

Pentateuh: Ad literam, “Volumul încincit”, referindu-se la primele cinci cărți ale Bibliei.

Piatra Filozofală: O substanță imaginară căutată de alchimiști ca mijloc de a converti metalele inferioare în aur.

Phoenix: O pasăre legendară care există singură, este mistuită de foc prin acțiunea proprie și se renaște din cenușă.

Primordială Voința: “Primul lucru care a emanat de la Dumnezeu este acea realitate universală..... pe care oamenii lui Baha o numesc “Voința Primară” (*Câteva Răspunsuri la Întrebări*, p.237).

Qá'im: Promisul Islamului.

Qayyumu'l-Asma: Un comentariu asupra Surei lui Iosif în Coran, scris de Bab în 1844 și considerat de Babii drept Coranul (Pentru o idee asupra conținutului său vezi *Dumnezeu trece pe lângă noi*, p.23).

Qiblih: Direcția spre care trebuie întoarsă fața în rugăciune. Coran, sura 2:136-145, stabilește Mecca drept Qiblih pentru musulmani.

Rayy: Un oraș antic lângă care a fost construit Teheranul.

Ridván: Numele paznicului Paradisului. Baha'u'llah îl folosește pentru a denumi însuși Paradisul.

Rik'ats: Prosternări.

Ruz-bih: Un persan care a îmbrățișat Creștinismul și fiindcă i s-a spus că se va ridica un Profet în Arabia, a călătorit într-acolo și întâlnindu-L pe Mahomed la Koba în drumul Său spre Medina L-a recunoscut pe acesta și a devenit musulman.

Sádiq: Al șaselea Imam Shiit.

Sadratu'l Muntaha: Numele unui arbore plantat de către arabi în vremuri de demult la capătul

drumului, pentru a servi drept ghid. Ca simbol denotă Manifestarea lui Dumnezeu în Ziua Sa.

Sadrih: Ad literam, Ramură.

Salih: Un profet antic al arabilor, menționat în Coran, sura7:71-77. Unii comentatori îl identifică drept Salih al Genezei 11:13.

Salsabil: Ad literam, lin curgător. O fântână a Paradisului.

Samiri: Un magician angajat de Faraon ca rival al lui Moise. Conform musulmanilor, cel care a făcut vițelul de aur a fost el și nu Aron.

“Sigiliul Profetilor”: Unul din titlurile lui Mahomed.

Shaykh Ahmad: Primul dintre cei doi predecesori ai lui Bab, născut la 1753 A.D. fondator al școlii Shaykhi și autor al 96 cărți. A decedat la 1831.

Sheba: Un oraș în sudul Arabiei la care se face referire în Geneză 10:28; Regi I 10; Cronici II 9. Simbolic denotă un cămin, loc de locuit.

Shoeb: Preot la Midian(Exod 2:16-21). Moise s-a căsătorit cu fiica lui ; Exod 18 îl numește Jethro.

Shiráz: Capitala Provinciei Fars din Persia; locul nașterii lui Bab și scena Declarației Sale la 1844.

Sinai: Muntele unde Dumnezeu i-a dat Legea lui Moise (Coran, sura 7:139 și Exod 19).

Sirát: Ad literam, pod și sprijin; denotă religia lui Dumnezeu.

Siyyid Husayn-i-Turshizi: Un mujtahid, unul dintre Cei șapte Martiri de la Teheran.

Siyid Khazim: Marele discipol al lui Shaykh Ahmad și succesorul său. Husayn și alți distinși Babi i-au fost discipoli. A decedat la 31 decembrie, 1843.

Siyid Yahyá, numit Vahid: Un preot distins foarte învățat care a devenit Babi și a fost martirizat după asaltul de la Nayriz pe 29 iunie 1850, zece zile înaintea martiriului lui Bab.

Sufi: Un ordin al misticilor musulmani.

Sura: Un rând sau șir asemenea cărămizilor dintr-un perete. Termen folosit exclusiv pentru capitolele Coranului care sunt în număr de o sută și patrusprezece.

Șiit: Problema succesiunii divide Islamul în general în două școli de opinie. Conform uneia, reprezentată în principiu de șiiți, regența este o chestiune spirituală determinată de Profet și de cei care astfel Îi succed. Conform celeilalte opinii, cea a Suniților, succesiunea se face prin alegerea populară. Califul Suniților este Apărătorul Credinței atât în interior cât și în exterior. Imamul šiit este numit divin și dotat cu o înțelepciune și autoritate mai presus de cea omenească.

Tabletă: Termen pentru o epistolă sacră ce conține o revelație. Acordarea Legii lui Moise pe table sau tablete este menționată în Coran , sura 7:142: "Am scris pentru el(Moise) pe table(alwah, plural al lauh) un avertisment pentru fiecare situație."

Taff (țara lui): Campia Karbila în vecinătatea căreia a fost martirizat Imamul Husayn.

Thamud: Un trib al poporului antic Hamitic care locuia în peșteri la marginea Edomului. A fost aproape exterminat de Chedorlaomer, cuceritorul Elomitei. Supraviețuitorii s-au refugiat la Mt. Seir unde au locuit pe vremea lui Isaac și Iacob.

Tradițiile: Înregistrarea autoritativă a spuselor inspirate și actelor Profetului, ce se adaugă revelației conținute în Coran.

‘Urvatu’l-Vuthqá: Ad literam, ”Cel mai puternic mâner” referindu-se la Credința lui Dumnezeu.

Yahyá: Ioan Botezătorul, predecesorul lui Isus Hristos. A fost decapitat de Herod.

Yanbu’: O compilație a tradițiilor šiite.

Yathrib: Numele antic al orașului care a fost re-denumit Medinat un-Nabi, Orașul Profetului, sau prescurtat Medina, orașul prin excelență.

Zaqqum: Un arbore în Regiunile Infernale.

Ziyarat: Tableta Vizitării revelată de Imamul ‘Ali.

Printed in Romania by:

Media - Dan Advertising

TIPOGRAFIE, LEGĂTORIE

Tel./Fax: 021 667 07 09

Mobil: 0720 04 81 86

0721 08 76 67